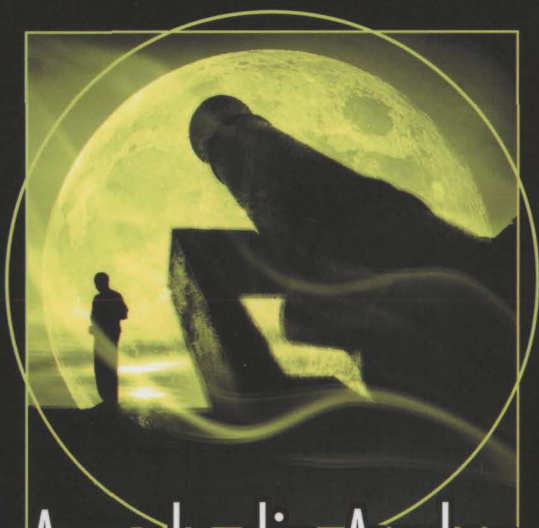

ROGER ZELAZNY

AMBER

Armele din Avalon

Armele din Avalon

Roger Zelazny

The Guns of Avalon

Copyright © 1972 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în
limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro

www.tritonice.ro

Colecția: fiction.ro

Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Armele din Avalon / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-122-9

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: IOANA STĂNESCU

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 306 / martie 2007

Bun de tipar: martie 2007

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

ROGER ZELAZNY

ARMELE DIN AVALON

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC

fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria **Amber** cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

În seria **Amber**
din colecția fiction.ro
a apărut
Nouă printzi din Amber

În curînd
Semnul unicornului

Lui Bob și Phyllis Rozman

Am rămas pe plajă și am rostit „La revedere, *Butterfly*“, iar barca s-a rotit încet, apoi s-a îndreptat spre larg. Urma să revină în port lângă farul din Cabra, știam sigur, pentru că locul era în apropierea Umbrei.

Răsucindu-mă, am privit șirul negru al copacilor situați la o aruncătură de băț, știind că am un drum lung înainte. M-am deplasat în direcția aceea, făcând schimbările necesare pe măsură ce înaintam. Răcoarea de dinaintea zorilor se instala deasupra pădurii tăcute, și asta era un lucru bun.

Aveam probabil cu douăzeci de kilograme mai puțin decât ar fi trebuit și, din când în când, vedeam dublu, dar îmi reve-neam. Evadasem din temnițele Amberului și mă recuperasem cît de cît cu ajutorul nebunului Dworkin și al bețivului Jopin, în această ordine. Acum trebuia să-mi găsesc un loc, un loc asemănător altuia — unul care nu mai exista. Am localizat poteca. Am urmat-o.

După un timp, m-am oprit lângă un copac scorbuos care trebuia să se afle exact în acel loc. Am băgat mîna în scorbură și am scos afară sabia mea de argint și m-am încins cu ea. Nu conta că fusese undeva în Amber. Acum era aici, pentru că pădurea pe care o străbăteam se afla în Umbră.

Am continuat să merg mai multe ceasuri, cu soarele nevăzut undeva în spatele umărului stîng. Apoi m-am odihnit un pic, după care am mers mai departe. Era plăcut să vezi frunzele și stîncile și trunchiurile copacilor morți, ale celor vii, iarba, pămîntul negru. Era plăcut să miroși toate micile arome

ale vieții și să auzi zgomotele ei bîzîitoare/murmurătoare/ciripitoare. Dumnezeuule! Cît îmi prețuiam ochii! A îi redobîndi după aproape patru ani de întuneric nu putea fi exprimat în cuvinte. Și să pot umbla liber...

Am mers mai departe, mantia mea zdrențuită fluturînd în adierea dimineții. Probabil că arătam de peste cincizeci de ani, cu chipul ridat, împruținat la trup, sfrijit. Cine și-ar fi putut închipui cum arătam înainte?

Pe măsură ce înaintam, înaintam în Umbră, mă deplasam către un loc în care nu am ajuns. Probabil că mă cam înmuiasem. Iată ce s-a petrecut...

Am dat peste șapte oameni pe marginea drumului, și șase erau morți, zăcînd la pămînt în diverse stadii de dezmembrare, plini de sînge. Al șaptelea se afla într-o poziție semi-înclinată, rezemat de trunchiul năpădit de mușchi al unui stejar bătrîn. Își ținea spada în poală și în partea dreaptă avea o rană adîncă din care curgea încă sîngele. Nu avea armură, deși unii dintre ceilalți purtau. Ochii cenușii, deși sticloși, erau deschiși. Pumnii îi erau zdreliți și respira anevoie. Pe sub sprîncenele păroase privea cum ciorile ciugulesc ochii cadavrelor. Părea că nu mă vede.

Mi-am ridicat gluga și am înclinat capul ca să-mi ascund chipul. M-am apropiat.

Îl cunoscusem cîndva sau, în orice caz, pe cineva care îi semăna foarte mult. Cînd înaintai spre el, smuci brusc spada și îndreptă vîrful spre mine.

— Sînt un prieten, i-am zis. Vrei să bei niște apă?

Ezită o clipă, apoi încuviință.

— Da.

Am deschis gamela și i-am dat-o.

Bău și tuși, apoi mai luă o înghițitură.

— Domnule, vă mulțumesc, rosti în timp ce-mi înapoie gamela. Regret că nu e ceva mai tare. Blestemată rană!

— Am și ceva mai tare. Dacă crezi că rezști.

Întinse mîna, iar eu am deşurubat o sticlută şi i-am dat-o. Tuşi aproape douăzeci de secunde după o duşcă din porcăria pe care o bea Jopin.

Apoi zîmbi cu jumătate de gură şi clipi uşor.

— Mult mai bine! spuse. Te superi dacă pun o picătură pe rană? Urăsc să irosesc whisky-ul de calitate, dar...

— Foloseşte-l pe tot, dacă trebuie. Deşi, după cum văd, îţi cam tremură mîinile. Poate ar fi mai bine să-ţi torn eu.

Încuviinţă, iar eu i-am desfăcut vesta din piele şi i-am tăiat cămaşa cu stiletul pînă cînd rana a ieşit la iveală. Arăta rău, adîncă, din faţă pînă spre spate, la cîtiva centimetri deasupra soldului. Mai avea şi alte tăieturi, mai puţin grave, pe braţe, piept şi umeri.

Sîngele continua să gîlgîie din rana mare, aşa că am tamponat-o puţin şi am curăţat-o cu batista mea.

— În regulă, i-am zis. Încleştează-ţi dinţii şi priveşte în altă parte! După care am turnat whisky-ul.

Întregul corp îi zvîcni, un mare spasm, după care se linişti şi începu să tremure. Dar nu scoase un sunet. Nici nu mă gîndisem că va ţipa. Am împăturit batista şi am apăsat-o pe rană. Am legat-o acolo cu o fişie pe care am rupt-o din poalele mantiei.

— Mai vrei o înghiţitură? l-am întrebat.

— De apă, răspunse. După care mă tem că trebuie să dorm.

Bău, apoi capul i se înclină pînă cînd obrazul i se rezemă de piept. Adormi, iar eu i-am făcut o pernă şi l-am acoperit cu mantiele celor morţi.

Apoi m-am așezat lîngă el şi m-am uitat la păsările negre şi drăguțe.

Nu mă recunoscuse. Dar, la urma urmei, cine-ar fi putut? Dacă mi-aş fi descoperit capul, ar fi fost posibil să mă recunoască. Cred că, de fapt, nu ne mai întîlniserăm niciodată, bărbatul rănit şi cu mine. Dar, într-un anume sens, făcuserăm cunoştinţă.

Mergeam prin Umbră, căutînd un loc, un loc foarte special. Fusesse distrus cîndva, dar eu aveam puterea de a-l recrea, pentru că Amber aruncă o infinitate de umbre. Un fiu al

Amberului le poate parcurge, și moștenisem și eu asta. Le puteți spune lumi paralele dacă doriți, universuri alternative dacă vă place, produse ale unei minți bolnave dacă vreți. Eu le spun Umbre, așa cum fac toți cei care posedă puterea de a merge printre ele. Noi selectăm o posibilitate și mergem pînă cînd ajungem la ea. Astfel, într-un fel, noi o creăm. Deocamdată s-o lăsăm așa.

Eram pe mare cînd am început drumul spre Avalon*.

Cu secole în urmă am trăit acolo. E o poveste lungă, complicată, mîndră și dureroasă, și poate o s-o spun mai tîrziu, dacă voi trăi s-o termin și pe cea de față.

Mă îndreptam către Avalonul meu cînd am dat peste cavalerul rănit și cei șase bărbați morți. Să fi ales să merg mai departe, aș fi putut ajunge într-un loc în care cei șase ar fi fost morți și cavalerul n-ar fi fost rănit — sau într-un loc în care el ar fi zăcut mort, iar ceilalți ar fi rîs în hohote. Unii ar spune că, de fapt, nu contează, întrucît toate acestea sînt posibile, deci toate există undeva în Umbră.

Oricare dintre frații și surorile mele — cu posibilele excepții, Gérard și Benedict — ar fi trecut mai departe fără să privească înapoi. Totuși, într-un fel, am devenit un laș. N-am fost întotdeauna așa, dar probabil că umbra Pămînt, unde mi-am petrecut atîția ani, m-a împlînzit un pic, și poate că popasul meu în beciurile Amberului mi-a reamintit cumva de particularitățile suferinței omenеști. Nu știu. Știu doar că nu puteam trece pe lîngă durerea cuiva care semăna cu cel care-mi fusese cîndva prieten. Dacă i-aș fi șoptit numele meu la ureche, poate că m-aș fi trezit cu un șir de sudălmii, aș fi auzit cu siguranță o poveste plină de suferință.

Deci, în regulă. Voi plăti măcar o parte din preț; îl voi pune pe picioare, după care voi dispărea. Nimic rău; poate chiar un mic bine în această Altă Umbră.

* Conform legendelor arthuriene, o insulă aparținînd Insulelor Britanice, supranumită „Insula celor binecuvîntați”, unde este înmormîntat Regele Arthur. (n. red.)

Am rămas acolo privind-l și, după câteva ore, se trezi.

— Salut, îi spusei, desfăcînd gamela. Mai vrei o dușcă?

— Mulțumesc, îmi răspunse el și întinse mîna.

L-am urmărit cum bea și, cînd îmi înapoie gamela, zise:

— Iartă-mă că nu m-am prezentat. Nu eram într-o stare prea bună...

— Te cunosc, am zis. Spune-mi Corey.

Mă privi ca și cum ar fi vrut să spună: „Corey de unde?“, dar se răzgîndi și încuviință.

— Foarte bine, Sir Corey, mă retrogradă. Aș dori să-ți mulțumesc.

— Sînt mulțumit că arăți mai bine, i-am spus. Vrei ceva de mîncare?

— Da, te rog.

— Am ceva carne uscată aici și niște pîine care ar putea fi mai proaspătă, i-am zis. Și o felie mare de brînză. Mănîncă cît poțesteți.

I-am dat mîncarea și infulecă tot.

— Dar tu, Sir Corey? întrebă.

— Am mîncat deja, în timp ce dormeai.

Mă privi cu subînțeleș. Zîmbi.

— ...Și i-ai doborît pe toți șase de unul singur? întrebai. Încuviință.

— Frumos spectacol. Și acum, ce să fac cu tine?

Încercă să-mi vadă chipul, nu izbuti.

— Nu înțeleg, spuse.

— Încotro te-ndrepti?

— Am prieteni, spuse, undeva la cinci leghe spre nord. Mergeam într-acolo cînd s-a întîmplat asta. Și mă îndoiesc foarte tare că vreun om sau chiar diavolul în persoană m-ar duce în spate o leghe. Aș putea să mă ridic, Sir Corey, dacă vrei să îți faci o idee despre statura mea.

M-am ridicat, am scos spada și am tăiat un pomișor — de vreo cinci centimetri în diametru — dintr-o singură lovitură. L-am curățat și l-am tăiat la lungimea potrivită.

Apoi am mai tăiat unul, iar cu centurile și mantiile cadavrelor am construit o targă. Mă privi pînă la sfîrșit, apoi comentă:

— Mînuiești o spadă letală, Sir Corey... Și e de argint, se pare...

— Ești gata de o călătorie? l-am întrebat.

Cinci leghe înseamnă vreo douăzeci și cinci de kilometri.

— Și cei morți? se neliniști el.

— Poate ai vrea să-i înmormîntăm creștinește? Dă-i naibii! Natura își poartă singură de grijă. Să plecăm de-aici. Deja au început să pută.

— Aș dori măcar să-i acoperim. Erau buni luptători.

Am oftat.

— În regulă, dacă asta te va ajuta să dormi liniștit. N-am o cazma, așa că o să le fac un tumul. Va fi o înmormîntare obișnuită, totuși.

— Destul de bine, spuse.

Am întins cele șase cadavre, unul lîngă altul. L-am auzit mormăind ceva, și am presupus că e o rugăciune pentru cei morți.

I-am înconjurat cu pietre. Erau mulți bolovani în apropiere, așa că am lucrat rapid, alegîndu-i pe cei mai mari astfel încît treaba să meargă mai repede. Aici am făcut o greșală. Unul dintre ei cîntărea în jur de două sute de kilograme și nu l-am rostogolit. L-am ridicat și l-am așezat în rînd.

Am auzit un icnet ascuțit și mi-am dat seama că observase ce-am făcut.

Atunci am înjurat:

— Aproape c-am făcut hernie cu nenorocitul ăsta! am zis și, după asta, am ales pietre mai mici.

Cînd am terminat, am zis:

— E-n regulă. Ești gata de plecare?

— Da.

L-am ridicat și l-am pus pe targă. Cînd am făcut asta a strîns din dinți.

— Unde mergem? am întrebat.

Arată cu mîna.

— Înapoi către potecă. O urmăam la stînga pînă unde se ramifică. Apoi o luăm la dreapta. Cum propui să...?

Am ridicat targa, ținîndu-l ca pe un copil. Apoi m-am întors și m-am îndreptat spre lăstăriș, cărîndu-l.

— Corey? spuse.

— Da?

— Ești unul dintre oamenii cei mai puternici pe care i-am întîlnit vreodată, și mi se pare că te cunosc.

Nu i-am răspuns imediat. Apoi am zis:

— Încerc să mă mențin în formă. Viață sănătoasă și chestii de-astea.

— ...Și glasul tău îmi sună cunoscut.

Privea în sus, încercînd să-mi vadă chipul.

Am hotărît să ocolesc rapid subiectul.

— Cine sînt prietenii ăștia ai tăi către care te duc?

— Ne îndreptăm spre Fortăreața lui Ganelon*.

— Ciripitorul ala! am spus, aproape lăsîndu-l să cadă.

— Cu toate că nu înțeleg cuvîntul pe care l-ai folosit, bănuiesc că e ceva de rău, după tonul vocii tale. Dacă așa e treaba, eu ar trebui să fiu apărătorul în...

— Stai așa, am spus. Am senzația că vorbim despre doi tipi diferiți, cu același nume. Iartă-mă.

Prin targă, l-am simțit cum se relaxează un pic.

— Fără îndoială că așa e, spuse.

Așa încît l-am cărat pînă am ajuns la potecă, unde am luat-o la stînga.

A adormit din nou și am mers mai repede după asta, ajungînd la răscrucea despre care-mi vorbise și mergînd în pas vioi, lasîndu-l să sforăie liniștit. Am început să mă gîndesc la cei șase tipi care încercaseră și aproape izbutiseră să-l lichideze. Speram să n-aibă alți prieteni pitiți prin tufișuri.

* În poemul „Cîntecul lui Roland“, un cavaler care a trădat cauza regelui Carol cel Mare, complotînd cu sarazinii ambuscada de la Roncevaux (r. red.)

Am încetinit pasul cînd respirația i se schimbă.

— Am adormit, spuse.

— ...Și ai sforăit, am adăugat.

— Cît m-ai cărat?

— Cam două leghe, aș zice.

— Și nu ești obosit?

— Puțin, am zis, dar nu îndeajuns ca să am nevoie de odihnă.

— *Mon Dieu**! spuse. Mă bucur că nu te-am avut vreodată dușman. Ești sigur că nu ești diavolul?

— Mda, sigur, am zis. Nu simți mirosul de pucioasă? Și copita dreaptă mă cam jenează.

Miroși în jur de cîteva ori înainte de a chicoti, ceea ce m-a întristat puțin.

De fapt parcurseserăm peste patru leghe, după calculele mele. Speram să adoarmă din nou și să nu mai aibă grija distanțelor. Brațele începuseră să mă doară.

— Cine erau cei șase bărbați pe care i-ai ucis? l-am întrebat.

— Paznici ai Cercului, răspunse. Și nu mai erau bărbați, ci oameni posedați. Acum roagă-te lui Dumnezeu, Sir Corey, ca sufletele lor să se odihnească în pace.

— Paznici ai Cercului? am întrebat. Care Cerc?

— Cercul Întunecat — locul nedreptății și al fiarelor degustătoare... (Inspiră adînc.) Sursa bolii care domină tărîmul.

— Tărîmul ăsta nu arată chiar atît de bolnav, am spus.

— Sîntem departe de locul ăla, și tărîmul lui Ganelon e încă prea puternic pentru invadatori. Dar Cercul se lărgeste. Simt că aici se va da ultima bătălie.

— Mi-ai stîrnit curiozitatea.

— Sir Corey, dacă nu știi nimic, ar fi mai bine să uiți, să ocolești Cercul și să-ți vezi de drumul tău. Cu toate că mi-aș dori fierbinte să lupt alături de tine, asta nu e lupta ta — și cine ar putea ști deznodămîntul?

* Dumnezeuul meu. (În limba franceză în original.) (n. tr.)

Cărarea începea să serpuiască. Atunci, printr-o spărtură între copaci, am văzut în depărtare ceva care m-a făcut să mă opresc și să-mi reamintesc un alt loc asemănător.

— Ce...? întrebă povara mea, întorcându-se. Apoi: Doamne, te-ai mișcat mult mai repede decât aș fi bănuț. Acea e destinația noastră, Fortăreața lui Ganelon.

Atunci m-am gândit la un *anumit* Ganelon. Nu voiam, dar am făcut-o. Fusese un asasin perfid și îl exilasem din Avalon cu secole în urmă. De fapt îl trimisese, prin Umbră, în alt timp și loc, așa cum făcuse mai târziu cu mine și fratele meu Eric. Speram să nu fi fost acesta locul în care îl trimisese. Chiar dacă părea puțin probabil, putea fi. Deși era doar un muritor, iar eu îl exilasem din acel loc cu vreo șase sute de ani în urmă, era posibil ca asta să însemne — în termenii lumii acesteia — doar câțiva ani. Timpul este, de asemenea, o funcție a Umbrei, și nici măcar Dworkin nu știa totul despre secretele lui. Sau poate că da. Poate că asta l-a făcut să-și piardă mințile. Cel mai dificil lucru legat de Timp, aflatam, este să te ocupi de el. În orice caz, simțeam că acesta nu era vechiul meu dușman și fost ajutor de încredere, pentru că, în mod cert, *el* nu s-ar fi împotrivit vreunui val de nedreptăți care s-ar fi răspândit asupra ținutului. Mai degrabă ar fi fost chiar acolo ajutând fiarele scîrboase, eram sigur.

Un lucru care mă punea în dificultate era bărbatul pe care-l căram. Duplicatul lui era în viață în Avalon pe vremea exilului, asta însemnînd că diferența temporală putea fi cea corectă.

N-aș fi dorit să-l întîlnesc pe acel Ganelon pe care-l știam și să fiu recunoscut de el. Nu știa nimic despre Umbră. Știa doar că-i făcusem ceva magie neagră în loc să-l ucid și, chiar dacă supraviețuise, s-ar putea ca asta să fi fost alternativa cea mai neplăcută.

Dar bărbatul din brațele mele avea nevoie de un loc de odihnă și de un adăpost, așa că m-am tîrît înainte.

Mă întrebam, totuși...

Se pare că exista ceva legat de mine care-l determinase pe acest om să mă recunoască. Dacă existau unele amintiri despre

umbra mea în acest loc care semăna și nu semăna cu Avalon, oare ce formă luaseră? Cum ar fi influențat acestea primirea adevăratului eu, în cazul în care aş fi fost descoperit?

Soarele începuse să apună. Se stîrni o adiere răcoroasă, anunțînd noaptea rece care urma. Cel pe care îl aveam în grijă începu iar să sforăie, așa încît am hotărît să alerg pe restul distanței. Nu-mi plăcea sentimentul că, după căderea întunericului, pădurea putea deveni un loc mișunînd de creaturi murdare ale Cercului blestemat despre care nu știam nimic, dar care părea că face legea în acest loc.

Așa că am alergat pînă cînd n-am mai putut printre umbrele care se alungeau, gonindu-mi din minte noțiuni ca urmărire, ambuscadă, supraveghere. Cuvintele ajunseseră deja să aibă forța unui presentiment și atunci am auzit zgomotele în spate: un ușor pîș-pîș-pîș, ca un zgomot de pași.

Am lăsat targa jos și mi-am scos sabia în timp ce mă răsuceam.

Erau două creaturi, două pisici.

Semnalmentele erau întocmai ca acelea ale pisicilor siameze, numai că acestea erau de mărimea unor tigri. Ochii erau galbeni, luminoși, fără pupile. S-au așezat cînd m-am întors și s-au holbat la mine fără să clipească.

Eram la aproape treizeci de pași. Stăteam între ele și targă, cu sabia ridicată.

Atunci cea din stînga deschise gura. Nu știam dacă trebuie să mă aștept să toarcă sau să scoată un răget.

În loc de asta, vorbi. Spuse:

— Bărbat, foarte muritor.

Vocea suna neomeneste. Era prea ascuțită.

— Și totuși încă trăiește, spuse cea de-a doua, cu o voce asemănătoare primei.

— Ucide-l aici, spuse prima.

— Și ce facem cu cel care-l apără cu sabia aia care nu-mi place deloc?

— Muritor?

— Vino să afli, am spus moale.

— E slab și, probabil, bătrîn.

— Cu toate astea, l-a cărat pe celălalt de la mormînt pînă aici, iute și fără odihnă. Să-l atacăm pe flancuri.

Am țîșnit înainte cînd se mișcară și cea din dreapta sări spre mine.

Sabia mea îi despică craniul și îi pătrunse în umăr. Cînd m-am întors, scoțînd-o, cealaltă sări peste mine, îndreptîndu-se spre targă. Am izbit cu sălbăticie.

Sabia o lovi pe spate și îi trecu în întregime prin corp. Scoase un țipăt ascuțit care sună ca o cretă zgîriind tabla, apoi cînd căzu, despîcată în două, și începu să ardă. Cealaltă era și ea în flăcări.

Dar cea pe care o despicasem nu era încă moartă. Întoarse capul spre mine și ochii aceia strălucitori îi țintuiră pe ai mei.

— Mor de moartea finală, spuse, și astfel te cunosc, Deschi-zătorule. De ce ne măcelărești?

După care flăcările îi cuprinseseră capul.

M-am răsucit, mi-am curățat spada și am băgat-o în teacă, am ridicat targa, am ignorat toate întrebările și am mers mai departe.

Începeam să pricep cîte ceva, cam despre ce era vorba și ce însemnau lucrurile astea.

Și acum mai visez uneori capul în flăcări al pisicii, și atunci mă trezesc, learcă și tremurînd, și noaptea pare mai întunecată și plină de siluete pe care nu le pot descifra.

Fortăreața lui Ganelon avea un șanț cu apă și un pod basculant care era ridicat. În fiecare dintre cele patru colțuri unde se întîlneau zidurile înalte se afla cîte un turn. Din ziduri se iveau multe alte turnuri și mai înalte, împungînd pîntecele norilor joși, negri, ascunzînd stelele abia apărute, proiectînd umbre întunecate la poalele dealului înalt pe care se afla castelul. Cîteva turnuri erau deja luminate, iar vîntul îmi aducea un zgomot slab de voci.

M-am oprit în fața podului, mi-am lăsat povara pe pămînt, mi-am pus palmele pîlnie în jurul gurii și am strigat:

— Hola! Ganelon! Doi drumetri sînt pierduți în noapte!

Am auzit zgomotul metalului pe piatră. M-am simțit studiat de undeva de deasupra. M-am uitat chiorîș în sus, dar ochii mei încă nu-și reveniseră la normal.

— Cine-i acolo? se auzi o voce puternică și tunătoare.

— Lance, care e rănit, și eu, Corey din Cabra, care l-a cărat pînă aici.

Am așteptat pînă cînd a transmis informația unei alte santinele și am auzit mai multe voci pe măsură ce mesajul se transmitea mai departe.

După o pauză de cîteva minute sosi răspunsul, în același mod.

Apoi străjerul strigă:

— Stai pe loc! O să lăsăm podul jos! Puteți intra!

Scîrțîitul începu în timp ce vorbea și, în scurt timp, podul izbi pămîntul pe partea noastră de șanț. Am ridicat încă o dată povara și l-am traversat.

Astfel l-am purtat pe Sir Lancelot du Lac* în Fortăreața lui Ganelon, în care aveam încredere ca într-un frate. Cu alte cuvinte, absolut deloc.

În jurul meu se înghesuiră mai mulți oameni și m-am trezit înconjurat de bărbați înarmați. Totuși nu simțeam ostilitate, ci doar îngrijorare. Am intrat într-o curte interioară spațioasă, pavată cu piatră, luminată de făclii și plină de culcușuri. Simțeam miros de sudoare, fum, cai și aromele gătitului. Acolo era bivuacul unei mici armate.

Mulți se apropiaseră de mine și stăteau holbîndu-se și murmurînd, pînă cînd apărură doi inși echipați complet, ca de luptă, iar unul dintre ei mă atinse pe umăr.

— Vino pe aici, spuse.

L-am urmat și cei doi m-au încadrat. Mulțimea de oameni se dădea la o parte atunci cînd treceam. Podul basculant se

* Cavalier al Mesei Rotunde, în legende arthuriene. (n. red.)

ridicase deja la loc, scîrîind. Ne îndreptam spre complexul principal din piatră neagră.

Înăuntru, am mers de-a lungul unui coridor și am trecut pe lîngă ceea ce părea a fi un salon de primire. Apoi am ajuns în dreptul unei scări. Bărbatul din dreapta îmi arată că trebuie să urc. La etajul al doilea, ne-am oprit în fața unei uși din lemn masiv și străjerul bătut în ea.

— Intrati, se auzi o voce care, din nefericire, îmi părea foarte cunoscută.

Am intrat.

Stătea la o masă din lemn masiv lîngă o fereastră largă care dădea în curte. Purta o vestă din piele maro peste o cămașă neagră, iar pantalonii erau de asemenea negri, strînși peste carîmbul cizmelor întunecate. În jurul taliei purta o centură lată în care era prins un stilet. O sabie scurtă zăcea pe masă. Avea părul și barba roșcate, cu un pic de alb. Ochii îi erau negri ca abanosul.

Mă privi, apoi își îndreptă atenția către o pereche de străjeri care intrau cu targa.

— Puneți-l pe patul meu, spuse. Apoi: Roderick, ai grijă de el.

Medicul său, Roderick, era un bătrînel care părea destul de inofensiv, ceea ce m-a liniștit oarecum. Doar nu-l cărasem pe Lance atîta amar de drum ca să-l las pe mîna vreunui ageamiu.

Apoi Ganelon se întoarse iar spre mine.

— Unde l-ai găsit? întrebă.

— La cinci leghe sud de-aici.

— Tu cine ești?

— Mi se spune Corey, am răspuns.

Mă examinează cam prea amănunțit și buzele lui ca niște viermi se strîmbară într-un zîmbet pe sub mustată.

— Și tu ce ai la afacerea asta? întrebă.

— Nu pricep ce vrei să spui, am rostit.

Mi-am încovoiat un pic umerii. Am vorbit rar, moale și cu o ușoară bilbliială. Barba mea era mai lungă ca a lui și albită

de praf. Îmi închipui că arătam mai în vîrstă. Atitudinea lui tindea să demonstreze că exact asta gîndea.

— Te întreb de ce l-ai ajutat, spuse.

— Frăția oamenilor, chestii de-astea, am răspuns.

— Ești străin de locurile astea?

Am încuviințat.

— Ei bine, ești binevenit aici oricît vei dori să rămîi.

— Mulțumesc. Probabil o să plec mîine.

— Acum, bea cu mine un pahar cu vin și povestește-mi împrejurările în care l-ai găsit.

Așa am și făcut.

Ganelon mă lăsă să vorbesc fără întrerupere, privindu-mă tot timpul cu ochii săi pătrunzători. Deși întotdeauna am fost de părere că privirile tăioase sînt doar o figură de stil răsufletă, în noaptea aceea n-a fost așa. Mă înjunghia cu privirea. Mă întrebam ce știa și ce ghicea în legătură cu mine.

Apoi oboseala a întins mîna și m-a înșfăcat de ceafă. Efortul, vinul, încăperea caldă — toate astea s-au adunat și, brusc, era ca și cum aș fi stat undeva într-un colț și m-aș fi ascultat pe mine însumi vorbind, privindu-mă din afară, simțindu-mă complet detașat. Deși eram capabil de mari eforturi pe durată mică, am constatat că mai aveam încă de recuperat la capitolul rezistență la oboseală. Am remarcat de asemenea și că îmi tremura mîna.

— Iartă-mă, m-am auzit rostind. Muncile de peste zi încep să-și facă simțit efectul...

— Desigur, spuse Ganelon. O să vorbesc mai mult cu tine mîine. Dormi acum. Noapte bună!

După care chemă un străjer și-i porunci să mă conducă într-o cameră. Probabil că m-am clătinat pe drum, pentru că îmi amintesc brațul străjerului pe cotul meu, sprijinindu-mă.

În noaptea aceea am dormit buștean. A fost ca un hău mare și negru, timp de aproape paisprezece ore.

Dimineata mă dureau toate cele.

Am făcut o baie. Pe măsuța de toaletă se aflau un lighean, săpun și un șervet pe care cineva grijuliu îl pusese acolo. Gîtul îmi părea plin de rumeguș, iar ochii — plini de scame.

M-am așezat și am evaluat situația.

Fusese o vreme cînd aș fi izbutit să-l car pe Lance tot drumul, fără să mă sparg în bucăți după aceea. Fusese o vreme cînd reușisem să îmi croiesc drum chiar pe peretele Kolvirului și pătrunsesem în inima Amberului.

Zilele acelea trecuseră. Brusc, m-am simțit ca o epavă, adică exact cum arătam.

Trebuia făcut ceva.

Începusem să pun ceva carne pe mine și îmi refăceam treptat puterile. Procesul trebuia accelerat.

O săptămînă sau două de viață curată și exerciții violente puteau fi de mare folos, mi-am zis. Ganelon nu dăduse nici un semn că m-ar fi recunoscut. În regulă. Trebuia să profit de ospitalitatea pe care mi-o oferise.

Odată găsită soluția, am căutat bucătăria și mi-am pregătit un mic dejun consistent. Mă rog, de fapt era aproape ora prînzului, dar hai să spunem lucrurilor pe nume. Îmi doream cu ardoare o țigară și am simțit o oarecare bucurie perversă în faptul că nu mai aveam tutun. Sortii conspiraseră să mă țină credincios mie însumi.

Am ieșit în curte și într-o zi proaspătă, luminoasă. Multă vreme am privit cum bărbații încartiruiți aici parcurg programul de instrucție.

În depărtare se aflau arcași care trăgeau în ținte prinse pe baloturi de paie. Am remarcat că foloseau inele pe degetul mare și o priză orientală pe arc în loc de tehnica celor trei degete, cu care eu eram mai familiarizat. M-a făcut să-mi pun unele întrebări despre această Umbră. Spadasinii foloseau atît latul, cît și vîrfurile armelor, și vedeam o întregă varietate de spade și tehnici de duel. Am încercat o estimare, și cred că erau vreo opt sute de luptători — și habar n-aveam cîți mai erau prin alte părți ale cetății. Culoarea pielii, părul, ochii variaua de la palid la aproape negru. Am auzit multe accente stranie

peste şuierat și zăngănit, deși majoritatea vorbeau limbajul din Avalon, care este din familia limbii din Amber.

Pe cînd priveam, un spadasin ridică brațul, coborî spada, își șterse fruntea și făcu un pas înapoi. Adversarul său nu părea din cale-afară de obosit. Asta era ocazia pe care o așteptam ca să mă antrenez puțin..

Am făcut un pas, am zîmbit și-am spus:

— Sînt Corey din Cabra. Mă uitam la voi.

Mi-am îndreptat atenția spre tipul solid, negricios, care rînjea spre tovarășul său.

— Te deranjează dacă mă antrenez cu tine cît timp ți se odihnește amicul? l-am întrebat.

Tipul continuă să rînjească și arată către gură și ureche. Am încercat cîteva alte limbi, dar nici una nu dădu vreun rezultat. Așa că am arătat spre spadă și spre el și înapoi la mine pînă cînd a priceput. Adversarul părea să creadă că e o idee bună, în timp ce tovarășul mai scund îmi oferi spada sa.

Am cîntărit-o în mîină. Era mai scurtă și mult mai grea decît Grayswandir. (Acesta e numele sabiei mele, lucru pe care știu că nu l-am menționat pînă acum. Sabia însăși e o întreagă poveste, și poate o să v-o spun — sau nu — înainte să aflați ce m-a adus aici. Dar, dacă veți auzi că-i pronunț iar numele, veți ști despre ce anume vorbesc).

Am rotit-o de cîteva ori ca s-o încerc, mi-am scos mantia, am aruncat-o deoparte și am luat poziția *en garde*.

Urișul atacă. Am parat și am atacat. A parat și a ripostat. Am parat riposta, am fentat și am atacat. Et caetera. După cinci minute, am știut că e bun. Și am știut că eu sînt și mai bun. M-am oprit de două ori ca să îl învăț cîte o manevră pe care o folosisem. Le învătă pe amîndouă foarte repede. După cincisprezece minute, totuși, rînjetul i se lărgi. Bănuiesc că asta era momentul în care își învingea majoritatea adversarilor, pur și simplu în virtutea rezistenței pure, dacă erau destul de buni să reziste atacurilor lui de pînă atunci. Era robust, recunosc. După douăzeci de minute, o expresie de uimire îi apăru pe chip.

Pur și simplu nu arătam în stare să rezist atît timp. Dar poate ști cineva cu adevărat ce zace într-un vlăstar al Amberului?

După douăzeci și cinci de minute se scâlda în sudoare, dar merse mai departe. Fratele meu Random arată și se comportă, din cînd în cînd, ca un golănaș adolescent și astmatic, dar o dată ne-am duelat peste douăzeci și șase de ore, să vedem care cedează primul. (Dacă sînteți curioși, eu am fost acela. Aveam o întîlnire a doua zi și doream să ajung într-o formă cît de cît rezonabilă.) Am fi putut continua. Chiar dacă azi nu aș fi putut să reușesc o performanță ca atunci, știam că puteam rezista mai mult decît adversarul din fața mea. La urma urmei, era doar un om.

După aproape jumătate de oră, cînd începuse să gîfîie și să contraatace mai lent și știam că în cîteva minute va bănuî că și eu sînt la capătul puterilor, am ridicat brațul și am coborît spada, așa cum văzusem că făcuse și adversarul din fața mea. Se opri și el, apoi se repezi și mă îmbrățișă. N-am înțeles ce spunea, dar cred că era mulțumit de luptă. Și eu la fel.

Tristul adevăr era că obosisem. M-am trezit că eram ușor amețit.

Dar aveam nevoie de mai mult. Mi-am jurat că mă voi antrena la sînge în ziua aceea, că mă voi îndopa cu hrană noaptea, voi dormi adînc, mă voi trezi și o voi lua de la capăt.

Așa că m-am îndreptat spre locul unde stăteau arcașii. După un timp, am împrumutat un arc și am tras poate o sută de săgeți, în stilul meu cu trei degete. Nu mi-a ieșit prea rău. Apoi, un timp, i-am privit pe călăreți cu lăncile, scuturile și buzduganele lor. Am mers mai departe. Am privit cîteva lupte corp la corp.

În cele din urmă am învins în luptă trei adversari succesiv. Atunci m-am simțit terminat. Absolut. În întregime.

M-am așezat pe o bancă la umbră, asudînd, gîfîind. M-am gîndit la Lance, la Ganelon, la cină. După vreo zece minute, m-am întors în camera care mi se oferise și m-am îmbăiat iar.

Dar mi-era o foame de lup, așa că m-am ridicat să caut mîncare și informații.

Înainte de a mă îndepărta de ușă, unul dintre străjerii din noaptea trecută, pe care l-am recunoscut — cel care mă condusesese în camera mea —, se apropie și spuse:

— Lordul Ganelon vă poștește să luați masa cu el în apartamentele sale, când veți auzi sunînd clopoțelul de cină.

I-am mulțumit, i-am spus că voi fi acolo, am revenit în cameră și m-am odihnit în pat pînă cînd a venit ora. Apoi mi-am croit drum spre apartamentele lui Ganelon.

Începusem să am dureri mari, și mai aveam și cîteva vînatăi în plus. Mi-am zis că e un lucru bun, mă va ajuta să par mai vîrstnic. Am bătut la ușa lui Ganelon și îmi deschise un băiat care apoi se grăbi să ajungă lîngă un alt tînăr care aranja o masă lîngă șemineu.

Ganelon purta cămașă și pantaloni verzi, cizme și centură tot verzi, și era așezat într-un scaun cu spătar înalt. Se ridică atunci cînd intrai și veni spre mine să mă întîmpine.

— Sir Corey, mi s-a povestit despre isprăvile tale de astăzi, zise, strîngîndu-mi mîna. Povestea cum că l-ai cărat pe Lance devine și mai credibilă. Trebuie să spun că ești mai bărbat decît arăți — nu te supăra că-ți spun.

Am chicotit.

— Nu mă supăr.

Mă conduse spre un scaun, îmi dădu un pahar cu vin alb cam dulce pentru gustul meu, apoi spuse:

— Privindu-te, aș zice că te-aș putea bate cu o singură mînă — dar l-ai cărat pe Lance cinci leghe și, în drum, ai ucis două dintre blestematele alea de pisici. Mi-a povestit și despre mormîntul pe care l-ai ridicat din bolovani...

— Cum se simte Lance astăzi? l-am întrerupt.

— A trebuit să pun un străjer în camera lui ca să fiu sigur că se odihnește. Nebunul ală plin de mușchi voia să se ridice și s-o pornească la plimbare. Va sta acolo totuși toată săptămîna, pe Dumnezeu!

— Înseamnă că se simte mai bine.

Încuviință.

— Să bem în sănătatea lui.

— Beau pentru asta.

Băurăm. Apoi:

— Dacă aş avea o armată cu oameni ca tine şi Lance, spuse, altfel s-ar scrie povestea.

— Care poveste?

— Cercul şi Paznicii lui, spuse. N-ai auzit de asta?

— Lance a pomenit ceva. Asta-i tot.

Un băiat înfipse o halcă enormă de carne într-o frigare deasupra unui foc mic. Din când în când turna puţin vin pe ea, pe măsură ce rotea frigarea. De câte ori mirosul ajungea la mine, stomacul îmi chiorăia, iar Ganelon chicotea. Celălalt băiat părăsi încăperea ca să aducă pâinea de la bucătărie.

Ganelon rămase tăcut mult timp. Îşi termină vinul şi îşi turnă alt pahar. Eu sorbeam încet din primul.

— Ai auzit vreodată de Avalon? întrebă într-un târziu.

— Da, am răspuns. E un poem pe care l-am auzit cu multă vreme în urmă de la un menestrel: „Dincolo de Rîul celor Binecuvîntaţi, acolo am stat, da, am plîns, când ne-am amintit de Avalon. Spadele erau fărîme în mîinile noastre şi ne-am atîrnat scuturile în stejar. Turnurile de argint s-au prăbuşit într-o mare de sînge. Cîte mile sînt pînă la Avalon? Nici una, am spus, şi toate. Turnurile de argint s-au prăbuşit“*.

— Avalon s-a prăbuşit...? spuse.

— Cred că omul era nebun. Nu ştiu de nici un Avalon. Cu toate astea, am reţinut poezia.

Ganelon îşi întoarse privirea şi tăcu pentru cîteva minute. Când vorbi, glasul îi era schimbat.

— A existat, spuse. A existat un asemenea loc. Am trăit acolo, cu ani în urmă. N-am ştiut că s-a prăbuşit.

— Atunci cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

— Am fost exilat de Lordul vrăjitor al locului, Corwin din Amber. El m-a trimis prin beznă şi nebunie în acest loc, ca să sufăr şi să mor aici — şi am suferit şi am ajuns aproape de

* Poemul are ca surse Psalmul 137 din Biblie şi poezia pentru copii „Cîte mile pînă la Babilon“ („How many miles to Babylon“). (n. red.)

moarte de multe ori. Am încercat să găsesc drumul înapoi, dar nu-l cunoaște nimeni. Am vorbit cu vrăjitori și chiar cu o creatură capturată din Cerc, înainte de a o ucide. Dar nimeni nu știe drumul spre Avalon. Exact cum spune bardul: „Nici o milă și toate“, cită el greșit versul meu. Îți amintești numele bardului?

— Îmi pare rău, nu.

— Unde este această Cabra de unde vii?

— Departe spre răsărit, peste ape, am spus. Foarte departe.

E un regat pe o insulă.

— E vreo șansă să ne poată furniza ceva trupe? Îmi pot permite să-i plătesc binișor.

Am clătinat din cap.

— E un ținut mic, cu o armată redusă, și ar trebui mai multe luni de călătorie — pe mare și pe uscat. N-au luptat niciodată ca mercenari și din cauza asta nu sînt foarte războinici.

— Dar tu pari foarte diferit de compatrioții tăi, spuse, privind-mă mai atent.

Am sorbit vinul.

— Am fost instructor de arme în Garda Regală.

— Atunci poate ai vrea să te angajezi, să mă ajuți la instrucția trupelor?

— Voi mai rămîne cîteva săptămîni și o să mă ocup de asta, am spus.

Schiță timp de o fracțiune de secundă un zîmbet cu buzele strînse, apoi:

— Mă întristează să aud că frumosul Avalon a dispărut, spuse. Dar dacă e așa, înseamnă că și cel care m-a exilat s-ar putea să fie mort. (Își goli paharul.) Deci vine o vreme cînd nici măcar demonul nu mai are scăpare, cugetă el. E un gînd încurajator. Înseamnă că am putea avea o șansă aici, împotriva acestor demoni.

— Te rog să mă ierți, am spus, riscînd pentru ceea ce consideram a fi un motiv bun. Dacă te referi la acel Corwin din

Amber, să știi că n-a murit atunci cînd s-a-ntîmplat ce s-a-ntîmplat.

Paharul i se sfărîmă în mînă.

— *Îl cunoști pe Corwin?*

— Nu, dar am auzit de el. Acum mulți ani, l-am întîlnit pe unul din frații lui — un tip pe nume Brand. Mi-a povestit despre un loc numit Amber și despre o bătălie în care Corwin și un alt frate de-al lui, numit Bleys, au condus o hoardă împotriva fratelui lor Eric, care era stăpînul cetății. Bleys a căzut de pe muntele Kolvir și Corwin a fost luat prizonier. Lui Corwin i-au scos ochii după încoronarea lui Eric și a fost aruncat în temnițele din Amber, unde e și acum, dacă n-o fi murit între timp.

Pe măsură ce vorbeam, chipul lui Ganelon își pierdea culoarea.

— Toate numele pe care le-ai amintit — Brand, Bleys, Eric... Și Corwin le-a amintit în vremi de demult. Acum cît timp ai auzit de asta?

— Acum aproape patru ani.

— Ar fi meritat o soartă mai bună.

— După tot ce ți-a făcut?

— Ei bine, spuse, am avut o groază de timp să mă gîndesc la asta și nu pot spune că nu i-am dat motive să facă ceea ce a făcut. Era puternic — mai puternic decît tine sau chiar decît Lance — și inteligent. Putea fi și vesel din cînd în cînd. Eric ar fi trebuit să-l ucidă rapid, nu așa cum a făcut. Nu-l iubesc, dar ura mea a mai scăzut puțin. Demonul merita o soartă mai bună decît a primit, asta-i tot.

Cel de-al doilea băiat reveni cu un coș de pîine. Cel care preparase carnea o scoase din frigare și o puse pe un platou în mijlocul mesei.

Ganelon arătă spre ea.

— Să mîncăm! spuse.

Se ridică și porni spre masă.

L-am urmat. N-am vorbit prea mult în timpul mesei.

După ce m-am ghiftuit pînă n-am mai putut și am înecat mîncarea cu un pahar-două de vin prea dulce, am început să casc. Ganelon începu să blesteme după al treilea căscat.

— La naiba, Corey! Oprește-te! E molipsitor!

Își înăbuși și el un căscat.

— Să luăm puțin aer, spuse, ridicîndu-se.

Așa că ne-am plimbat de-a lungul zidurilor, trecînd pe lîngă santinelele care-și făceau rondul. Luau poziția de drepti și-l salutau pe Ganelon cînd îl vedeau apropiindu-se, iar el spunea fiecăruia cîte o vorbă pe măsură ce înaintam. Am ajuns la un parapet unde ne-am oprit să ne odihnim, așezîndu-ne pe piatră, inspirînd aerul serii, răcoros, umed, plin de mirosul pădurii, observînd ivirea stelelor, una cîte una, pe cerul care se întuneca. Sub mine, piatra era rece. Undeva, în depărtare, mi s-a părut că văd strălucirea mării. Am auzit o pasăre de noapte undeva sub noi. Ganelon scoase o pipă și tutun dintr-o pungă pe care o purta la centură. Umplu pipa, o îndesă cu tutun și o aprinse. Chipul său ar fi părut satanic în lumina sclipitoare, dacă nu ar fi fost acel ceva care îi trăgea colțurile gurii în jos și care îi ridica mușchii obrazilor în acel unghi format de colțurile interioare ale ochilor și rădăcina nasului. Un diavol ar fi trebuit să aibă un rînjete diavolesc, iar acesta arăta prea ursuz.

Am adulmecat fumul. După un timp, începu să vorbească, încet și foarte lent la început:

— Îmi amintesc de Avalon, începu. Nașterea mea acolo n-a fost de origine modestă, dar virtutea n-a fost niciodată unul dintre punctele mele forte. Mi-am risipit repede moștenirea și m-am făcut tîlhar la drumul mare. Mai tîrziu m-am înhăitat cu o bandă de tipi de teapa mea. Cînd am descoperit că sînt cel mai puternic și cel mai potrivit să conducă, am devenit conducătorul lor. S-a pus preț pe capetele noastre. Al meu era cel mai mare.

Acum vorbea mai iute, iar glasul îi devenise mai rafinat și alegerea cuvintelor venea ca un ecou din trecutul său.

— Da, îmi amintesc de Avalon, un tărîm de argint și umbre și ape răcoroase, unde stelele străluceau ca flăcările noptea

și verdele zilei era mereu ca verdele primăverii. Tinerețe, dragoste, frumusețe — pe toate le-am cunoscut în Avalon. Armăsari mîndri, metal strălucitor, buze moi, bere neagră. Onoare...

Scutură din cap.

— Într-o bună zi, cînd a început războiul, cîrmuitorul a oferit grațierea oricărui răufăcător care-l va urma în bătălia împotriva insurgenților. Acesta era Corwin. M-am alăturat lui și am plecat la război. Am devenit ofițer și apoi — mai târziu — membru al statului său major. Am cîștigat bătăliile, i-am învins pe răsculați. Apoi Corwin a domnit din nou în pace, iar eu am rămas la curtea lui. Aceia au fost anii frumoși. Mai târziu au mai fost cîteva hărțuieli la graniță, dar le-am biruit întotdeauna. Avea încredere în mine să rezolv treburile astea. Apoi a acordat un Ducat unui nobil mărunț cu a cărui fiică dorea să se însoare. Îmi dorisem eu Ducatul și îmi dăduse de înțeles mai demult că într-o bună zi va fi al meu. Eram furios și data următoare cînd am fost desemnat să pun capăt unei dispute de-a lungul graniței sudice, unde întotdeauna fierbea cîte ceva, am renunțat la comandă. Mulți dintre oamenii mei au murit, și invadatorii au pătruns în regat. Înainte de a putea fi alungați însuși Lord Corwin a trebuit să pună mîna pe arme încă o dată. Invadatorii intraseră în forță și credeam că vor cuceri regatul. Speram s-o facă. Dar Corwin a triumfat din nou, cu tacticile lui șirete. Am fugit, dar am fost capturat și dus înaintea lui pentru a fi condamnat. L-am blestemat și l-am scuipat. N-aș fi îngenucheat în fața lui. Uram pămîntul pe care-l călca, iar un condamnat n-are nici un motiv să nu se țină tare, să nu se comporte ca un adevărat bărbat. Corwin a spus că va fi mărinos datorită serviciilor mele din trecut. I-am spus să-și bage măriniția undeva, și atunci mi-am dat seama că-și bătea joc de mine. A poruncit să mi se dea drumul și s-a apropiat de mine. Știam că mă poate ucide cu mîinile goale. Am încercat să lupt cu el, dar fără succes. M-a lovit o singură dată și m-am prăbușit. Cînd m-am trezit, eram legat de crupa calului său. A călărit, batjocorindu-mă din cînd în

cînd. Nu i-aş fi răspuns, orice mi-ar fi zis, dar am călărit prin tărîmuri minunate şi tărîmuri de coşmar, şi asta e unul dintre felurile prin care i-am descoperit puterile vrăjitoareşti — pentru că nu am cunoscut nici un drumet care să fi trecut vreodată prin locurile pe care le-am văzut în ziua aceea. Apoi mi-a spus că sînt exilat, m-a lăsat acolo, s-a întors şi şi-a continuat galopul.

Se opri să-şi reaprindă pipa, care se stinsese, pufăi, apoi continuă:

— Am avut parte de multe răni, ciomăgeli, muşcături şi bătăi în locul acela, la voia oamenilor şi fiarelor, reuşind cu greu să supravieţuiesc. Mă lăsase în cea mai sălbatică regiune a regatului. Dar, într-o bună zi, norocul mi-a surîs. Un cavaler în armură mi-a spus să mă dau din drum ca să poată trece. În starea în care eram, nu-mi mai păsa dacă trăiesc sau mor, aşa că l-am făcut pui de cătea ciupit de vărsat şi l-am trimis la dracu'. M-a atacat, eu i-am înşfăcat lancea, trăgîndu-l în jos, l-am doborât de pe cal şi i-am pictat un zîmbet sub bărbie cu propriul lui stilet. Aşa am făcut rost de hrană şi de arme. Atunci am stabilit că trebuie să le-o plătesc celor care mă umiliseră. Mi-am reluat vechea îndeletnicire la drumul mare şi mi-am cîştigat o altă bandă de adepţi. Ne-am dezvoltat. Cînd am ajuns la cîteva sute, nevoile noastre erau considerabile. Atacam cîte un oraşel şi-l cuceream. Forţele locale se temeau de noi. Şi viaţa asta îmi plăcea, deşi nu era la fel de frumoasă ca în Avalonul pe care nu-l voi mai revedea vreodată. Toate hanurile de pe marginea drumului ajunseseră să se teamă de tunetul raidurilor noastre, iar drumetii făceau pe ei cînd ne auzeau venind. Ha! Asta a durat cîtiva ani. Grupuri mari de oameni înarmaţi erau trimise pe urmele noastre ca să ne distrugă, dar întotdeauna reuşeam să evadăm sau chiar să-i prindem în ambuscade. Apoi, într-o zi, a apărut Cercul Întunecat şi nimeni nu ştie de ce.

Pufăi mai viguros din pipă, apoi privi undeva în depărtare.

— Mi s-a povestit că a început ca un fel de inel subţire din ciuperca otrăvitoare, departe spre vest. În mijlocul lui a fost descoperită o fată moartă, iar bărbatul care a găsit-o — tatăl

ei — a murit și el în convulsii groaznice cîteva zile mai tîrziu. S-a spus imediat că locul e blestemat. A crescut rapid în lunile care au urmat, pînă cînd a ajuns la un diametru de o jumătate de leghe. Ierburile s-au înnegrit și au căpătat o strălucire metalică, dar nu s-au uscat. Copacii au crescut răsuciți, iar frunzele lor s-au întunecat. Se legănau chiar și cînd nu bătea vîntul și, printre crengi, mișunau lilieci. În amurg puteau fi zărite forme ciudate — întotdeauna în interiorul Cercului, îți reamintesc — și noaptea puteai zări lumini, ca de la niște mici focuri. Cercul a continuat să crească și cei care locuiau lîngă el și-au luat tîlpășița — cei mai mulți. Cîțiva au rămas. S-a spus că cei care rămăseseră încheiaseră un tîrg cu forțele întunecate. Și Cercul a continuat să se lărgească, întinzîndu-se ca un val iscat de o piatră aruncată într-un heleșteu. Din ce în ce mai mulți oameni au rămas în interiorul Cercului. Am vorbit cu ei, m-am luptat cu ei, i-am măcelărit. E ca și cum în interiorul lor ar fi ceva mort. Glasurile lor nu au forță și sînt moi, ca și cum ar vorbi altcineva pentru ei. Chipurile lor rareori exprimă ceva, dar le poartă ca și cum ar fi măști ale morții. Au început să părăsească Cercul în bande, jefuind. Măcelăreau fără motiv. Au comis multe atrocități și au profanat locuri sfînte. Cînd părăseau locurile, le dădeau foc. Niciodată n-au furat obiecte din argint. Apoi, după multe luni, au început să apară alte creaturi — cu forme stranii, ca pisicile pe care le-ai ucis. Apoi Cercul și-a încetinit creșterea, aproape s-a oprit, ca și cum s-ar fi apropiat de un fel de limită. Dar tot felul de invadatori au început să țîșnească din el — unii îndepărtîndu-se mult în timpul zilei, făcînd prăpăd peste tot, pînă aproape de granițe. Cînd au devastat teritoriul pe aproape întreaga circumferință, Cercul s-a deplasat să înconjoare și acele suprafețe. Și astfel, creșterea lui a început din nou, în această manieră. Fostul rege, Uther*, care m-a vînat multă vreme, a uitat total de mine și a stabilit ca armatele lui să patruleze

* În legende arthuriene Uther Pendragon era tatăl Regelui Arthur. (n. red.)

Cercul ăla blestemat. Începuse să mă îngrijoreze și pe mine, întrucît nu-mi surîdea ideea de a fi înhățat de vreun vampir ieșit din iad cînd dormeam. Așa că am adunat cincizeci și cinci din oamenii mei — doar atîția se oferiseră voluntari, iar eu nu aveam nevoie de lași — și într-o după-amiază am năvălit în acel loc. Am dat peste un grup de bărbați din ăia cu fețe de mort care ardeau un țap viu pe un altar de piatră și i-am zdrobit pe majoritatea. Am luat un prizonier, l-am legat de propriul altar și l-am interogat acolo. Ne-a spus că Cercul va crește pînă cînd va cuprinde întregul teritoriu, de la un ocean la altul. Într-o zi, urma să se închidă prin el însuși de cealaltă parte a lumii. Ne-a zis că mai bine ne-am alătura lor dacă voiam să ne salvăm pielea. Atunci unul dintre oamenii mei l-a înjunghiat și a murit. A murit de-a binelea, sînt sigur, pentru că știu cum arată un mort. Am cauzat asta destul de des. Dar, cînd sîngele i s-a scurs pe piatră, gura i s-a deschis și s-a auzit cel mai puternic hohot de rîs pe care l-am auzit vreodată. A fost ca un tunet deasupra noastră. Apoi s-a ridicat, fără să respire, și a început să ardă. Pe măsură ce ardea, forma i se schimba, pînă cînd a ajuns ca aceea a țapului în flăcări de pe altar, dar mai mare. Apoi din forma aceea a ieșit o voce. A spus: „Fugi, muritorule! Dar niciodată nu vei părăsi Cercul ăsta!“ Și, crede-mă, am fugit! Cerul s-a înnegrit de lilieci și alte făpturi. Am auzit zgomot de copite. Călăream cu spadele în mîini, ucigînd totul în calea noastră. Erau pisici ca acelea pe care le-ai ucis voi, șerpi și chestii care țopăiau, și Dumnezeu știe ce altceva. Cînd ne-am apropiat de marginea Cercului, una dintre patrurile Regelui Uther ne-a văzut și ne-a venit în ajutor. Șaisprezece dintre cei cincizeci și cinci care pătrunseseră împreună cu mine în Cerc au reușit să iasă afară. Patrula a pierdut și ea cam treizeci de oameni. Cînd au văzut cine sînt, m-au dus la curte. Aici. Țsta era palatul lui Uther. I-am spus ce făcusem, ce văzusem și auzisem. S-a comportat cu mine exact cum făcuse Corwin. Ne-a propus iertare totală, mie și oamenilor mei, dacă ne alăturăm lui împotriva Paznicilor Cercului. După ce trecusem prin ce trecusem, mi-am dat seama că

trebuie oprit ceea ce se petrecea, așa că am acceptat. Apoi am căzut bolnav; mi s-a spus că am delirat trei zile. După ce mi-am revenit eram slab ca un copil, și am aflat că toți cei care intraseră în Cerc pățiseră la fel. Trei muriseră. I-am vizitat pe ceilalți oameni ai mei, le-am spus povestea și s-au înrolat. Patrulele din jurul Cercului au fost întărite, dar n-a putut fi înfrînat. În anii care au urmat, Cercul s-a întins. Am luptat în multe bătălii. Am fost promovat pînă cînd am ajuns mîna dreaptă a lui Uther, cum fusesem cîndva a lui Corwin. Apoi luptele au devenit mai mult decît hărțuieli. Armate din ce în ce mai mari se iveau din acel iad. Am pierdut cîteva bătălii. Ne-au cucerit cîteva avanposturi. Apoi, într-o noapte, a apărut o armată, o armată — o hoardă — alcătuită din oameni și din cheștiile care sălășluiau acolo. În noaptea aceea am înfruntat cea mai mare oaste cu care am luptat vreodată. Însuși regele Uther a condus bătălia — în ciuda faptului că îl sfătuisem să nu o facă, pentru că îmbătrînise — și, în noaptea aceea, a căzut, iar țara a rămas fără conducător. Aș fi vrut să-i ia locul căpitanul meu, Lancelot, pentru că știam că e un tip mult mai onorabil decît mine... Și aici e ceva ciudat. Am cunoscut un Lancelot, exact ca el, în Avalon — dar acesta nu m-a recunoscut cînd ne-am întîlnit prima oară. E ciudat... În orice caz, a refuzat, și poziția mi-a fost încredințată mie. Urăsc asta, dar iată-mă aici. Am reușit să rezist mai bine de trei ani. Toate instinctele îmi spun să plec. Ce-i datorez eu acestui popor blestemat? Ce-mi pasă dacă nenorocitul de Cerc crește? Aș putea traversa oceanul către cine știe ce țară unde nu m-ar putea ajunge cîte zile mai am și aș uita toată treaba. La naiba! Nu mi-am dorit responsabilitatea asta! Totuși, acum e a mea!

— De ce? l-am întrebat, și sunetul propriei mele voci sună straniu.

Se lăsă tăcerea.

Își goli pipa. O umplu iar. O aprinse. Pufăi.

Se lăsă din nou tăcerea.

Apoi spuse:

— Nu știu. Aș fi înjunghiat un om pe la spate pentru o pereche de încălțări, dacă aș fi avut nevoie de ele să-mi încălzesc picioarele. Chiar am făcut-o cîndva, de-aia știu. Dar... asta e altfel. Asta îi lovește pe toți, iar eu sînt singurul care îi poate ajuta. La naiba! Știu că într-o bună zi o să mă îngroape aici, laolaltă cu ceilalți. Dar nu pot să mă retrag. Trebuie să țin piept chestiei ăleia cît voi putea.

Capul îmi era limpede datorită aerului rece al nopții, ceea ce dădea lucidității mele un al doilea suflu, ca să zic așa, deși trupul îmi părea ușor anesteziat.

— N-ar putea să-i conducă Lance? am întrebat.

— N-aș zice nu. E un om bun. Dar mai e un motiv. Cred că Țapul, sau ce-o fi fost ăla de pe altar, se teme un pic de mine. Am intrat acolo și el mi-a zis că n-o să reușesc să mai ies vreodată, dar am izbutit. Am supraviețuit bolii care a urmat. Știe că eu sînt acela care i s-a împotrivit în tot acest timp. Am cîștigat bătălia aceea sîngeroasă în noaptea în care a murit Uther, iar eu am întîlnit chestia aia într-o formă diferită și m-a cunoscut. Poate că și asta face parte din ceea ce-l ține departe, deocamdată.

— Ce formă?

— O creatură cu formă omenească, dar cu coarne de Țap și ochi roșii. Călărea un armăsar bălțat. Ne-am luptat o vreme, dar valul bătăliei ne-a despărțit. Ceea ce a fost un lucru bun, pentru că el era în avantaj. A vorbit din nou, cînd ne încrucișam spadele, și am recunoscut vocea aceea care-ți răsună în cap. M-a făcut nebun și mi-a spus să nu cumva să sper că-l voi putea învinge vreodată. Dar cînd s-au ivit zorii, cîmpul era al nostru și i-am respins înapoi în Cerc, măcelărindu-i în timp ce fugeau. Călărețul armăsarului a scăpat. Au mai fost multe atacuri de-atunci, dar nici unul ca în noaptea aceea. Dacă ar fi să părăsesc această țară, o altă asemenea armată — una care se pregătește chiar acum — ar ataca. Făptura aceea ar afla cumva de plecarea mea — exact așa cum a știut că Lance mi-a adus un nou raport despre dispunerea trupelor în Cerc și i-a trimis pe Paznici să-l ucidă la întoarcere. Deja știe și de tine și, cu

siguranță, se miră de această nouă întorsătură. Probabil se-n-
treabă cine ești, cum de ești atât de puternic. Voi rămîne aici
și voi lupta cu el pînă voi cădea. Trebuie. Nu mă întreba de
ce. Sper doar ca, înainte de ziua aceea, să aflu cum s-a petrecut
acest lucru — *de ce* e Cercul ăla acolo.

Atunci, ceva a fluturat lîngă capul meu. M-am ghemuit
brusc ca să mă feresc. Inutil, totuși. Era doar o pasăre. O pasăre
albă. S-a așezat pe umărul meu stîng și a stat acolo, scoțînd
mici sunete. Am ridicat mîna și pasărea mi-a țopăit pe
încheietură. De picioruș avea legat un bilețel. L-am desfăcut,
l-am citit, l-am mototolit. Apoi am privit în depărtare niște
lucruri invizibile.

— Ce s-a-nîmplat, Sir Corey? strigă Ganelon.

Biletul, pe care-l trimisesem înainte spre destinația mea,
scris cu propria mea mînă, purtat de o pasăre a dorinței, nu
putea ajunge decît în locul următoarei mele opriri. Nu acesta
era locul pe care-l avusesem în minte. Totuși, puteam citi
proprile mele semne.

— Ce-i asta? întrebă. Ce ții în mînă? Un mesaj?

Am încuviințat. L-am dat biletul. Nu-l puteam face să
dispară, deoarece mă văzuse cînd îl luasem.

Scria „Sosesc” și purta semnătura mea.

Ganelon pufăi din pipă și-l citi în lumină.

— *Trăiește?* Și o să vină *aici?* rosti.

— Așa se pare.

— E ciudat, spuse. Nu înțeleg absolut nimic...

— Sună ca o promisiune de sprijin, am spus, eliberînd
pasărea, care gînguri de două ori, apoi dădu roată și dispăru.

Ganelon clătină din cap.

— Nu înțeleg.

— Calul de dar nu se caută la dinți, am spus. Ai reușit
numai să ții în frîu făptura aia.

— Adevărat, rosti. Poate că el ar putea-o distruge.

— Și poate e doar o glumă, i-am spus. O glumă crudă.

Clătină iar din cap.

— Nu. Nu e stilul lui. Mă-n-*ntreb* ce vrea...

— Noaptea e un sfetnic bun. Du-te să te culci, i-am sugerat.

— Nu prea am de ales, rosti, înăbușindu-și un căscat.

Ne-am ridicat și am mers de-a lungul zidului. Ne-am urat noapte bună, iar eu m-am îndreptat clătinându-mă spre puțul somnului, în care m-am aruncat cu capul înainte.

Ziuă. Mai multă durere. Mai multă suferință.

Cineva îmi lăsase o mantie nouă, cafenie, ceea ce am hotărît că e un lucru bun. Mai ales dacă mai cîștigam în greutate și Ganelon și-ar fi reamintit culorile mele. Nu mi-am ras barba, deoarece el mă știa cu păr mai puțin. M-am străduit din greu să-mi prefac vocea cînd era cazul. Am ascuns Grayswandir sub pat.

Toată săptămîna următoare am fost neîndurător cu mine. Am muncit, am transpirat și am luptat pînă cînd mi-am învins durerile și mușchii mi s-au întărit iar. Cred că am luat vreo șapte kilograme în săptămîna aceea. Lent, foarte lent, am început să mă simt ca înainte.

Ținutul se numea Lorraine, și ea la fel. Dacă aș avea chef să vă spun povești, aș zice că ne-am întîlnit pe o pajiște în spatele castelului, ea culegînd flori, iar eu plimbîndu-mă pe acolo pentru antrenament și aer curat. Rahat.

Bănuiesc că un termen politicos ar putea fi vivandieră. Am întîlnit-o la sfîrșitul unei zile de muncă grea, petrecută mai ales cu sabia și buzduganul. Stătea într-o parte așteptîndu-l pe tipul cu care avea întîlnire cînd am remarcat-o prima oară. A zîmbit și i-am întors zîmbetul, am dat din cap, i-am făcut cu ochiul și am trecut mai departe. A doua zi am văzut-o iar și i-am spus „Salut” trecînd pe lîngă ea. Asta-i tot.

Ei bine, am continuat să ne întîlnim întîmplător. La sfîrșitul celei de-a doua săptămîni, cînd îmi trecuseră durerile și cîntăream peste optzeci de kilograme și mă simțeam iarăși bine, am aranjat o întîlnire cu ea într-o seară. Între timp

înțelesesem statutul ei și era în ordine, cel puțin din punctul meu de vedere. Dar în noaptea aceea, n-am făcut ceea ce se face de obicei. Nu.

În loc de asta, am vorbit, și apoi s-a întâmplat altceva.

Părul ei era ruginiu cu câteva șuvite gri. Bănuiesc că avea totuși sub treizeci de ani. Ochii, foarte albaștri. Bărbia, ușor ascuțită. Dinții curați și egali în gura care-mi zîmbea larg. Vocea îi era cam nazală, părul prea lung, machiajul prea încărcat pe chipul prea obosit, tenul prea pistruiat, hainele prea strîmte și țipătoare. Dar îmi plăcea de ea. Nu credeam că voi simți asta cînd îi cerusem să ne vedem în noaptea aceea pentru că, așa cum spuneam, nu-mi pusesem în minte să-mi placă de ea.

N-aveam unde să mergem în afară de camera mea, așa că ne-am îndreptat într-acolo. Devenisem căpitan, așa că am profitat de avantajul rangului și am cerut să ni se aducă cina și o sticlă de vin în plus.

— Oamenilor le e frică de tine, spuse. Zic că nu obosești niciodată.

— Ba da, am zis, crede-mă.

— Firește, spuse, scuturîndu-și buclele prea lungi și zîmbind. Nu obosim toți?

— Așa cred, i-am răspuns.

— Cîți ani ai?

— Cîți ani ai tu?

— Un gentleman n-ar trebui să întrebe asta.

— Dar o lady?

— Cînd ai sosit aici oamenii credeau că ai peste cincizeci.

— Și...?

— *Și acum habar n-am. Patruzeci și cinci? Patruzeci?*

— Nu, am rostit.

— Și eu zic la fel. Dar barba ta i-a păcălit pe toți.

— Așa se-ntîmplă cu bărboșii.

— Arăți pe zi ce trece mai bine. Mai masiv...

— Mersi. Mă simt mai bine decît atunci cînd am sosit.

— Sir Corey din Cabra, spuse. Unde e Cabra? Ce e Cabra?

Mă iei cu tine acolo, dacă te rog frumos?

- Ți-aș spune că da, am rostit. Dar te-aș minți.
- Știu. Dar mi-ar plăcea s-o aud.
- Bine. Te voi lua acolo cu mine. E un loc nasol.
- Chiar ești atît de bun pe cît se spune?
- Mă tem că nu. Dar tu?
- Nu chiar. Acum ai vrea să facem dragoste?
- Nu. Mai degrabă aș sta de vorbă. Ia o gură de vin.
- Mulțumesc... În sănătatea ta!
- Și a ta!
- Cum se face că ești un spadasin atît de bun?
- Talent și profesori buni.
- ...Și l-ai cărat pe Lance toată distanța aia și ai ucis fiarele alea...
- Poveștile se mai și înfloresc.
- Dar eu te-am urmărit. Ești mai bun decît ceilalți. De aceea te-a ținut Ganelon lîngă el. Poate să recunoască un lucru bun atunci cînd îl vede. Am avut mulți prieteni spadasini, și i-am urmărit antrenîndu-se. Tu i-ai putea sfîrteca în bucăți. Oamenii spun că ești un profesor bun. Te plac, chiar dacă-i înspăimînti.
- De ce îi înspăimînt? Pentru că sînt puternici? În lume sînt mulți oameni puternici. Pentru că mă țin pe picioare și pot să rotesc o spadă mult timp?
- Ei cred că la mijloc e vorba de ceva supranatural.
- Am izbucnit în rîs.
- Nu, sînt doar al doilea cel mai bun spadasin de pe-aici.
- Iartă-mă — poate al treilea. Dar mă străduiesc.
- Cine e mai bun?
- Probabil Eric din Amber.
- Cine-i ăsta?
- O creatură supranaturală.
- E cel mai bun?
- Nu.
- Dar cine e?
- Benedict din Amber.
- E și el o creatură din asta?

— Dacă mai e în viață, da.

— Ești ciudat, asta ești, spuse. Și de ce? Spune-mi. Tu ești o creatură supranaturală?

— Hai să mai bem un pahar cu vin.

— O să mi se urce la cap.

— Foarte bine.

Am umplut paharele.

— O să murim cu toții, spuse.

— În cele din urmă.

— Vreau să zic aici, curînd, luptîndu-ne cu făptura.

— De ce spui asta?

— E prea puternică.

— Atunci de ce mai stai pe-aici?

— Nu am unde să mă duc. De asta te-am întrebat despre Cabra.

— Și de asta ai venit aici în seara asta?

— Nu. Am venit să văd cum ești.

— Sînt un atlet care trage chiulul de la antrenament. Te-ai născut pe aici?

— Da. În pădure.

— De ce te-ai încurcat cu tipii ăștia?

— De ce nu? E mai bine decît să am în fiecare zi balebă pe călcîie.

— N-ai avut niciodată un om al tău? Stabil, vreau să zic?

— Ba da. A murit. El e cel care a găsit... Inelul Fermecat.

— Îmi pare rău.

— Mie nu. Obişnuia să se îmbete de fiecare dată cînd se împrumuta sau fura îndeajuns ca să-și permită, și pe urmă venea acasă și mă bătea. Am fost fericită cînd l-am întîlnit pe Ganelon.

— Deci tu crezi că făptura e prea puternică și că ne va învinge?

— Da.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar eu cred că te înșeli.

Ridică din umeri.

— O să lupti alături de noi?

— Mă tem că da.

— Nimeni nu știa sigur sau, oricum, n-ar fi spus dac-ar fi știut. Ar putea fi interesant. Mi-ar plăcea să te văd luptînd cu omul-țap.

— De ce?

— Pentru că pare a fi conducătorul lor. Dacă l-ai ucide, am mai avea o șansă. Tu ai putea s-o faci.

— Trebuie, am spus.

— Vreun motiv special?

— Da.

— Personal?

— Da.

— Noroc.

— Mersi.

Își termină vinul, așa că i-am mai turnat un pahar.

— Știu că el e o creatură supranaturală, spuse.

— Hai să schimbăm subiectul.

— E-n regulă. Dar vrei să-mi faci o plăcere?

— Spune-o.

— Mîine pune-ți o armură, ia o lance, fă rost de un cal și zdrobește-l pe ofițerul ăla mare de cavalerie, Harald.

— De ce?

— M-a bătut săptămîna trecută, așa cum făcea și Jarl. Poți s-o faci?

— Da.

— Precis?

— De ce nu? Consideră-l zdrobit.

Se ridică și se lipi de mine.

— Te iubesc, spuse.

— Prostii.

— E-n regulă. Ce zici de „Te plac“?

— Destul de bine. Eu...

Atunci, un fior rece îmi străbătu șira spinării, amortindu-mă. M-am încordat și m-am împotrivit, golindu-mi mintea.

Cineva mă căuta. Era cineva din Casa de Amber, fără îndoială, și se folosea de Atuul meu sau de ceva foarte asemă-

nător. Senzația nu mă înșela. Dacă era Eric, atunci avea mai mult curaj decît îmi închipuisem, de vreme ce aproape că-i prăjisem creierul ultima oară cînd ne aflaserăm în contact. Nu putea fi Random, doar dacă ieșise din închisoare, lucru de care mă îndoiam. Dacă erau Julian sau Caine, puteau să se ducă dracului. Bleys era probabil mort. Poate și Benedict. Mai rămîneau Gérard, Brand și surorile noastre. Dintre aceștia numai Gérard îmi dorea binele. Așa că am rezistat cu succes. Mi-a luat cam cinci minute, și, în final, tremuram și transpirasem, iar Lorraine mă privea straniu.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă. Încă nu ești beat și nici eu nu sînt.

— Doar o chestie care mă apucă uneori, am spus. E o boală pe care am luat-o în insule.

— Am văzut un chip, spuse. Poate era pe podea, poate în mintea mea. Era un bătrîn. Gulerul hainei era verde, iar bătrînul semăna mult cu tine, doar că barba îi era sură.

Atunci am pîlmuit-o.

— Minți! Nu puteai să...

— Îți spun ce-am văzut! Nu mă lovi! Nu știu ce înseamnă! Cine era?

— Cred că era tatăl meu. Doamne, e ciudat...

— Ce s-a-ntîmplat? repetă.

— Un fel de criză, am răspuns. Uneori mă lovește și oamenii cred că-l văd pe tatăl meu pe zidurile castelului sau pe podea. Nu-ți face griji. Nu se ia.

— Prostii, zise. Mă minți.

— Știu. Dar, te rog, uită toată povestea.

— De ce?

— Pentru că îți place de mine, i-am spus. Îți amintești? Și pentru că o să-l zdrobesc mîine pe Harald pentru tine.

— E adevărat, spuse, iar eu am început să tremur din nou și ea a luat o pătură de pe pat și mi-a pus-o pe umeri.

Îmi dădu paharul cu vin și l-am băut. Se așeză lîngă mine și își odihni capul pe umărul meu, așa că o cuprinsei cu brațul. Un vînt diavolesc începu să țipe și am auzit rafalele rapide de

ploaie care începură o dată cu el. Pentru o clipă, mi se păru că bate ceva în obloane. Lorraine scînci ușor.

— Nu-mi place ce se petrece în noaptea asta, spuse.

— Nici mie. Du-te și baricadează ușa. Acum e doar zăvorîtă.

În timp ce făcea ce-i cerusem, am deplasat scaunul în așa fel încît să am sub ochi singura fereastră. Am luat Grayswandir de sub pat și am scos-o din teacă. Apoi am stins toate luminile din încăpere, în afara unei lumînări de pe masa din dreapta mea.

M-am așezat, cu sabia pe genunchi.

— Ce facem? întrebă Lorraine, așezîndu-se în stînga mea.

— Așteptăm, am spus.

— Ce?

— Nu sînt sigur, dar, fără doar și poate, asta e noaptea potrivită.

Se înfioră și veni mai aproape.

— Știi, poate ar fi mai bine să pleci, am spus.

— Știu, zise, dar mi-e frică să ies afară. Vei putea să mă aperi dacă rămîn aici, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu știi nici măcar dacă o să fiu în stare să mă apăr pe mine.

Atinse Grayswandir.

— Ce sabie frumoasă! N-am văzut niciodată una asemănătoare.

— Nici nu există, am spus, și, de fiecare dată cînd o înclinam un pic, lumina cădea altfel pe ea, astfel încît pentru o clipă părea acoperită cu sînge neomenesc în nuanță portocalie, în clipa următoare zăcea acolo rece și albă ca omătul sau ca sînul unei femei, tremurînd în mîna mea de fiecare dată cînd eram cuprins de un mic fior.

Mă întrebam cum se face că Lorraine văzuse ceva și eu nu, în timp ce se stabilise contactul. Pur și simplu nu cred că-și putea imagina ceva atît de aproape de adevăr.

— E ceva ciudat cu tine, am rostit.

Rămase tăcută timp de patru sau cinci pîlpîiri ale lumînării, apoi spuse:

— Sînt un pic clarvăzătoare. Mama mea era mai mult. Oamenii spun că bunica mea era vrăjitoare. Cu toate astea, nu știu prea multe despre așa ceva. Mă rog, nu prea multe. N-am mai exersat de ani de zile. Întotdeauna sfîrșesc prin a pierde mai mult decît cîștig.

Apoi tăcu iar și am întrebat-o:

— Ce vrei să spui?

— Am folosit o vrajă ca să pun mîna pe primul meu bărbat, spuse, și uite cum s-a terminat. Dacă n-aș fi făcut-o mi-ar fi fost mult mai bine. Mi-am dorit o fiică frumoasă și am făcut să se întîmple așa...

Se opri brusc și mi-am dat seama că plîngea.

— Ce se-ntîmplă? Nu înțeleg...

— Credeam că știi, spuse.

— Nu, mă tem că nu.

— Ea era fetița din Cercul Fermecat. Credeam că știi...

— Îmi pare rău.

— Mi-aș fi dorit să n-am darul ăsta. Nu-l mai folosesc, dar nu mă lasă în pace. Încă îmi aduce vise și semne, și sînt numai lucruri pe care nu le pot influența. Aș vrea să dispară și să bîntuie pe altcineva!

— Asta nu se va întîmpla, Lorraine. Mă tem că nu vei scăpa niciodată.

— De unde știi?

— Am cunoscut oameni ca tine în trecut, asta-i tot.

— Și tu ai ceva din darul ăsta, nu-i așa?

— Da.

— Deci simți și tu că acum e ceva acolo, afară, nu?

— Da.

— Și eu la fel. Știi ce face?

— Mă caută.

— Da, și eu simt asta. De ce?

— Poate pentru a-mi pune la încercare puterea. Știe că sînt aici. Dacă sînt noul aliat sosit la Ganelon, se întreabă ce reprezintă, cine sînt...

— O fi chiar cel încornorat?

— Nu știu. Cred că nu.

— De ce nu?

— Dacă eu sînt într-adevăr cel care-l poate distruge, ar fi o nebunie să mă caute aici, în brațele inamicului său, înconjurat de toate forțele. Aș spune că mă caută un acolit de-al lui. Poate, cumva, asta a vrut fantoma tatălui meu să... nu știu. Dacă servitorul lui mă găsește și-mi spune pe nume, va ști cum să se pregătească. Dacă mă găsește și mă distruge, va rezolva problema. Dacă eu îi ucid servitorul, va afla mult mai multe despre puterea mea. Oricum s-ar sfîrși, încornoratul va fi în avantaj. Așa că de ce să-și risce pielea în acest stadiu al jocului?

Am așteptat, acolo în încăperea învăluită de umbre, pe măsură ce lumînarea ardea clipele.

— Ce-ai vrut să zici prin „dacă te găsește și-ți spune pe nume”? Ce nume?

— Cel care aproape nu a ajuns aici, am răspuns.

— Crezi că te-ar putea cunoaște de undeva, cumva?

— Cred că da, am spus.

Ea se îndepărtă de mine.

— Nu-ți fie teamă, am rostit. N-o să-ți fac rău.

— Ba mi-e teamă și o să îmi faci rău! Știu! Dar te doresc! De ce te doresc?

— Nu știu.

— E ceva afară, acolo! spuse, cu o voce ușor isterică. E aproape! E foarte aproape! Ascultă! Ascultă!

— Tac! am spus, pe măsură ce un fior rece, ascuțit, îmi cuprinse ceafa și-mi înconjură gîtul. Du-te în partea cealaltă a camerei, în spatele patului!

— Mi-e frică de întuneric, spuse.

— Du-te, sau va trebui să te lovesc și să te car cu forța. Aici îmi stai în cale.

Am auzit un filfiit puternic acoperind zgomotul furtunii și apoi un scîrțîit pe zid, în vreme ce ea se ducea unde îi spusese.

Apoi m-am trezit privind în doi ochi arzători, roșii, care se uitau în ai mei. Am coborît brusc privirea. Făptura stătea acolo pe pragul din afara ferestrei și se holba la mine.

Depășea binișor un metru optzeci în înălțime, cu imense coarne de cerb pe frunte. Gol, cu pielea de un gri-cenușiu uniform. Părea asexuat și avea aripi gri, din piele, imense, pierzîndu-se undeva în spate, contopindu-se cu noaptea. În mîna dreaptă ținea o spadă din metal negru, scurtă și grea, iar de-a lungul ei erau gravate rune. Cu mîna stîngă era agățat de gratii.

— Intri pe răspunderea ta, am rostit apăsător și i-am îndreptat vîrfurile lui Grayswandir spre piept.

Făptura chicoti. Pur și simplu stătea acolo și rînjea și chicotea la mine. Încercă să-mi prindă încă o dată privirea, dar nu l-am lăsat. Dacă m-ar fi privit în ochi prea mult m-ar fi recunoscut, așa cum mă cunoscuse creatura-pisică.

Atunci cînd vorbi, vocea îi suna ca un fagot care suflă cuvinte.

— Nu ești tu acela, spuse, pentru că ești mai scund și mai bătrîn. Totuși... Sabia aceea... Ar putea fi a lui. Cine ești?

— Cine ești tu? am întrebat.

— Numele meu e Strygalldwir. Invocă-l și-ți voi mîncă inima și ficatul.

— Să-l invoc? Nici măcar nu-l pot pronunța, am zis, iar ciroza mea ți-ar cauza o indigestie. Cară-te!

— Cine ești? repetă.

— *Misli, gammi gra'dil, Strygalldwir*, am rostit, la care creatura topăi de parcă ar fi călcat pe jar încins.

— Încerci să mă dai gata cu o vrajă atît de simplă? Întrebă cînd își reveni. Nu sînt din cei neînsemnați.

— Se pare că te-a deranjat un pic.

— Cine ești? rosti iar.

— Nu-i treaba ta, Charlie. Gărgăriță-riță, du-te-n poieniță...

— Trebuie să te întreb de patru ori și să fiu refuzat de patru ori înainte de a îmi fi permis să intru și să te măcelăresc. Cine ești?

— Nu, am spus, ridicîndu-mă. Hai înăuntru și arzi!

Atunci sfărîmă oblonul și vîntul care-l însoți în încăpere stinse lumînarea.

Am fanat, și cînd Grayswandir se izbi de spada cu rune țîșniră scînteii. Ne-am ciocnit unul de altul, apoi m-am retras. Ochii mi se obișnuiseră cu semiîntunericul, astfel că pierderea luminii nu mă orbise. Și creatura vedea destul de bine la rîndu-i. Era mai puternică decît un bărbat, dar la fel eram și eu. Ne-am învîrtit în cerc în încăpere. Un vînt înghețat se strecura printre noi, iar cînd treceam prin dreptul ferestrei fața îmi era biciuită de picături reci. Prima dată cînd am rănit creatura — o tăietură lungă de-a curmezișul pieptului — a rămas tăcută, deși mici flăcărui dansau pe marginile rănii. A doua oară — cînd am tăiat-o sus pe braț — urlă, blestemîndu-mă.

— În noaptea asta o să-ți sug măduva din oase, spuse. O să le usuc și o să le transform în instrumente muzicale! Cînd o să cînt la ele, spiritul tău se va zvîrcoli într-o agonie fără trup!

— Arzi foarte frumos.

A încetinit pentru o fracțiune de secundă, și am profitat de ocazie.

I-am dat într-o parte spada neagră și fandarea mea a fost perfectă. Ținta mea era mijlocul pieptului. L-am străpuns.

Atunci urlă, dar nu se prăbuși. Grayswandir scăpă din strînsoarea mea, iar în jurul rănii izbucniră flăcări. Creatura încă era în picioare, purtîndu-și flăcările. Avansă un pas spre mine, iar eu ridicai un scaunel cu care să mă apăr.

— Inima mea nu e în locul obișnuit, spuse.

Apoi fandă, dar am blocat lovitura cu scaunul și am izbit creatura cu unul din picioare în ochiul drept. Apoi am aruncat scaunul și, pășind în față, am înșfăcat-o de încheietura dreaptă și am răsucit-o. I-am lovit cotul cu muchia mîinii, cît de tare am putut. Se auzi un pîrîit ascuțit și spada cu rune căzu pe podea. După care creatura mă lovi cu stînga și am căzut la pămînt.

A sărit după spadă, iar eu am prins-o de gleznă și am smucit brusc.

Se prăbuși, iar eu m-am aruncat deasupra și am înșfăcat-o de gât. Mi-am băgat capul în scobitura umărului, cu obrazul lipit de piept, în timp ce creatura încerca să-mi sfîșie fața cu ghearele mîinii stîngi.

Pe măsură ce strînsoarea mea mortală se întărea, ochii creaturii îi căutau pe ai mei, și de data asta nu i-am mai evitat. Am simțit un mic șoc la baza creierului cînd amîndoi ne-am dat seama că știam ceea ce știam.

— Tu! reuși să șoptească, înainte de a-i răsuci brusc gîtul și înainte ca viața să dispară din ochii aceia roșii.

M-am ridicat, am pus piciorul pe cadavru și am tras afară Grayswandir.

Creatura izbucni în flăcări și continuă să ardă pînă cînd nu mai rămase decît o pată carbonizată pe podea.

Apoi Lorraine a venit lîngă mine, am cuprins-o cu brațul și mi-a cerut s-o duc înapoi la ea în cameră, în pat. Am ascultat-o, dar n-am făcut nimic altceva decît să stăm unul lîngă altul pînă cînd a adormit plîngînd. Așa am întîlnit-o pe Lorraine.

Lance, Ganelon și cu mine stăteam călare pe coama dealului, cu soarele amiezii în spate, și priveam în jos. Înfățișarea locului îmi confirma ceea ce bănuiam.

Semăna cu pădurea aceea contorsionată care umplea valea din sudul Amberului.

Oh, tată al meu! Ce-am făcut? mi-am spus în adîncul sufletului, dar nu exista un alt răspuns decît Cercul Întunecat care se întindea sub noi cît vezi cu ochii.

Am privit prin vizieră spre Cercul carbonizat, dezolant și mirosind a descompunere. În acele zile trăiam în interiorul vizierei mele. Cei din jur o priveau ca pe o ciudățenie, dar rangul îmi dădea dreptul să fiu excentric. O purtam de peste două săptămîni, de la bătălia mea cu Strygalldwir. O pusesem a doua zi dimineată, înainte de a-l zdrobi pe Harald pentru

a-mi ține promisiunea făcută lui Lorraine și hotărâsem că, pe măsură ce mă întremam, era mai bine să-mi țin fața ascunsă.

Acum cîntăream poate nouăzeci de kilograme și mă simțeam ca înainte. Dacă puteam ține sub control harababura din ținutul numit Lorraine, știam că aş putea avea măcar șansa de a încerca ce-mi doream mai mult, și, poate, să și izbîndesc.

— Deci asta e, am spus. Nu văd adunîndu-se nici un fel de trupe.

— Cred că va trebui să ne îndreptăm spre nord, rosti Lance, dar îi vom vedea, fără doar și poate, numai după căderea întunericului.

— Cît de departe spre nord?

— Trei sau patru leghe. Se mișcă încolo și înapoi.

Călăriserăm două zile ca să ajungem la Cerc. Întîlniserăm o patrulă mai devreme în acea dimineată și aflaserăm că trupele din interiorul Cercului continuau să se adune în fiecare noapte. Făceau tot felul de exerciții de instrucție după care dispăreau — undeva mai în interior — o dată cu venirea dimineții. Un veșnic nor, mi s-a spus, se afla deasupra Cercului, cu toate că furtuna nu izbucnise niciodată.

— Să luăm micul dejun aici și apoi să ne îndreptăm spre nord? am întrebat.

— De ce nu? rosti Ganelon. Mor de foame și avem tot timpul.

Am descălecat și am mîncat carne uscată și am băut din gamele.

— Totuși nu înțeleg notița aia, spuse Ganelon, după ce rîgîi, își bătui burta și-și aprinse pipa. Va fi alături de noi în bătălia finală sau nu? Unde e, dacă intenționează să ne ajute? Ziua conflictului se apropie cu pași repezi.

— Uită-l, am zis. A fost probabil o glumă.

— Nu pot, la naiba! spuse. E ceva ciudat în toată povestea!

— Ce anume? întrebă Lance, și pentru prima dată am constatat că Ganelon nu-i spusese.

— Vechiul meu senior, Lord Corwin, îmi trimite un mesaj straniu printr-o pasăre cărăuș, spunînd că sosește. Credeam

că e mort, dar a trimis acest mesaj, îi spuse Ganelon. Încă nu știu ce să înțeleg din el.

— Corwin? spuse Lance, iar eu mi-am ținut respirația. Corwin din Amber?

— Da, Amber și Avalon.

— Uită acest mesaj.

— De ce?

— E un om fără onoare și nu-și ține niciodată promisiunile.

— Îl cunoști?

— Am auzit de el. Demult, a condus țara asta. Nu-ți amintești poveștile despre demonul de la cîrmă? Sînt unul și același. Acela era Corwin, în zilele de dinaintea mea. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost să abdice și să dispară cînd rezistența împotriva lui a devenit prea puternică.

Asta era o minciună!

Sau poate nu?

Amber aruncă o mulțime de umbre, iar Avalonul meu aruncase și el multe, datorită prezenței mele acolo. Probabil că eram cunoscut pe multe tărîmuri pe unde nu călcasem niciodată, pentru că fuseseră bîntuite de umbre de-ale mele, imitîndu-mi imperfect faptele și gîndurile.

— Nu, spuse Ganelon, n-am crezut niciodată vechile povești. Mă-ntreb dacă ar fi putut fi vorba despre același bărbat, domnind aici. Asta e interesant.

— Foarte, am aprobat, ca să mă aflu în treabă. Dar dacă a domnit atît de demult, în mod sigur acum e mort sau ramolit.

— A fost un vrăjitor, rosti Lance.

— Cel pe care l-am cunoscut eu a fost cu siguranță, spuse Ganelon, pentru că pe mine m-a exilat dintr-o țară pe care acum n-o mai pot descoperi nici folosindu-mă de priceperea mea, nici de vreo șmecherie.

— N-ai pomenit niciodată despre asta, spuse Lance. Cum s-a întîmplat?

— Nu-i treaba ta, spuse Ganelon, și Lance rămase din nou mut.

Mi-am scos pipa — făcusem rost de una în urmă cu două zile — și Lance m-a imitat. Era făcută din lut și ardea puternic. Le-am aprins, și am stat tustrei fumînd.

— Ei bine, a făcut un lucru înțelept, spuse Ganelon. Să uităm ce-a fost.

Nu puteam uita, firește. Dar n-am mai reluat subiectul.

Dacă n-ar fi existat Cercul Întunecat din spatele nostru ar fi fost chiar plăcut să stăm acolo, relaxîndu-ne. Dintr-o dată m-am simțit foarte aproape de cei doi. Voiam să spun ceva, dar nu știam ce.

Ganelon a rezolvat asta, aducînd din nou în discuție subiectul.

— Deci vreți să-i atacăm înainte s-o facă ei? spuse.

— Corect, am răspuns. Să luptăm pe teritoriul lor.

— Necazul e că aici chiar e teritoriul lor, spuse. Îl cunosc mai bine decît noi, și cine știe ce forțe mai sînt în stare să adune acolo?

— Ucideți creatura cu coarne și se vor prăbuși, am rostit.

— Poate da. Poate nu. Poate o poți face tu, spuse Ganelon. Eu unul n-aș reuși fără un mare noroc. E prea viclean ca să poată fi ucis cu ușurință. Deși cred că sînt la fel de în putere ca acum cîțiva ani, s-ar putea să mă amăgesc. Poate că m-am înmuiat. Nu mi-am dorit niciodată slujba asta domestică!

— Știu, am spus.

— Știu, rosti Lance.

— Lance, zise Ganelon, ar trebui să facem ce spune prietenul nostru? Să atacăm?

Ar fi putut să ridice din umeri și să se sustragă. N-o făcu.

— Da, spuse. Ultima dată aproape că ne-au biruit. A fost cît pe-aci, în noaptea în care a murit regele Uther. Dacă nu-i atacăm acum simt că data viitoare ne-ar putea înfrînge. Oh, nu va fi ușor, iar noi le-am putea provoca mari pierderi. Dar cred că ne-ar birui. Să analizăm situația de acum, apoi să ne facem un plan.

— E-n regulă, spuse Ganelon. Nici eu nu mai suport așteptarea. Mai spuneți-mi asta o dată cînd ne întoarcem și voi fi de acord cu voi.

Așa făcurăm.

Ne-am îndreptat spre nord în după-amiaza aceea și ne-am ascuns pe dealuri, de unde am supravegheat Cercul. În interiorul lui luptătorii își făceau ritualurile, după legi numai de ei știute, și se antrenau. Am estimat cam patru mii de soldați. Noi eram cam două mii cinci sute. Ei mai aveau tot felul de creaturi ciudate care zburau, țopăiau, se tîrau și făceau zgomote în noapte. Noi eram plini de dîrzenie. Mda.

N-aveam nevoie decît de cîteva minute singur cu conducătorul lor și s-ar fi decis totul, într-un fel sau altul. Totul. Nu le puteam destăinui asta tovarășilor mei, dar era adevărat.

Vedeți, eu eram răspunzător de tot ceea ce se petrecea acolo jos. Eu declanșasem totul și de mine depindea să opresc evenimentele, dacă aș fi putut.

Mi-era teamă că nu puteam.

Dezlănțuisem asta într-un acces de patimă, turbare, groază și durere, și totul se reflecta undeva pe fiecare tărîm existent. Acesta e blestemul sîngelui unui Prinț din Amber.

I-am supravegheat toată noaptea pe Paznicii Cercului, iar dimineata am pornit la drum.

Verdictul a fost: atac!

Așa că am străbătut tot drumul înapoi și nu ne-a urmărit nimeni. Cînd am ajuns la Fortăreața lui Ganelon am început să ne facem planul. Trupele noastre erau pregătite — mai mult decît pregătite, poate — și am decis să lovim în două săptămîni.

Tolănit alături de Lorraine, i-am povestit toate astea. Pentru că simțeam că trebuie să știe. Aveam puterea de a o duce în Umbră — chiar în noaptea aceea, dacă ar fi acceptat. N-a facut-o.

— O să rămîn cu tine, spuse.

— Bine.

Nu i-am spus că simțeam că totul se afla în mâinile mele, dar am senzația că ea știa asta și, dintr-un motiv anume, avea încredere în mine. În locul ei n-aș fi făcut-o, dar era treaba ei.

— Tu știi mersul lucrurilor, i-am spus.

— Știu, zise, iar eu știam că știe și asta-i tot.

Ne-am îndreptat atenția asupra altor subiecte și, mai târziu, am adormit.

Ea a visat ceva.

Dimineața, mi-a spus:

— Am visat ceva.

— Ce? am întrebat.

— Bătălia care va veni, îmi răspunse. Pe tine și pe fiara cu coarne, încheștați în luptă.

— Cine câștigă?

— Nu știu. Dar, când dormeai, am făcut ceva care te-ar putea ajuta.

— Mai bine n-ai fi făcut-o. Pot să-mi port singur de grijă.

— Apoi am visat că mor, aici, în acest timp.

— Lasă-mă să te duc într-un loc pe care-l știu.

— Nu, locul meu e aici, spuse.

— Nu mă prefac că sînt stăpînul tău, am zis, dar te pot salva de orice-ai fi visat. Măcar atîta putere am, crede-mă.

— Te cred, dar nu plec.

— Ești nebună.

— Lasă-mă să rămîn.

— Cum vrei... Ascultă, pot să te trimit chiar în Cabra...

— Nu.

— Ești nebună...

— Știu. Te iubesc.

— ...și proastă. Trebuie să spui „Te plac“. Îți amintești?

— O să reușești, spuse.

— Du-te naibii!

Apoi plînse, încet, pînă cînd am liniștit-o iar.

Asta era Lorraine.

III

Într-o dimineată m-am gândit la tot ce se petrecuse. Mă gîndeam la frații și surorile mele ca la niște cărți de joc, ceea ce știam că nu e adevărat. Mi-am reamintit de spitalul în care mă trezisem, de bătălia pentru Amber, de traversarea Modelului în Rebma și de clipele cu Moire, care poate era a lui Eric acum. În dimineata aceea m-am gândit la Bleys și Random, Deirdre, Caine, Gérard și Eric. Era dimineata bătăliei, firește, și ne instalaserăm tabăra pe dealurile din apropierea Cercului. Fuseserăm atacați pe drum de mai multe ori, dar atacuri scurte, de gherilă. Îi reduseserăm rapid la tăcere pe atacatori și ne continuaserăm drumul. Cînd am ajuns la locul hotărît, ne-am instalat tabăra, am plasat santinelele și ne-am retras. Am dormit fără să fim deranjați. M-am trezit întrebîndu-mă dacă și frații și surorile mele se gîndeau la mine așa cum mă gîndeam eu la ei. Era un gînd foarte trist.

În intimitatea unui mic crîng, cu coiful plin de apă cu clăbuc, mi-am ras barba. Apoi m-am îmbrăcat, tacticos, în culorile mele personale și zdrențăroase. Eram din nou dur ca piatra, negru ca pămîntul și înrăit mai ceva ca iadul. Astăzi trebuia să fie ziua hotărîtoare. Mi-am tras viziera, mi-am pus armura, m-am încins cu centura și mi-am agățat Grayswandir la sold. Apoi mi-am încheiat mantia la gît cu un trandafir de argint și m-a descoperit un mesager care mă căuta să-mi spună că pregătirile sînt aproape gata.

Am sărutat-o pe Lorraine, care insistase să vină cu mine. Apoi m-am urcat pe cal, un murg pe nume Star, și am călărit spre front.

Acolo m-am întâlnit cu Ganelon și cu Lance. Au spus că sînt gata.

Am trimis după ofițerii mei și i-am instruit. Au salutat, s-au întors și au plecat.

— Curînd, a spus Lance, aprinzîndu-și pipa.

— Cum îți merge brațul?

— Bine, acum, răspunse, după tratamentul tău de ieri. Perfect.

Mi-am ridicat viziera și mi-am aprins pipa.

— Ți-ai ras barba, spuse Lance. Nu mi te pot imagina fără ea.

— Coiful îmi vine mai bine așa, am spus.

— Mult noroc tuturor, spuse Ganelon.

— Eu nu cunosc nici un zeu, dar dacă vreunuia îi pasă de noi, fie binevenit.

— Nu există decît un Dumnezeu, spuse Lance. Mă rog ca El să fie cu noi.

— Amin, spuse Ganelon, aprinzîndu-și pipa. Pentru ziua de azi.

— Va fi a noastră, spuse Lance.

— Da, am răspuns, în vreme ce soarele umplea răsăritul, iar păsările dimineții — aerul, așa simt și eu.

Am golit pipele cînd le-am terminat și le-am pus la brîu, sub centuri. Apoi ne-am verificat unii altora legăturile finale și încuietorile armurilor, iar Ganelon spuse:

— Să ne facem treaba.

Ofițerii mei mi-au dat raportul. Trupele erau pregătite.

Am coborît dealul și ne-am reunit în afara Cercului. În interiorul lui nici o agitație, nici un soldat la vedere.

— Mă gîndesc la Corwin, mi se adresă Ganelon.

— E cu noi, i-am răspuns, și m-a privit straniu, pîrînd că remarcă trandafirul pentru prima oară, apoi încuviință brusc.

— Lance, spuse cînd ne-am strîns rîndurile. Dă comanda!

Și Lance scoase spada. Strigătul său de „La atac!“ răsună deasupra noastră.

Înaintaserăm o jumătate de milă în interiorul Cercului înainte de a se petrece ceva. În avangardă eram cinci sute de oameni, toți călare. Apăru o cavalerie întunecată și ne ciocnirăm. I-am gonit în cinci minute și am călărit mai departe.

Atunci am auzit tunetul.

Apoi, un fulger, și începu să cadă ploaia.

Furtuna izbucnise în cele din urmă.

Un șir îngust de soldați pedestri, cei mai mulți sulitași, ne bara calea, așteptând cu stoicism. Poate că am mirosit cu toții capcana, dar ne-am năpustit asupra lor.

Atunci cavaleria ne-a atacat pe flancuri.

Ne-am rotit și lupta a început cu adevărat.

Trecuseră poate douăzeci de minute...

Am rezistat, așteptând să sosească principala masă de manevră.

Apoi cei aproape două sute ai noștri au călărit mai departe...

Bărbați. Măcelăream bărbați care ne măcelăreau — chipuri cenușii, cu expresii mohorâte. Voiam mai mulți. Încă unul...

Ai lor aveau probabil o problemă semi-metafizică în ceea ce privește logistica. Cîți puteau trece prin această Poartă? Nu eram sigur. Curînd...

Am ajuns în vârful unei ridicături și undeva, departe, jos, am zărit o citadelă întunecată.

Am ridicat sabia.

Cînd am început să coborîm, au atacat.

Suierau și croncăneau și filfiau. Asta însemna, pentru mine, că începeau să rămînă fără oameni. Grayswandir deveni o flacăra în mîna mea, un trăsnet, un scaun electric portabil. Îi măcelăream pe măsură ce se apropiau, și, cînd își dădeau sufletul, izbucneau în flăcări. În dreapta mea, l-am văzut pe Lance desenînd o linie de haos asemănătoare și mormăind printre dinți. Rugăciuni pentru cei morți, fără îndoială. În stînga mea, Ganelon împărțea lovituri în stînga și-n dreapta,

și un șirag de flăcări se desfășura înapoia calului său. Prin lumina pîlpîitoare citadela părea mai mare.

Cei aproape o sută rămași din ai noștri s-au năpustit înainte și monstruozițiile se prăbușeau în calea noastră.

Cînd am ajuns la poartă eram așteptați de o infanterie de bărbați și fiare. Am atacat.

Ne depășeau mult ca număr, dar n-aveam de ales. Poate că o luasem cu prea mult înaintea infanteriei noastre. Dar nu cred. Timpul, după părerea mea, era cel mai important acum.

— Trebuie să pătrund! am strigat. El e înăuntru!

— E-al meu! spuse Lance.

— Amîndoi sînteți bineveniți! spuse Ganelon, izbind în dreapta și-n stînga. Traversați cînd puteți! Sînt cu voi!

Am măcelărit și am măcelărit și am măcelărit, și apoi roata s-a întors în favoarea lor. Ne-au împresurat, toate acele fapte cumplite, mai mult sau mai puțin umane, amestecate cu soldați umani. Eram înghesuiți într-un nod strîns, apărîndu-ne pe toate părțile, cînd infanteria noastră plină de noroi sosi și începu măcelul. Atacarăm încă o dată poarta și reușirăm de data asta, cei patruzeci sau cincizeci ai noștri.

Am pătruns pe poartă și în curtea interioară se mai aflau soldați de măcelărit.

Cînd am ajuns la baza turnului întunecat mai eram vreo zece și eram așteptați de un contingent de gardă.

— Du-te! urlă Ganelon, cînd am descălecat și ne-am năpustit asupra lor.

— Du-te! urlă Lance, și cred că amîndoi se gîndeau la mine, sau fiecare la celălalt.

Am luat îndemnul ca fiindu-mi adresat și m-am desprins din încăierare, năpustindu-mă pe scări.

Știam că trebuie să fie acolo, în cel mai înalt turn; trebuia să-l înfrunt și să-l birui. Nu știam dacă o să reușesc, dar trebuia să încerc, pentru că eu eram singurul care știam cu adevărat de unde venea — și eu eram cel care-l pusese acolo.

La capătul scărilor am ajuns la o uşă din lemn masiv. Am încercat-o, dar era încuiată pe dinăuntru. Aşa că am izbit-o cu toată forţa.

Se prăbuşi cu zgomot.

L-am văzut acolo lângă fereastră, un trup cu formă bărbătească îmbrăcat într-o armură uşoară, cu capul de ȧap pe umerii masivi.

Am trecut pragul şi m-am oprit.

Se întorsese să se uite cînd căzuse uşa şi acum îmi căuta privirea prin oţelul vizierei.

— Muritorule, ai mers prea departe. Sau nu eşti muritor? spuse, şi deja avea spada în mînă.

— Întreabă-l pe Strygalldwir, am spus.

— Tu eşti cel care l-a ucis, afirmă. Te-a cunoscut?

— Poate.

Se auziră paşi pe scări în spatele meu. Am păşit în stînga intrării.

Ganelon năvăli în încăpere, eu i-am strigat „Stai!” şi el se conformă.

Se întoarse spre mine.

— Asta e făptura, rosti. Ce e?

— Păcatul meu împotriva unui lucru pe care l-am iubit, am spus. Nu te atinge de ea. Îmi aparţine.

— Eşti binevenit.

Rămase nemişcat.

— Vorbeşti serios? întrebă creatura.

— Află, am spus şi am fandat.

Dar nu încrucişă sabia cu mine. În loc de asta, făcu ceea ce orice spadasin muritor ar considera o nebunie. Zvîrli spada spre mine, cu vîrfu înaintea, ca un fulger, şi zgomotul spadei în zbor răsună ca un tunet. Elementele din afara turnului răspunseră ca un ecou, o reacţie asurzitoare.

Cu Grayswandir am parat lama ca şi cum ar fi fost o lovitură obişnuită. Se înfipse în podea şi izbucni în flăcări. Afară, răspunseră fulgerele.

Pentru o clipă, lumina fu la fel de orbitoare ca o flacără de magneziu și, în momentul acela, creatura se năpusti asupra-mi.

Îmi ținui brațele lângă corp și îmi lovi viziera cu coarnele o dată, de două ori...

M-am încordat să scap din strînsoarea brațelor și aceasta începu să slăbească.

Am lăsat Grayswandir să cadă, și cu o zvîcnitură finală am învins strînsoarea creaturii.

În clipa aceea, totuși, privirile ni se întâlneau.

Atunci am lovit amîndoi și ne-am dat un pas înapoi.

— Lord din Amber, de ce te lupți cu mine? Doar tu ești cel care ne-a dat această trecere, această cale...

— Regret un gest nechipzuit și caut să-l dreg.

— Prea tîrziu — și, pe deasupra, te-ai gîndit să începi și într-un loc ciudat.

Lovi din nou, atît de rapid încît trecu prin garda mea. Eram ținut de perete. Viteza lui era mortală.

Și atunci ridică mîna și făcu un semn, iar eu am avut viziunea Curților Haosului năpustindu-se asupra mea — o viziune care-mi zbîrli părul, făcu să-mi treacă un curent rece prin suflet, știind ce declanșasem.

— ...Vezi? rosti creatura. Tu ne-ai dat această Poartă. Ajută-ne acum, iar noi îți vom înapoia ceea ce îți aparține.

Pentru o clipă am ezitat. Era posibil să se țină de cuvînt, dacă l-aș fi ajutat.

Numai că, după aceea, ar fi fost o veșnică amenințare. Aliați pentru scurtă vreme, ne-am fi sărit la gît unul altuia după ce am fi obținut ce voiam — și atunci forțele întunecate ar fi fost mult mai puternice. Totuși, dacă aș fi obținut cetatea...

— Facem tîrgul? veni întrebarea directă, aproape ca un behăit.

M-am gîndit la umbre și la locurile de dincolo de Umbră...

Lent, am întins mîinile și mi-am desfăcut coiful...

Apoi l-am azvîrlit, exact cînd creatura părea că se relaxează. Cred că în clipa aceea Ganelon deja înainta.

Am traversat încăperea și am ținut creatura de zid.

— Nu! am urlat.

Mîinile sale aproape omeneste îmi prinseră gîtul aproape în același timp moment în care ale mele se încleștară pe gîtul lui.

Am strîns cu toată forța și am răsucit. Cred că și el a făcut la fel.

Am auzit ceva trosnind ca un băț uscat. Mă întrebam al cui gît fusese frînt. Al meu mă durea în mod sigur.

Am deschis ochii și am văzut cerul. Zăceam pe spate pe o pătură așezată pe pămînt.

— Mă tem că va supraviețui, spuse Ganelon și am întors capul, lent, în direcția vocii sale.

Stătea la capătul păturii cu spada pe genunchi. Lorraine stătea alături.

— Cum merge? am spus.

— Am învins, îmi răspunse. Ți-ai ținut promisiunea. Cînd ai ucis creatura totul s-a terminat. Bărbații au căzut în nesimțire, creaturile au ars.

— Bun.

— Stăteam aici întrebîndu-mă de ce nu te mai urăsc.

— Ai ajuns la vreo concluzie?

— Nu, nu chiar. Poate din cauză că semănăm mult. Nu știu.

I-am zîmbit lui Lorraine.

— Mă bucur că nu te pricepi deloc cînd vine vorba de profeții. Bătălia s-a terminat și încă ești în viață.

— Moartea a început deja, spuse ea, fără a-mi întoarce zîmbetul.

— Ce vrei să spui?

— Încă mai circulă legende despre cum l-a executat lordul Corwin pe bunicul meu — sfîșiat în patru în fața mulțimii — pentru că a condus una din primele revolte împotriva lui.

— N-am fost eu, am zis. Era una dintre umbrele mele.

Dar ea clătină din cap și spuse:

— Corwin din Amber, eu sînt ceea ce sînt, după care se ridică și plecă.

— Ce era creatura aia? întrebă Ganelon, ignorîndu-i plecarea. Ce era creatura din turn?

— Creatura mea, am spus; unul dintre acele lucruri care au apărut cînd am rostit blestemul asupra Amberului. Atunci am deschis calea astfel încît tot ceea ce zace dincolo de Umbră să intre în lumea reală. Creaturile aleg cele mai simple trasee, prin umbre, către Amber. Aici, calea a fost Cercul. În altă parte poate fi ceva diferit. Acum le-am închis calea în acest loc. Te poți odihni liniștit aici.

— De asta ai venit?

— Nu, am zis. Nu chiar. Eram doar în trecere pe drumul spre Avalon cînd am dat peste Lance. Nu-l puteam lăsa acolo și, după aceea, l-am adus la tine și m-am trezit implicat în chestia asta, stîrnită chiar de mine.

— Avalon? Deci ai mințit cînd ai spus că a fost distrus? Am clătinat din cap.

— Nu chiar. Avalonul nostru a căzut, dar s-ar putea să-i găsesc încă o dată corespondentul în Umbră.

— Ia-mă cu tine!

— Ești nebun?

— Nu, mi-aș dori să mai văd o dată tărîmul unde m-am născut, indiferent de pericol.

— Nu merg să rămîn acolo, ci să mă înarmez pentru bătălie. În Avalon există o pulbere roz folosită de bijutieri. Am ars o mostră din ea cîndva în Amber. Merg acolo doar ca să o obțin și să construiesc arme cu care să asediez Amberul și să redobîndesc tronul care-mi aparține.

— Ce e cu lucrurile alea de dincolo de Umbră despre care vorbeai?

— O să mă ocup de ele după. Dacă de data asta voi fi înfrînt, atunci vor deveni problema lui Eric.

— Spuneai că ți-a scos ochii și că te-a întemnițat.

— E adevărat. Mi-au crescut alți ochi. Am evadat.

— Chiar ești un demon.

— S-a spus adesea. Nu mă mai obosesc s-o neg.

— Mă iei cu tine?

— Dacă îți dorești cu adevărat să vii. Dar să știi că e diferit de Avalonul pe care-l știai.

— Spre Amber!

— Chiar *ești* nebun!

— Nu. De mult îmi doresc să văd acel oraș de basm. După ce voi vedea încă o dată Avalonul, voi dori să fac ceva nou. N-am fost un general bun?

— Ba da.

— Atunci tu o să mă înveți despre chestiile alea pe care le numești arme, iar eu te voi ajuta în cea mai mare bătălie. Nu mi-au mai rămas mulți ani buni înainte, știu. Ia-mă cu tine.

— S-ar putea ca oasele tale să albească la poalele Kolvirului, lângă ale mele.

— Ce bătălie e sigură? O să-mi încerc norocul.

— Cum vrei. Poți să vii.

— Mulțumesc, Lord Corwin.

Ne-am instalat tabăra acolo în noaptea aceea și am călărit înapoi la fortăreață dimineata. Apoi am căutat-o pe Lorraine. Am aflat că fugise cu unul dintre foștii iubiți, un ofițer pe nume Melkin. Cu toate că se supăraseră, m-a jignit faptul că nu-mi dăduse ocazia să-i explic ceva despre care știa doar bîrfe. Am hotărît să-i urmăresc.

Am încălecat pe Star, mi-am răsucit gîtul țepăn în direcția în care presupuneam c-au luat-o și am pornit la drum. N-o puteam învinovăți. La înapoierea în ținut nu fusesem întîmpinat drept ucigașul creaturii cu coarne, cum ar fi fost oricare altul. Poveștile despre Corwin al lor circulau mai departe, iar vechea poveste cu demonul revenea adesea. Oamenii cu care lucrasem, alături de care luptasem, se uitau acum la mine cu priviri ascunzînd ceva mai mult decît teamă — simple priviri, pentru că-și lăsau repede ochii în jos sau se uitau în altă parte. Poate că se temeau că voiam să rămîn și să domnesc asupra lor. Probabil că au răsuflet ușurați, cu excepția lui Ganelon, cînd am făcut cale-ntoarsă. Ganelon, cred, se temea că n-o să

revin așa cum îi promisesem. Țasta cred că e motivul pentru care s-a oferit să vină cu mine. Numai că eu aveam o treabă pe care trebuia s-o fac de unul singur.

Lorraine ajunsese să însemne ceva pentru mine, eram surprins să constat asta, și m-am trezit destul de rănit de comportamentul ei. Simțeam că era datoare să îmi asculte explicațiile înainte de a pleca pe drumul ei. În cazul ăsta, dacă totuși l-ar fi ales pe căpitanul ei muritor, ar fi avut binecuvîntarea mea. Dacă nu, mi-am dat seama că doream s-o țin alături de mine. Frumosul Avalon putea să mai aștepte pînă mă hotăram dacă voiam să pun capăt relației sau s-o continuu.

Călăream de-a lungul potecii și păsările din copaci cîntau pentru mine. Ziua era luminoasă, pacea izvorînd din cerul albastru, din verzele copacilor, pentru că năpasta fusese izgonită din ținut. În suflet simțeam un pic de bucurie pentru că distrusesem măcar o mică parte din putreziciunea pe care o iscasem. Rău? La naiba, am făcut mai mult rău decît majoritatea celorlalți, numai că pe parcurs eu am căpătat și o conștiință și am lăsat-o să se bucure de una din rarele ei clipe de satisfacție. După ce aveam să cuceresc Amberul puteam să îi îngădui mai multă libertate. Ha!

Mă îndreptam spre nord și terenul îmi era străin. Am urmat o potecă marcată clar, care purta semnele trecerii a doi călăreți. Am mers o zi întreagă, prin amurg și pînă seara, descălecînd din timp în timp ca să verific drumul. În cele din urmă mi-au obosit ochii, așa că am localizat o mică vîlcea — la cîteva sute de metri în stînga drumului — și mi-am instalat acolo tabăra de noapte. Fără îndoială, gîtul dureros m-a făcut să visez creatura cu coarne și să retrăiesc bătălia. „Ajută-ne acum și îți vom înapoia ceea ce-ți aparține“, spunea. Exact în clipa aceea m-am trezit, cu un blestem pe buze.

Cînd s-a făcut dimineață, am încălecat și am mers mai departe. Fusese o noapte rece, iar ziua încă mă ținea în brațele ei reci. Ierburile sclipeau din cauza unui ușor îngheț, iar mantia era jilavă pentru că o folosisem drept așternut.

La amiază, lumea devenise ceva mai caldă, iar urmele erau mai proaspete. Mă apropiam de ei.

Cînd am găsit-o, am descălecat și am alergat acolo unde zăcea, lîngă o tufă de trandafiri sălbatici fără flori, cu obrazul și umărul zgîriate de țepii lor. Nu murise demult, deoarece sîngele era încă proaspăt pe piept, acolo unde intrase spada, iar trupul încă era cald.

Nu existau pietre din care să-i construiesc un mormînt, așa că am săpat pămîntul cu Grayswandir și am lăsat-o să se odihnească acolo. Îi furase brățările, inelele și pieptenii cu giuvaiere, adică toată avereă ei. A trebuit să-i închid ochii înainte de a o acoperi cu mantia mea, și atunci mi-a tremurat mîna și ochii mi s-au împăienjenit. Mi-a trebuit mult timp să-mi revin.

Am călărit mai departe și, nu peste mult timp, l-am ajuns din urmă; călărea ca și cum ar fi fost urmărit de diavol, ceea ce nu era departe de adevăr. N-am scos un cuvînt cînd l-am doborît de pe cal, nici după aceea, și n-am folosit sabia, cu toate că el o scosese pe a lui. I-am azvîrlit trupul dezmembrat într-un stejar înalt și, cînd am privit înapoi, păsările de pradă îl acoperiseră deja.

Am pus la loc inelele, brățările și pieptenii înainte de a acoperi mormîntul, și asta a fost Lorraine. Tot ce fusese sau ce-și dorise vreodată se isprăvisese aici, și asta e povestea întîlnirii și despărțirii noastre, Lorraine și cu mine, în ținutul numit Lorraine, și e exact povestea vieții mele, cred, pentru că un Prinț din Amber face parte din toată putreziciunea lumii, și de aceea de cîte ori vorbesc despre conștiința mea, altceva din interiorul meu trebuie să răspundă „Ha!“. În oglinzile judecăților mîinile mele sînt pătate de sînge. Sînt o parte din răul care există în lume și în Umbră. Uneori îmi imaginez că sînt un rău care există pentru a se opune unui alt rău. Îi voi distruge pe cei ca Melkin cînd îi voi găsi, și în acea Zi Mare despre care pomenesc profetii, dar în care nu cred cu adevărat, în acea zi în care lumea va fi total absolvită de rău, atunci voi pogori și eu în întuneric, blestemînd. Poate chiar mai curînd,

cred. Dar, oricum... Pînă atunci, nu-mi voi spăla mîinile, dar nici nu le voi lăsa să atîrne inutil.

Întorcîndu-mă, am luat-o înapoi spre fortăreața lui Ganelon. Ganelon care știe, dar n-o să înțeleagă niciodată.

IV

Călărind, călărind pe căile sălbatice și stranii care duceau spre Avalon, Ganelon și cu mine, pe poteci de vis și de coșmar, între coaja arămie a soarelui și insulele albe și fierbinți ale nopții, pînă cînd se transformau în cioburi de aur și diamant, iar luna înota ca o lebădă. Ziua era învăluită în verdele primăverii, traversam un fluviu vijelios și munții din fața noastră erau înghețați de noapte. Am trimis o săgeată a dorinței mele în miez de noapte și s-a aprins deasupra-mi, croindu-și drum ca un meteorit înspre nord. Singurul dragon pe care l-am întîlnit era olog și s-a tîrît repede să se ascundă, pîrlind margaretele, gîfîind și respirînd cu greutate. Stoluri de păsări albe ne semnalau apropierea de destinație și voci cristaline din adîncul lacurilor ne repetau vorbele cînd treceam pe-acolo. Am început să cînt și, după un timp, Ganelon mi s-a alăturat. Călătoream de peste o săptămînă, iar pămîntul și cerul și adierile de vînt îmi spuneau că ne apropiam deja de Avalon.

Ne-am instalat într-o pădure de lîngă un lac cînd soarele se ascunse îndărătul unei stînci și ziua se sfîrși. Am făcut o baie în lac în timp ce Ganelon despacheta echipamentul. Apa era rece, înviorătoare. M-am bălăcit multă vreme.

Mi s-a părut că aud niște țipete cînd mă îmbăiam, dar nu eram sigur. Era o pădure ciudată, iar eu nu eram deosebit de atent. Totuși m-am îmbrăcat iute și m-am grăbit către tabără.

Pe măsură ce înaintam, am auzit din nou: un scîncet, un plîns. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că avea loc o conversație.

Apoi am intrat în micul luminiș pe care-l alesesem. Lucrurile noastre erau răspîndite de jur-împrejur și se vedeau urmele unui foc de tabără.

Ganelon ședea pe vine lîngă un stejar. Bărbatul atîrna de o cracă.

Era tînăr, blond și cu tenul deschis la culoare. În afară de asta, era greu să vezi totul dintr-o privire. E dificil, am descoperit, să-ți faci o primă impresie despre înfățișarea și trăsăturile cuiva atunci cînd acel cineva atîrnă cu capul în jos la vreun metru de pămînt.

Mîinile îi fuseseră legate la spate și era atîrnat de o creangă lungă cu o frînghie înnodată de glezna dreaptă.

Vorbea — fraze scurte, rapide, ca răspuns la întrebările lui Ganelon — iar chipul îi era inundat de salivă și sudoare. Nu atîrna moale, ci se zbătea înainte și-napoi. Avea o zgîrietură pe obraz și mai multe pete de sînge pe cămașă.

M-am oprit, m-am abținut să-i întrerup și i-am privit. Ganelon nu l-ar fi pus acolo fără un motiv, așa că n-am fost imediat cuprins de milă pentru individ. Indiferent ce l-ar fi împins pe Ganelon să-l interogheze astfel, știam că și eu aș fi fost interesat de informații. Mă interesa de asemenea să aflu cîte ceva și despre Ganelon, care îmi era acum un fel de aliat. Și cîteva minute în plus cu susu-n jos nu puteau provoca cine știe ce pierderi...

Cînd trupul își încetini mișcarea, Ganelon îl împunse în stern cu vîrful spadei și-l făcu să se balanseze violent. Pielea fu crestată ușor și apăru o altă pată roșie. De data asta, băiatul urlă. După chip mi-am dat seama cît era de tînăr. Ganelon întinse spada și îi ținu vîrful la doar cîteva centimetri de locul unde ar fi ajuns gîtul băiatului după balans. În ultima clipă, retrase spada și chicoti cînd băiatul se contorsionă și urlă:

— Vă rog!

— Restul, spuse Ganelon. Spune-mi tot.

— Asta-i tot! spuse celălalt. Nu știu mai multe!

— De ce nu?

— S-au năpustit pe lîngă mine! N-am văzut nimic!

- De ce nu i-ai urmărit?
- Erau călare. Eu eram pe jos.
- De ce nu i-ai urmărit pe jos?
- Eram ametit.
- Ametit? Ți-era frică! Ai dezertat!
- Nu!

Ganelon întinse spada și o retrase iar în ultima clipă.

- Nu! strigă tînărul.

Ganelon mișcă iar spada.

- Da! urlă băiatul. Mi-era frică!
- Și atunci ai fugit!
- Da! Am continuat să fug! De-atunci tot fug...
- Și nu știi nimic despre ce s-a petrecut după aceea?
- Nu!
- Minți!

Mișcă din nou spada.

- Nu! spuse băiatul. Vă rog...

Atunci am intervenit.

- Ganelon! am rostit.

Mă privi și rînji, lăsînd spada jos. Băiatul îmi căută privirea.

- Ce-avem noi aici? am întrebat.

— Ha! spuse Ganelon, plesnind pulpa tînărului care urlă de durere. Un hoț, un dezertor — care are de spus o poveste interesantă.

- Atunci taie-i legăturile și lasă-mă s-o ascult, am zis.

Ganelon se întoarse și reteză frînghia cu o lovitură de spadă. Băiatul se prăbuși la pămînt și începu să plîngă cu sughituri.

— L-am prins încercînd să ne fure proviziile și m-am gîndit să-l întreb cîte ceva despre împrejurimi, rosti Ganelon. Tocmai ce-a venit din Avalon.

- Ce vrei să spui?

— A fost infanterist într-o bătălie care a avut loc acolo acum două nopți. L-a apucat lașitatea în timpul luptei și a dezertat.

Tînărul încercă să mormăie un protest și Ganelon îl pocni.

- Gura! Îi povestesc exact ce mi-ai zis tu!

Băiatul se mișcă într-o parte asemeni unui crab și mă privi cu ochi mari, rugători.

— Bătălie? Cine cu cine s-a luptat? am întrebat.

Ganelon zîmbi fioros.

— Sună cumva familiar, spuse. Armatele Avalonului au fost implicate în ceea ce pare a fi cea mai mare — și poate ultima — dintr-o lungă serie de confruntări nu tocmai firești.

— Da?

L-am studiat pe băiat și își coborî privirea, dar, înainte de asta, i-am citit spaima din ochi.

— ...Femei, spuse Ganelon. Furii palide ieșite din cine știe ce iad, frumoase și reci. Înarmate pînă-n dinți, în armuri. Păr lung, blond. Ochi ca gheața. Călare pe armăsari care scot flăcări pe nări și care se hrănesc cu carne de om, au năvălit noaptea, ieșind dintr-un labirint de grote din munți, scoase la lumină de un cutremur cu mulți ani în urmă. Au făcut un raid, luînd prizonieri bărbați tineri, ucigîndu-i pe toți ceilalți. Mulți au apărut mai tîrziu ca un fel de infanterie fără suflete, urmîndu-și conducătorul. Seamănă foarte tare cu cei pe care i-am cunoscut în Cerc.

— Dar mulți dintre ei au supraviețuit cînd au fost eliberați, am spus. Atunci nu păreau să fie fără suflete, ci, într-un fel, cum am fost și eu — amnezici. Mi se pare straniu, am continuat, că nu au blocat grotele alea în timpul zilei, din moment ce călăreții își fac apariția noaptea...

— Dezertorul mi-a spus că s-a încercat, rosti Ganelon, numai că după un timp, ies iar la lumină, cu și mai mare forță ca înainte.

Băiatul era palid ca un mort, dar încuviință cînd l-am privit întrebător.

— Generalul lor, căruia el îi spune Protectorul, s-a-ntîlnit de multe ori cu ele, continuă Ganelon. Chiar și-a petrecut o parte dintr-o noapte cu căpetenia lor, o ticăloasă palidă pe nume Lintra — fie din amuzament, fie că pusese un pariu, nu știu sigur. Dar asta n-a rezolvat nimic. Raidurile au continuat și ostile ei au devenit și mai puternice. Într-un tîrziu, Protec-

torul a hotărît un atac în masă, în speranța de a le distruge total. Țsta a fugit în timpul bătăliei, spuse, arătînd spre tînar cu spada, de aceea nu știm sfîrșitul poveștii.

— Așa a fost? l-am întrebat.

Băiatul își luă privirea de pe vîrfurile spadei, mă privi în ochi o clipă, apoi încuviință lent.

— Interesant, i-am spus lui Ganelon. Foarte. Am sentimentul că problema lor e legată de cea pe care noi tocmai am rezolvat-o. Mi-aș dori să aflu cum s-a terminat lupta.

Ganelon încuviință, și apucă și mai strîns spada.

— Ei bine, dacă am terminat cu el...

— Stai. Bănuiesc că a încercat să fure ceva de mîncare?

— Da.

— Eliberează-i mîinile. O să-i dăm să mănînce.

— Dar a încercat să ne fure.

— Nu tu mi-ai zis că ai ucis un om pentru o pereche de încălțări?

— Da, dar era altceva.

— Cum așa?

— Eu nu am fost prins.

Am izbucnit în rîs. Mă luase prin surprindere și nu mă puteam opri din hohotit. Păru iritat, apoi contrariat. Apoi izbucni și el în rîs.

Tînarul ne privea ca pe doi nebuni.

— E-n ordine, spuse Ganelon într-un tîrziu, e-n ordine, și se răsuci, îl întoarse pe băiat dintr-o singură mișcare și tăie frînghia care-i lega încheieturile. Hai, flăcău. O să-ți fac ceva de mîncare, și se îndreptă spre lucrurile noastre, deschizînd mai multe pachete cu hrană.

Băiatul se ridică și îl urmă clătînîndu-se. Înșfăcă mîncarea oferită și începu să înfulece repede și cu zgomot, fără să își ia ochii de la Ganelon. Informația sa, dacă era adevărată, îmi aducea noi complicații, în primul rînd că, probabil, îmi va fi mult mai dificil să obțin ceea ce voiam într-o țară distrusă de război. De asemenea, îmi întărea temerile legate de natura și proporția distrugerilor.

L-am ajutat pe Ganelon să aprindă un foc mic.

— Cum ne afectează asta planurile? întrebă.

Nu aveam de ales. Toate umbrele apropiate de ceea ce-mi doream erau implicate în egală măsură. Aș fi putut să mă îndrept către una neimplicată, dar, ajungînd acolo, ar fi fost posibil să nimeresc în locul nepotrivit. Poate că ceea ce căutam n-ar fi fost disponibil. Dacă incursiunile haosului continuau să apară în calea dorită de mine prin Umbră, atunci însemna că sînt legate de natura dorinței și că va trebui să ne ocupăm de ele, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai tîrziu. Nu puteau fi evitate. Asta era regula jocului, și nu mă puteam plînge, pentru că eu stabilisem regulile.

— Mergem mai departe, am spus. Este locul dorinței mele.

Tînărul scoase un strigăt scurt, după care — poate dintr-un sentiment de recunoștință pentru că îl împiedicaseram pe Ganelon să-l hăcuiască — mă avertiză:

— Nu vă duceți în Avalon, domnule! Acolo nu e nimic ce v-ați putea dori! Veți fi ucis!

I-am zîmbit și i-am mulțumit. Apoi Ganelon chicoti și spuse:

— Hai să-l luăm cu noi ca să fie judecat ca dezertor.

Auzind asta, tînărul țîșni în picioare și o rupse la fugă.

Încă rîzînd, Ganelon își scoase stiletul și-și încordă brațul să-l arunce. L-am izbit peste braț și lovitura își rată ținta. Tînărul dispăru în pădure și Ganelon continuă să hohotească.

Ridică stiletul de unde căzuse și rosti:

— Ar fi trebuit să mă lași să-l ucid, știi.

— Am hotărît altfel.

Ridică din umeri.

— Dacă se întoarce la noapte și ne taie gîturile, s-ar putea să gîndești altfel.

— Îmi imaginez. Dar n-o s-o facă, știi bine.

Ridică iar din umeri, tăind o bucată de carne și prăjind-o deasupra flăcării.

— Ei bine, războiul l-a învățat cum s-o ia la sănătoasa, recunosc. Poate că totuși ne vom trezi mîine dimineată.

Muşcă din carne şi începu să mestece. Părea o idee bună, aşa că am luat şi eu o bucată.

Mult mai târziu, m-am trezit dintr-un somn agitat să privesc stelele printr-un ecran de frunze. O parte aducătoare de semne rele din mintea mea îl înhăţase pe tânăr şi ne folosise în chip nefericit pe amîndoi. A trecut mult timp pînă să pot adormi la loc.

Dimineata am aruncat praf peste cenuşă şi am pornit la drum. După-amiază am ajuns în munţi, iar în ziua următoare i-am străbătut. Erau semne ocazionale ale unor treceri recente pe drumul pe care-l urmam, dar n-am întîlnit pe nimeni.

În ziua următoare am trecut pe lângă mai multe ferme şi case ţărăneşti, dar nu ne-am oprit la nici una. Optasem să n-o apucăm pe drumul sălbatic, demonic, pe care-l urmasem atunci cînd îl exilasem pe Ganelon. Cu toate că era destul de scurt, ştiam că Ganelon l-ar fi găsit extrem de tulburător. De data asta doream să chibzuiesc, aşa că o astfel de călătorie nu era lucrul cel mai indicat. Acum, totuşi, drumul cel lung se apropia de capăt. Am găsit cerul Amberului în după-amiaza aceea şi l-am admirat în tăcere. Poate că trecuserăm chiar prin Pădurea din Arden. Totuşi nu se auzeau sunete de corn, nu era Julian, nici Morgenstern, nu erau cîinii furtunii care să ne sîcîie, aşa cum fuseseră în Arden cînd trecusem ultima oară pe acolo. Numai ciripit de păsărele în arborii cu trunchiuri groase, plînsetul unei veveriţe, schelălăitul unei vulpi, plescăitul unei cascade, albul, albastrul şi rozul florilor în penumbră.

Adierile după-amiezii erau blînde şi răcoroase; mă linişti-seră într-atît încît am fost luat prin surprindere de şirul de morminte proaspete de lângă drum, care apărură cînd am cotit. În apropiere, era o viroagă cu iarba călcată în picioare. Am zăbovit un pic acolo, dar n-am mai descoperit nimic.

Ceva mai încolo, am trecut iar pe lângă un loc asemănător şi cîteva crînguri carbonizate. Drumul era bine bătătorit, iar tufele laterale erau rupte şi călcate în picioare, ca şi cum pe acolo ar fi trecut mulţi oameni şi fiare. În aer se simţea din

cînd în cînd miros de cenușă, și ne-am grăbit să trecem de scheletul unui cal sfîșiat și aproape copt din cauza focului.

Cerul Amberului nu mă mai înveselea, deși drumul se desfășură fără incidente mult timp după aceea.

Ziua se transforma în noapte și pădurea se rărise considerabil cînd Ganelon observă dîrele de fum către sud-est. Am intrat pe prima potecă laterală ce părea să ducă într-acolo, deși era tangentă cu calea spre Avalon. Distanța era greu de estimat, dar puteam spune că vom ajunge acolo după căderea nopții.

— Armata lor — încă încartiruită? se întrebă Ganelon.

— Sau cea a învingătorului lor.

Clătină din cap și își așeză spada în teacă.

Spre amurg am părăsit drumul ca să urmăresc zgomotul apei curgătoare către izvor. Era un torent limpede, curat, care-și croise drum din munți și încă mai purta în el ceva din răcoarea lor. M-am îmbăiat, îngrijindu-mi barba cea nouă și curățînd de pe haine praful drumului. Pe măsură ce ne apropiam de capătul călătoriei, îmi doream să sosesc cu toată măreția pe care o puteam dobîndi. Apreciînd asta, Ganelon chiar își dădu cu puțină apă pe față și-și suflă zgomotos nasul.

Stînd pe mal, clipind din ochii mei proaspăt limpezii spre ceruri, am văzut ivindu-se luna clară, limpede, contururile neclare din capete dispărînd treptat. Era pentru prima oară cînd se-ntîmpla așa ceva. Mi s-a tăiat respirația și am continuat să privesc. Apoi am cercetat cerul în căutarea primelor stele, am urmărit marginile norilor, munții din depărtare, copacii cei mai îndepărtați. Mi-am întors privirea spre lună, și încă era limpede și liniștită. Vederea îmi revenise iarăși la normal.

Ganelon se întoarse auzindu-mă rîzînd și nu întrebă ce mă stîrnise.

Stăpînindu-mi impulsul de a cînta, am încălecat iar și m-am îndreptat spre potecă. Umbrele se adînceau pe măsură ce înaintam, și roiuri de stele străluceau printre crengile de deasupra noastră. Am inhalat o bucată imensă din noapte, am ținut-o o clipă, am expirat-o. Eram iarăși eu însumi și mă simțeam bine.

Ganelon se apropie și rosti cu voce joasă:

— Fără îndoială că vor fi santinele.

— Da, am spus.

— Atunci n-ar fi mai bine să părăsim drumul?

— Nu. Prefer să nu pară că ne furișăm. Nu mă deranjează dacă sosim cu o escortă. Sîntem doi simpli drumeți.

— S-ar putea să ne întrebe despre scopul călătoriei noastre.

— Atunci, hai să fim niște mercenari care au auzit de luptele din ținut și au venit să caute de lucru.

— Da. Cam așa arătăm. Să sperăm că vor zăbovi suficient timp ca să observe asta.

— Dacă nu ne pot vedea destul de bine atunci nici nu pot ținti bine spre noi.

— Adevărat, dar gîndul ăsta nu mă liniștește.

Am ascultat zgomotul potcoavelor cailor pe drum. Drumul nu era în linie dreaptă. Se răsucea, se curba, se pierdea uneori, apoi o lua în sus. Călărind spre înălțimi, am remarcat că arborii deveneau din ce în ce mai rari.

Am ajuns în vîrfurile dealului și pe o suprafață larg deschisă. Avansînd, am ajuns brusc într-o porțiune din care vedeam la mai mulți kilometri depărtare. Am strunit caii pe o porțiune în pantă care se curba într-un povîrniș domol după zece sau cincisprezece metri abrupti, întinzîndu-se jos într-o cîmpie largă, poate la un kilometru distanță, continuîndu-se apoi printr-o zonă deluroasă, cu copaci doar din loc în loc. Cîmpia era presărată cu focuri de tabără și, spre centru, se aflau cîteva corturi. Mulți cai pășteau în apropiere, și am estimat că mai multe sute de oameni stăteau lîngă focuri sau se deplasau prin tabără.

Ganelon oftă.

— Măcar ăștia par a fi oameni normali, spuse.

— Da.

— ...Și dacă sînt militari normali, probabil că sîntem ținuți sub observație chiar în clipa asta. E prea bună zona ca să fie lăsată fără santinele.

— Da.

În spatele nostru se auzi un zgomot. Începurăm să ne întoarcem, dar o voce din apropiere spuse:

— Nu mișcați!

Am continuat să întorc capul și am văzut patru bărbați. Doi dintre ei țineau arbaletetele îndreptate spre noi, iar ceilalți aveau spade în mâini. Unul dintre aceștia avansă doi pași.

— Descălecați! ordonă. Pe partea asta! Încet!

Am descălecat și l-am privit în față, ținându-ne mâinile departe de armele noastre.

— Cine sînteți? De unde sînteți? întrebă.

— Sîntem mercenari din Lorraine, i-am răspuns. Am auzit că pe-aici sînt lupte și căutăm de lucru. Tocmai ne îndreptam spre tabăra de jos. E a voastră, sper?

— ...Și dacă spun „nu“, că sîntem o patrulă a unei armate care vrea să invadeze tabăra?

Am ridicat din umeri.

— În cazul ăsta, nu vă interesează să angajați doi oameni? Scuipă.

— Protectorul nu are ce face cu oameni de teapa voastră. Din ce direcție veniți?

— Est, am răspuns.

— Ați avut vreo... problemă pe drum?

— Nu, am zis. Ar fi trebuit?

— Greu de spus, hotărî el. Predați armele. O să vă trimit jos în tabără. Vor dori să vă-ntrebe dacă ați văzut ceva în est — ceva neobișnuit.

— N-am văzut nimic neobișnuit, am spus.

— Oricum, probabil vă vor da ceva de mîncare. Cu toate că mă îndoiesc că vă vor angaja. Ați venit un pic prea tîrziu pentru luptă. Predați armele acum.

Chemă încă doi oameni ascunși printre copaci, în timp ce noi ne desfăceam centurile. Le ordonă să ne escorteze, noi conducîndu-ne caii. Ne-au luat armele și, cînd ne-am întors să plecăm, cel care ne interogase strigă: Stați!

M-am răsucit spre el.

— Tu. Cum te cheamă? mă întrebă.

— Corey, am zis.

— Nu mișca.

Se apropie, examinându-mă îndeaproape. Se holbă la mine aproape zece secunde.

— Care-i problema? am întrebat.

În loc de răspuns, bijbii după o pungă de la centură. Scoase un pumn de monede și le apropie de ochi.

— La naiba! E prea întuneric, zise, și nu putem face lumină.

— Pentru ce? am zis.

— Oh, nu e foarte important, îmi spuse. Mi-ai părut cunoscut, totuși, și încercam să aflu de ce. Semeni cu capul ștanțat pe unele dintre vechile noastre monede. Unele sînt încă în circulație.

— Nu seamănă? se adresa celui mai apropiat arcaș.

Omul își coborî arbaleta și avansă. Mă scrută de la cîtiva pași distanță.

— Ba da, zise, seamănă.

— Cum îl chema pe cel la care ne gîndim?

— Unul dintre bătrînii ăia. De pe vremuri. Nu-mi aduc aminte.

— Nici eu. Ei bine... Ridică din umeri. Nu contează. Dă-i drumul, Corey. Răspunde-le cinstit la întrebări și n-o să pățești nimic.

M-am întors și l-am lăsat acolo în lumina lunii, uitîndu-se după mine și scărpinîndu-se în creștet.

Cei care mă însoțeau nu erau genul vorbăreț. Ceea ce era bine.

Tot drumul m-am întrebat despre povestea tînărului și despre finalul conflictului pe care-l descrisese, pentru că obținusem în sfîrșit copia fizică a lumii pe care o doream, iar acum trebuia să acționez conform situațiilor în desfășurare.

Tabăra avea mirosul plăcut al omului și fiarei, al fumului, al cărnii prăjite, al pielii și al uleiului, toate amestecate în lumina focului unde oamenii stăteau de vorbă, ascuțeau arme, reparau echipamentul, mînceau, se jucau, dormeau, se îmbătau și priveau cum ne conducem armăsarii prin ceață, escortați

în direcția unui triunghi aproape central de corturi zdrențuite. În timp ce ne deplasam, în jurul nostru se răspîndea o sferă de tăcere.

Ne-am oprit dinaintea celui de-al doilea cort ca mărime și una din gărzile noastre vorbi cu un bărbat care supraveghea zona. Acesta clătină din cap de mai multe ori și arată în direcția cortului celui mai spațios. Schimbul de cuvinte dură mai multe minute, apoi santinela noastră se întoarce și vorbi cu celălalt, care aștepta în stînga noastră. În cele din urmă, omul nostru încuviință și se apropie de mine, în timp ce celălalt chemă un bărbat de lîngă cel mai apropiat foc.

— Ofițerii se află cu toții la o întîlnire în cortul Protectorului, rosti. O să vă priponim caii și o să-i punem să pască. Desfaceți-vă lucrurile și puneți-le aici. Va trebui să așteptați să-l vedeți pe căpitan.

Am încuviințat și am început să ne dezechipăm și să țeșălăm caii. L-am bătut pe gît pe Star și am privit cum un om mic de statură care șchiopăta îi conduce pe Star și pe Firedrake, armăsarul lui Ganelon, către ceilalți cai. Ne-am așezat și am așteptat. Una dintre santinele ne aduse ceai cald și acceptă din tutunul meu de pipă. Se deplasară apoi undeva în spatele nostru.

Priveam cortul cel mare, sorbeam din ceai și mă gîndeam la Amber și la un mic club de noapte în Rue de Char et Pain din Bruxelles, pe umbra Pămînt unde locuisem atîția ani. De îndată ce făceam rost chiar de aici de roșul bijutierilor de care aveam nevoie, urma să mă îndrept spre Bruxelles ca să tratez încă o dată cu negustorii de la Bursa Armelor. Comanda mea era complicată și scumpă, mi-am dat seama, pentru că un fabricant de muniție trebuia convins să instaleze o linie specială de producție. Cunoșteam pe acel Pămînt traficanti, alții decît Interarmco, mulțumită activității mele militare itinerante în acel loc, și estimam că mi-ar lua doar cîteva luni să mă aprovizionez acolo. Am început să examinez detaliile și vremea a trecut repede și plăcut.

După vreo oră și jumătate, siluetele din cortul cel mare au început să se agite. La câteva minute după aceasta, faldul de la intrare s-a dat la o parte și au început să iasă încet niște bărbați, vorbind între ei, privind înapoi. Ultimii doi au zăbovit în prag, continuând să se adreseze cuiva care rămăsese înăuntru. Restul au intrat în celelalte corturi.

Cei doi de la intrare și-au croit drum afară, privind încă spre interior. Auzeam sunetul vocilor lor, deși nu distingeam ce spun. Când se depărtară, cel cu care vorbiseră se mișcă și l-am zărit fugitiv. Stătea cu spatele la lumină și cei doi ofițeri îmi blocau vederea, dar am remarcat că era slab și foarte înalt.

Gărzile noastre nu se mișcaseră, ceea ce mi-a indicat faptul că unul dintre cei doi ofițeri era căpitanul menționat înainte. Am continuat să privesc, dorindu-mi să plece și să-mi dea ocazia să-l văd mai bine pe superiorul lor.

O făcură după un timp și, câteva clipe mai târziu, acesta făcu un pas înainte.

La început n-am putut spune dacă era doar un joc de lumini și umbre... Dar nu! Se mișcă iar și, pentru o clipă, l-am distins clar. Îi lipsea brațul drept, de la cot în jos. Era atît de gros bandajat încît am bănuir că și-l pierduse destul de recent.

Apoi coborî brațul stîng la mare distanță de trup. Ciotul se mișcă în același timp, și ceva se declanșă în mintea mea. Avea părul lung, drept și castaniu și am remarcat falca proeminentă...

Păși afară și mantia îi flutură în adierea serii, descoperindu-i partea dreaptă. Am văzut că avea o cămașă galbenă, pantalonii maro. Mantia era portocalie ca o flacără, și el îi prinse marginea cu o mișcare nefiresc de rapidă a mîinii stîngi, trăgînd-o la loc pentru a se acoperi.

M-am ridicat repede și el își îndreptă brusc privirea spre mine.

Privirile ni se întîlniră și nici unul dintre noi nu schiță vreun gest preț de câteva bătăi de inimă.

Cei doi ofițeri se întoarseră și priviră, iar el îi împinse la o parte și se îndreptă spre mine. L-am auzit pe Ganelon mor-

măind și sărind repede în picioare. Pînă și gărzile noastre fură luate prin surprindere.

Se opri la cîțiva pași de mine și mă scrută cu ochii lui căprui. Nu obișnuia să zîmbească prea des, dar de data asta reuși un zîmbet slab.

— Vino cu mine, rosti și se întoarse spre cort.

L-am urmat, lăsîndu-ne echipamentul acolo unde zăcea.

Îi concedie dintr-o privire pe cei doi ofițeri, se opri lîngă intrarea cortului și ne invită înăuntru. Ne urmă și lăsă faldul să cadă în urma lui. Privirea îmi căzu pe patul lui, o mescioară, bănci, arme, un cufăr de campanie. Pe masă se afla o lampă cu ulei, precum și cărți, hărți, o sticlă și cîteva căni. O lampă pîlpîia pe cufăr.

Îmi strînse mîna și zîmbi iar.

— Corwin, rosti, și încă în viață.

— Benedict, am spus, zîmbind la rîndul meu, și încă respirînd. A trecut al naibii de mult timp.

— Într-adevăr. Cine e prietenul tău?

— Numele lui e Ganelon.

— Ganelon, spuse, înclinînd din cap spre el, dar nu catadicsi să-i strîngă mîna.

Se deplasă spre masă și turnă vin în trei căni. Îmi dădu una mie, o alta lui Ganelon, și pe a treia o ridică.

— În sănătatea ta, frate, spuse.

— În sănătatea ta.

Băurăm.

Apoi:

— Luați loc, rosti, arătînd către cea mai apropiată bancă și așezîndu-se la masă, și fiți bineveniți în Avalon.

— Mulțumim... Protectorule.

Făcu o grimasă.

— Porecla nu e chiar nemeritată, spuse hotărît, continuînd să-mi studieze chipul. Mă întreb dacă fostul lor protector ar fi putut spune la fel.

— Nu era chiar acest tărîm, am zis, și cred că ar fi putut.

Ridică din umeri.

— Desigur, spuse. Destul cu asta! Pe unde ai fost? Ce-ai făcut? De ce-ai venit aici? Povestește-mi despre tine. A trecut atîta timp.

Am încuviințat. Din păcate, eticheta familiei, precum și echilibrul forțelor, cereau să dau răspunsuri întrebărilor lui înainte de a-i pune eu altele. Era fratele meu mai vîrstnic, iar eu — chiar dacă nu știusem — pătrunsesem în sfera lui de influență. Nu că i-aș fi invidiat privilegiul. Se număra printre puținele mele rude pe care le respectam și chiar le plăceam. Dar ardeam de nerăbdare să-i pun și eu întrebări. Așa cum spusese, trecuse prea mult timp.

Și cît de multe trebuia să-i spun eu acum? Habar n-aveam de partea cui e. Nu doream să descopăr motivele pentru exilul său autoimpus din Amber aducînd în discuție subiecte nelalocul lor. Trebuia să încep cu ceva destul de neutru și să văd cum reacționează pe măsură ce vorbeam.

— Trebuie să existe un început, rosti atunci. Nu-mi pasă cum îl descrii.

— Există multe începuturi, am spus. E dificil să... Bănuiesc că ar trebui s-o iau chiar de la capăt.

Am mai luat o înghițitură de vin.

— Da, am hotărît. E cel mai simplu așa — deși mi-am reamintit destul de recent ce s-a petrecut.

— La cîțiva ani după înfrîngerea Călăreților Lunii la Ghenesh și după plecarea ta, Eric și cu pe mine ne-am certat urît. Da, a fost o dispută legată de succesiune. Tata lansase zvonuri despre abdicare și încă refuza să-și desemneze un succesor. Firesc, vechile certuri se reduceau doar la legitimitatea vreunui pretendent. Desigur, tu și Eric sînteți mai vîrstnici, dar, în ce-o privește pe Faiella, mama mea și a lui Eric, care a fost soția lui după ce a murit Clymnea, ei au...

— Destul! strigă Benedict, izbind masa atît de puternic încît o crăpă.

Lampa se clătină și sfîrîi, dar, printr-un miracol, nu căzu. Faldul de la intrarea în cort fu imediat dat la o parte și o

santinela îngrijorată trase cu ochiul înăuntru. Benedict îl fulgeră cu privirea și acesta se retrase.

— Nu vreau să asist la discuția asta despre bastarzi, spuse încet Benedict. Acest mod obscen de a pierde timpul e unul dintre motivele pentru care am plecat. Te rog, continuă-ți povestea fără note de subsol.

— Ei bine, da, am spus, tușind ușor. Așa cum spuneam, am avut cîteva certuri mai degrabă amare legate de întreaga afacere. Apoi, într-o seară, s-a trecut dincolo de cuvinte. Ne-am încăierat.

— Un duel?

— Nimic atît de formal. Mai degrabă o hotărîre simultană de a ne ucide unul pe altul. În orice caz, ne-am luptat multă vreme și, în final, Eric a cîștigat și a purces să mă facă praf. Cu riscul de a mă abate de la firul poveștii, trebuie să adaug că toate astea mi le-am reamintit de-abia acum cinci ani.

Benedict încuviință, ca și cum ar fi înțeles.

— Pot doar presupune ce s-a petrecut imediat după ce mi-am pierdut cunoștința, am continuat. Dar Eric s-a abținut să mă ucidă cu mîna lui. Cînd m-am trezit, mă aflu pe umbra Pămînt într-un loc numit Londra. Pe-atunci bîntuia ciuma și m-am molipsit. Mi-am revenit fără să-mi mai pot aminti ce se petrecuse înainte de Londra. Am viețuit în umbra aceea secole întregi, în căutarea unei chei a identității mele. Am străbătut toată umbra, adesea ca participant la diverse campanii militare. Am absolvit universitățile lor, am vorbit cu unii dintre cei mai înțelepți oameni ai lor, am consultat medici celebri. Dar nicăieri n-am găsit cheia trecutului meu. Era evident că nu eram ca alții și m-am străduit din greu să ascund asta. Eram furios pentru că puteam avea tot ce-mi dorea sufletul, în afară de ce-mi doream cel mai mult — propria mea identitate, amintirile mele. Anii au trecut, dar furia și dorința nu. Mi-a trebuit un accident soldat cu o fractură de craniu care să-mi declanșeze schimbările ce-au condus la revenirea primelor amintiri. Asta s-a petrecut în urmă cu aproximativ cinci ani, și ironia e că am motive să cred că Eric e responsabil

de accident. Se pare că Flora a stat tot acest timp pe umbra Pământ, ca să mă supravegheze. Revenind la bănuială, Eric a amînat lovitura de grație pînă-n ultima clipă, dorindu-mi moartea, dar în așa fel fără încît să nu poată fi învinovătit el. Așa că m-a transportat prin Umbră într-un loc unde moartea era instantanee, aproape sigură — fără îndoială ca să revină și să spună că ne-am certat și că eu am plecat nervos, mormăind ceva despre o altă retragere. Eram la vînătoare în Pădurea din Arden în ziua aceea — doar noi doi.

— Mi se pare straniu, mă întrerupse Benedict, că doi rivali ca voi au ales să vîneze împreună în asemenea împrejurări.

Am sorbit din vin și am zîmbit.

— Poate că povestea a fost un pic mai plănuită decît am descris-o eu, am spus. Poate că amîndoi ne-am bucurat de ocazia de a vîna împreună. Doar noi doi.

— Înțeleg, spuse. Deci e posibil ca situațiile voastre să fi putut fi inversate?

— Ei bine, e greu de zis. Nu cred că aș fi mers atît de departe. Vorbesc cu mintea de-acum, firește. Oamenii se schimbă, știi. Atunci, în trecut...? Da, probabil că aș fi procedat și eu la fel. Nu pot spune sigur, dar e posibil.

Încuviință iar, și am simțit o undă de furie care se transformă rapid în amuzament.

— Din fericire nu simt nevoia de a-mi justifica motivațiile, am continuat. Ca să merg mai departe cu speculația, cred că Eric m-a supravegheat îndeaproape după aceea, la început dezamăgit, fără îndoială, că supraviețuisem, dar satisfăcut că nu reprezentam nici un pericol. Așa că a aranjat ca Flora să stea cu ochii pe mine, iar lumea a trăit în pace mult timp. Apoi, probabil, tata a abdicat și a dispărut fără să fi lămurit problema succesiunii.

— Pe naiba! spuse Benedict. N-a fost nici o abdicare. S-a evaporat. Într-o dimineată, pur și simplu n-a mai fost găsit în apartamentele lui. Nici măcar nu dormise în patul lui. Nici un mesaj. Fusese văzut intrînd în apartament cu o seară înainte, dar nu l-a văzut nimeni plecînd. Și, multă vreme, dis-

pariția asta n-a fost considerată drept ceva straniu. La început, s-a presupus pur și simplu că rățacea din nou în Umbră, poate în căutarea unei alte soții. A trecut mult pînă cînd cineva să considere totul suspect sau o formă neobișnuită de a abdica.

— Nu eram conștient de asta, am spus. Sursele tale de informație par a fi mai aproape de miezul lucrurilor decît ale mele.

Se mulțumi să încuviințeze, stîrnind speculații neliniștitoare din partea mea legate de contactul său cu Amber. Din cîte știam, în vremurile astea, ar fi putut fi pro-Eric.

— Cînd ai fost acolo ultima oară? m-am aventurat.

— Cam cu vreo douăzeci de ani în urmă, răspunse, dar țin legătura.

Dar nu cu cineva care să-mi fi pomenit de asta! Probabil că era conștient de chestia asta în clipa în care o spusese; deci trebuia să o iau ca pe un avertisment — sau ca pe o amenințare? Mintea îmi funcționa cu viteză. Bineînțeles că avea un set de Atuuri. Le-am răsfoit mental și am trecut prin ele ca un nebun. Random făcuse pe niznaiul în ce privește locul în care s-ar fi găsit. Brand lipsea de multă vreme. Dețineam informații că încă e în viață, întemnițat în cine știe ce loc neplăcut și fără posibilitatea de a raporta întîmplările din Amber. Flora nu putea fi contactul lui, din moment ce ea însăși se aflase practic în exil în Umbră pînă de curînd. Llewella era în Rebma. Și Deirdre era în Rebma și, cînd o văzusem ultima oară, nu era în grațiile celor din Amber. Fiona? Julian îmi spusese că e „undeva în sud“. Nu putea spune precis unde. Cine mai rămînea?

După părerea mea, Eric însuși, Julian, Gérard sau Caine. Îl tai pe Eric. El n-ar fi dat mai departe detaliile non-abdicării tatălui nostru într-o manieră care să permită lucrurilor să fie interpretate așa cum o făcuse Benedict. Julian îl sprijinise pe Eric, dar avea ambiții personale în cel mai înalt grad. Dacă ar fi beneficiat de informație s-ar fi folosit de ea. Idem pentru Caine. Gérard, pe de altă parte, mi s-a părut întotdeauna mai interesat de binele Amberului decît de cine stă pe tronul lui.

Nu se dădea în vînt după Eric totuși, și cîndva chiar părăsise dispus să mă sprijine fie pe mine, fie pe Bleys împotriva lui. Cred că el ar fi considerat interesul lui Benedict pentru evenimente ca fiind o poliță de asigurare a ținutului. Da, aproape sigur era unul din cei trei. Julian mă ura. Caine nici nu mă plăcea, nici nu mă ura în mod deosebit, iar Gérard și cu mine împărtășeam amintiri care mergeau înapoi pînă în copilăria mea. Trebuia să aflu cine e, repede — iar el nu era încă pregătit să-mi spună, desigur, neștiind nimic despre motivațiile mele din prezent. Putea folosi o legătură cu Amberul pentru a-mi face rău, ori pentru a trage foloase de pe urma mea, asta depinzînd de dorința lui și de persoana de la celălalt capăt. Era așadar atît spadă, cît și scut pentru el, iar eu mă simțeam într-un fel rănit din cauză că el alesese să dea în vileag toate astea atît de repede. Am hotărît să consider că rana recentă îl făcuse precaut peste măsură, pentru că niciodată nu îi dădusem motiv să fie îngrijorat din cauza mea. Totuși, toate astea mă făceau și pe mine precaut peste măsură, un lucru trist atunci cînd doi frați se întîlnesc pentru prima oară după mulți ani.

— E interesant, am spus, agitînd vinul în cană. Deci, avînd în vedere situația, se pare că toți au acționat prematur.

— Nu toți, zise.

Am simțit cum mă-nroșesc.

— Scuză-mă, am rostit.

Încuviință scurt.

— Te rog, continuă-ți povestea.

— Ei bine, ca să-mi continuu lanțul presupunerilor, cînd Eric a a hotărît că tronul a fost vacant destul și că a sosit timpul să intervină, probabil a hotărît că amnezia mea nu e suficientă și că ar fi mai bine să renunț definitiv la pretențiile mele. Atunci a pus la cale un accident pe umbra Pămînt, un accident care ar fi trebuit să fie fatal, dar n-a fost.

— De unde știi asta? Cît de mult e bănuială?

— Flora aproape a recunoscut totul — inclusiv complicitatea ei — cînd am întreat-o mai tîrziu.

— Foarte interesant. Continuă.

— Lovitura de la cap a reușit să facă ceea ce nici Sigmund Freud nu reușise, am zis. Mi-au revenit fragmente de amintiri care au devenit din ce în ce mai clare — mai ales după ce am întâlnit-o pe Flora și am fost expus la tot felul de întâmplări care mi-au stimulat memoria. Am reușit s-o conving că-mi revenisem total, astfel că a vorbit deschis. Apoi s-a arătat Random, fugind de ceva...

— Fugind? De cine? De ce?

— De niște creaturi stranii din Umbră. Niciodată n-am aflat de ce.

— Interesant, spuse, și eu i-am dat dreptate.

Mă gândisem adesea la asta, în celula mea, întrebându-mă de ce apăruse în scenă Random, urmărit de Furii. Din clipa în care ne întâlniserăm pînă cînd ne-am despărțit ne-am aflat constant în pericol; fusesem preocupat doar de necazurile mele, iar el nu-mi destăinuise nimic referitor la brusca lui apariție. Îmi trecuse ceva prin minte la sosirea lui, bineînțeles, dar eram nesigur dacă era ceva despre care s-ar fi așteptat să știu, și am lăsat-o așa. Evenimentele care au avut loc m-au făcut să uit pînă mai tîrziu, în celulă, și din nou pînă în clipa de față. Interesant? Într-adevăr. Tulburător, de asemenea.

— Am reușit să-l prostesc pe Random cu privire la starea mea, am continuat. Credea că vreau tronul, cînd singurul lucru pe care mi-l doream era memoria mea. A fost de acord să mă ajute să revin în Amber și a izbutit să mă ducă acolo. Mă rog, aproape, m-am corectat. Ne-am îndreptat spre Rebma. Între timp, îi destăinuisem lui Random adevărata mea stare, iar el a propus să traversez iar Modelul, ca un mijloc de a-mi recăpăta total memoria. Ocazia se ivise, și am profitat. A dat rezultate, iar eu am folosit puterea Modelului pentru a mă transporta în Amber.

Zîmbi.

— În acest punct, Random trebuie să fi fost foarte nefericit, spuse.

— N-aş spune că topăia de fericire. Acceptase sentinţa Moirei, de a se însura cu o femeie aleasă de ea — o oarbă pe nume Vialle — şi de a rămîne împreună cel puţin un an. L-am lăsat acolo şi mai târziu am aflat că respectase înţelegerea. Şi Deirdre era acolo. Am întâlnit-o pe drum, venind din Amber, şi am intrat tustrei în Remba. Şi ea a rămas acolo.

Mi-am terminat vinul şi Benedict a arătat spre sticlă. Era aproape goală, totuşi, aşa că a dat la iveală o sticlă nouă din cufăr şi ne-am umplut cănille. Am luat o înghiţitură zdravănă. Era un soi mai bun decît cel dinainte. Probabil că era rezerva lui privată.

— În palat, am continuat, mi-am croit drum spre bibliotecă, unde am pus mîna pe un pachet de cărţi de Tarot. Acesta era motivul principal pentru care m-am aventurat acolo. Am fost surprins de Eric înainte de a putea face mai mult şi ne-am luptat chiar acolo, în bibliotecă. Am reuşit să-l rănesc şi cred că l-aş fi putut ucide, dacă n-ar fi sosit întăririle şi n-aş fi fost silit să fug. Atunci l-am contactat pe Bleys, care mi-a înlesnit trecerea spre el în Umbră. Probabil c-ai auzit restul de la propriile tale surse. Cum, împreună cu Bleys, am asaltat Amberul şi am pierdut. S-a prăbuşit de pe culmea Kolvirului. I-am azvîrlit cărţile mele de Tarot şi le-a prins. Am înţeles că trupul său n-a fost găsit niciodată. Era cale lungă pînă jos — deşi cred că la ora aia fluxul era mare. Nu ştiu dacă a murit în ziua aia sau nu.

— Nici eu, spuse Benedict.

— Aşa că am fost întemniţat şi Eric a fost încoronat. Am fost silit să asist la ceremonie, în ciuda unui mic protest din partea mea. Am reuşit să mă încoronez înainte ca acest bastard — genealogic vorbind — să-mi smulgă coroana şi să şi-o pună pe cap. După care a pus să-mi fie scoşi ochii şi m-a trimis în temniţă.

Se aplecă în faţă şi-mi examinează chipul.

— Da, zise, auzisem de asta. Cum au procedat?

— Fiare înroșite în foc, am spus, înfiorîndu-mă involuntar și înăbușindu-mi un impuls de a-mi atinge ochii. Am leșinat în timpul torturii.

— Fiarele au atins globii oculari?

— Da. Așa cred.

— Și cît timp ți-a luat regenerarea?

— Am putut vedea din nou cam după patru ani, am spus, iar vederea mi-a revenit la normal de-abia acum. Deci — cam cinci ani în total, aș spune.

Se lăsă pe spate, oftă și zîmbi slab.

— Bine, spuse. Îmi dai o mică speranță. Mulți dintre noi au pierdut bucăți din anatomia lor și au trecut prin experiența regenerării, dar eu n-am pierdut niciodată ceva semnificativ — pînă acum.

— Oh, da, am spus. E o listă impresionantă. O revăd cu regularitate de ani de zile. O colecție de bucăți și piese, multe dintre ele uitate, aș spune: degetele de la mîini, de la picioare, lobi ai urechii. Aș îndrăzni să spun că există speranțe pentru brațul tău. Nu prea curînd, desigur. Noroc că ești ambidextru, am adăugat.

Zîmbi și reveni, după care luă o înghițitură de vin. Nu, nu era pregătit să-mi spună ce i se întîmplase.

Am sorbit și eu din vinul meu. Nu voiam să-i povestesc despre Dworkin. Doream să-l țin pe Dworkin ca pe un fel de as din mîneacă. Nici unul dintre noi nu-i înțelegea puterea, și era evident nebun. Dar putea fi manipulat. Pînă și tata, aparent, ajunsese să se teamă de el după o vreme, și-l întemnițase. Ce-mi spusese în celulă? Că tata îl aruncase în închisoare după ce-l înștiințase despre descoperirea unor mijloace capabile să distrugă Amberul în întregime. Dacă nu era doar rătăcirea unui bolnav de psihoză și asta chiar era motivul real pentru care ajunsese acolo, atunci tata fusese mult mai generos decît aș fi fost eu. Omul era mult prea periculos ca să rămînă în viață. Pe de altă parte, tata încercase totuși să-l vindece. Dworkin vorbise despre medici, despre oameni pe care-i băgase în sperieți sau îi distrusese atunci cînd își exercitase puterile

asupra lor. Majoritatea amintirilor mele despre el se reducea la un bătrîn înțelept, amabil, devotat lui tata și restului familiei. Era dificil să distrugi cu bună știință unul ca el, dacă mai exista o speranță. Fusese întemnițat în ceea ce se credea a fi un loc din care era imposibil să evadezi. Cu toate astea, într-o zi în care se plictisise, pur și simplu ieșise. Nimeni nu poate trece prin Umbră în Amber, absența însăși a Umbrei, ceea ce înseamnă că el făcuse ceva ce n-am înțeles, ceva implicînd principiul de dincolo de Atuuri, și evadase. Înainte de a reveni, am reușit să-l conving să-mi asigure și mie o ieșire din celula mea, care m-a transportat la Farul din Cabra, unde mi-am mai revenit, apoi am pus la punct călătoria finalizată la Lorraine. Probabil că încă nu fusese descoperit. Din cîte am înțeles, familia noastră avusese întotdeauna puteri speciale, dar el era cel care le analizase și le dăduse o formă cu ajutorul Modelului și al Tarotului. Încercase adesea să discute despre asta, numai că nouă ni se părea îngrozitor de abstract și plictisitor. Sîntem o familie foarte pragmatică, la naiba! Brand era singurul care părea oarecum interesat de subiect. Și Fiona. Aproape că uitasem. Uneori Fiona asculta. Și tata. Tata știa îngrozitor de multe lucruri pe care nu le discuta niciodată. Niciodată n-avea prea mult timp pentru noi, și noi nu știam atîtea lucruri despre el. Dar era probabil la fel de versat ca Dworkin. Diferența principală între ei ținea de talent. Dworkin era un artist. Nu prea știu ce era tata. Nu încuraja niciodată intimitatea, cu toate că nu era un tată rău. De fiecare dată cînd își amintea de noi, era destul de generos cu darurile și cu distracțiile. Numai că lăsa educația noastră pe seama diverșilor membri ai curții. Ne tolera, cred, ca pe o consecință inevitabilă a pasiunii. De fapt, sînt destul de surprins că familia nu e mai numeroasă. Noi treisprezece, plus doi frați și o soră care muriseră, reprezentăm aproape o mie cinci sute de ani de producție părintească. Au mai fost și alții despre care auzisem, mult înaintea noastră, dar ei n-au supraviețuit. Un număr destul de redus pentru un senior atît de desfrînat, dar, de fapt, nici unul dintre noi nu s-a dovedit excesiv de fertil. De îndată

ce am fost capabili să ne purtăm singuri de grijă și să pășim în Umbră, tata ne-a încurajat s-o facem, să găsim locuri unde să fim fericiți și să ne stabilim acolo. Asta a fost legătura mea cu Avalonul care nu mai există. Din câte știu, tata era singurul care își cunoștea originile. N-am întâlnit pe nimeni altul care să-și amintească de vremurile în care nu exista Oberon. Straniu? Să nu știi de unde vine propriul tău tată, când ai avut secole întregi în care să-ți satisfaci curiozitatea? Da. Dar el era secretos, puternic, viclean — însușiri pe care le posedăm toți într-o anume măsură. Ne dorea pe toți bine situați și mulțumiți, cred — dar niciodată atât de bine înzestrați încât să reprezentăm o amenințare pentru regatul său. Era în el, bănuiesc, un element de neliniste, o precauție nu chiar nejustificată privind șansa noastră de a afla prea multe despre el și despre timpurile demult apuse. Nu cred că-și imaginase vreodată cu adevărat vremea când nu va mai domni în Amber. Vorbea, din când în când, în glumă sau bombănind, despre abdicare. Dar întotdeauna am simțit că e ceva calculat, ca să vadă ce răspunsuri declanșează. Probabil că-și dădea seama de starea de lucruri pe care ar fi provocat-o moartea lui, dar refuza să creadă că s-ar putea întâmpla vreodată așa ceva. Și nimeni dintre noi nu știa cu adevărat toate îndatoririle și responsabilitățile, toate obligațiile secrete. Oricât de greu îmi vine să recunosc, ajunseseam să simt că nici unul dintre noi nu era potrivit să ia tronul. Mi-ar fi plăcut să dau vina pe tata pentru acest sentiment, dar, din păcate, îl cunoscusem pe Freud prea multă vreme ca să nu mă simt și eu responsabil. De asemenea, începusem să mă îndoiesc de validitatea pretențiilor noastre. Dacă nu abdicase și încă trăia, atunci cel mai bun lucru la care puteam spera era să rămîn în regență. N-aș fi așteptat nerăbdător — mai ales de pe tron — întoarcerea lui ca să găsească totul schimbat. Să recunoaștem, mi-era teamă de el, și nu fără motiv. Numai un nebun nu se teme de o putere veritabilă pe care n-o înțelege. Dar, fie rege sau regent, pretenția mea la tron era mai puternică decît a lui Eric și eram încă decis s-o duc la capăt. Dacă o forță din trecutul întunecat al

tatei, pe care nici unul din noi n-o înțelegea cu adevărat, putea să mă ducă mai aproape de tron, și dacă Dworkin chiar reprezenta o asemenea forță, atunci trebuia să rămână ascuns pînă cînd îl puteam întrebuința în favoarea mea.

Chiar dacă, mi-am pus întrebarea, forța pe care o reprezenta era cea care ar fi putut distruge însuși Amberul și, o dată cu el, ar fi spulberat lumile-umbră și ar fi răsturnat toată existența așa cum o înțelegeam eu?

Mai ales atunci, mi-am dat singur răspunsul. Cui altcuiva să încreditezi o asemenea forță?

Sîntem într-adevăr o familie foarte pragmatică.

Încă niște vin, apoi mi-am luat pipa, am curățat-o, am îndesat-o cu tutun.

— Asta e, în mare, povestea mea la zi, am spus, admirîndu-mi opera, ridicîndu-mă și luînd un foc de la lampă. După ce mi-am recăpătat vederea, am reușit să evadez, să fug din Amber, să stau un timp într-un loc numit Lorraine, unde l-am întîlnit pe Ganelon, apoi am venit aici.

— De ce?

M-am reasezat și l-am privit iar.

— Pentru că e aproape de Avalonul pe care l-am știut cîndva, am spus.

M-am abținut deliberat să menționez că-l cunoșteam dinainte pe Ganelon și speram că va înțelege aluzia. Această umbră era destul de aproape de Avalonul nostru încît Ganelon să fie familiar cu topografia și majoritatea obiceiurilor locului. Părea o idee bună să-i ascund această informație lui Benedict.

Trecu peste, exact cum bănuiam că va face, lăsînd lucrurile îngropate acolo unde ar fi fost mai interesant de săpat.

— Și evadarea ta? întrebă. Cum ai reușit?

— Am fost ajutat, firește, am recunoscut, să ies din celulă. O dată ieșit... Mă rog, mai există cîteva treceri pe care Eric nu le știe.

— Înțeleg, rosti, încuviințînd — sperînd, firește, că voi continua să amintesc numele partizanilor, dar avînd destulă minte cît să nu întrebe direct.

Am pufăit din pipă și m-am lăsat pe spate, zîmbind.

— E bine să ai prieteni, spuse ca și cum ar fi fost de acord cu un gînd nerostit al meu.

— Bănuiesc că avem cu toții cîtiva în Amber.

— Îmi place să cred asta, zise. Înțeleg că ai lăsat în urmă ușa parțial cioplită a celulei, ai dat foc așternutului și ai trasat schițe pe ziduri.

— Da, am spus. Recluziunea prelungită acționează asupra minții omenеști. Cel puțin, asupra minții mele. Au fost lungi perioade cînd știu că eram irațional.

— Nu-ți invidiez experiența, frate, zise. Deloc. Care sînt planurile tale acum?

— Încă nu sînt sigure.

— Simți că ți-ai dori să rămîi aici?

— Nu știu. Cum merge treaba pe-aici?

— Eu sînt stăpînul, spuse — o simplă afirmație, nu o laudă. Cred că tocmai am reușit să distrug singura amenințare majoră a ținutului. Dacă nu mă înșel, urmează o perioadă rezonabilă de liniște. Prețul a fost mare — aruncă o privire spre ce mai rămăsese din brațul său — dar a meritat, cum se va vedea peste puțin timp, cînd lucrurile vor fi revenit la normal.

Apoi porni să-mi relateze situația cam la fel cum o descrisese tînărul, continuînd să-mi povestească în ce fel cîștigaseră bătălia. O dată măcelărită căpetenia fecioarelor iadului, amazoanele ei fugiseră. Multe dintre ele fuseseră ciopîrtite și grotele fuseseră încă o dată sigilate. Benedict hotărîse să mențină o mică armată în teren pentru curățenie, cercetașii periind zona în căutarea supraviețuitoarelor.

Nu menționă întîlnirea dintre el și căpetenia lor, Lintra.

— Cine a ucis-o? l-am întrebat.

— Eu am reușit, spuse, făcînd o mișcare bruscă cu ciotul, deși am ezitat o clipă în plus la prima lovitură.

Ne-am luat privirea de la el, și eu și Ganelon. Cînd am revenit, expresia feței îi revenise la normal și își coborîse brațul.

— Noi te-am căutat. Știai asta, Corwin? întrebă. Brand te-a căutat în multe umbre, cum a făcut și Gérard. Ai ghicit cu

exactitate spusele lui Eric după dispariția ta din ziua aceea. Totuși noi am ales să căutăm dincolo de vorbele lui. Am încercat în mod repetat Atuul tău, dar fără nici un rezultat. E posibil ca accidentul tău la cap să-l fi blocat. Asta e interesant. Faptul că n-ai răspuns Atuului ne-a determinat să credem că ai murit. Apoi Julian, Caine și Random ni s-au alăturat căutărilor.

— Cu toții? Adevărat? Sînt uluit.

Zîmbi.

— Oh, am spus și am zîmbit și eu.

Unirea lor de atunci nu înseamnă că ar fi fost preocupați de binele meu, ci de posibilitatea de a obține dovada fratricidului lui Eric, astfel încît să-l poată înlocui sau șantaja.

— Te-am căutat în vecinătatea Avalonului, continuă, am găsit locul ăsta și am fost cucerit de el. Pe-atunci era într-o stare jalnică, și m-am străduit timp de generații să-l refac și să-l aduc la strălucirea dinainte. Chiar dacă am început asta în amintirea ta, m-am atașat profund de pămîntul ăsta și de oamenii lui. Au ajuns să mă considere protectorul lor, și eu la fel.

Spusele lui m-au tulburat și m-au impresionat totodată. Oare sugera că eu încurcasem atît de cumplit lucrurile încît venise aici să le pună în ordine — să strîngă după fratele lui mai mic o ultimă dată? Sau voia să spună că-și dăduse seama că eu iubisem locul ăsta — sau un loc foarte asemănător — și se străduise să restabilească ordinea așa cum mi-aș fi dorit și eu? Poate că deveneam mult prea sensibil.

— Îmi face plăcere să aflu că am fost căutat, am spus, și e foarte bine să știu că tu ești apărătorul acestui ținut. Mi-ar plăcea să văd locul ăsta, pentru că îmi amintește de Avalonul pe care-l știam cîndva. Te-ar deranja dacă l-aș vizita?

— Asta-i tot ce vrei să faci? Să-l vizitezi?

— Asta aveam în minte.

— Află atunci că amintirile de pe vremea umbrei tale care a domnit cîndva aici nu sînt foarte plăcute. În acest loc, copiii nu sînt botezați niciodată Corwin, iar eu nu recunosc că am vreun frate cu numele ăsta.

— Înțeleg, am spus. Numele meu e Corey. Am putea fi vechi prieteni?

Încuviință.

— Vechii mei prieteni sînt întotdeauna bineveniți să viziteze locurile, spuse.

Am zîmbit și am încuviințat. Mă simțeam ofensat că întreținea ideea că aș fi dorit să domnesc asupra acestei umbre a Umbrei; eu, care — fie și pentru o clipă — simțisem pe frunte arsura rece a coroanei Amberului.

Mă întrebam cum s-ar fi comportat dacă ar fi știut că eram, de fapt, responsabil pentru raidurile armate. Din acest punct de vedere, bănuiesc, eram vinovat și de pierderea brațului său. Am preferat să împing lucrurile un pas înapoi, totuși, și să-l fac responsabil pe Eric. La urma urmelor, acțiunea lui declanșase blestemul meu.

Totuși speram ca Benedict să nu afle niciodată.

Îmi doream foarte tare să aflu pe ce poziție se situează față de Eric. Oare l-ar fi sprijinit, m-ar fi ajutat pe mine sau doar s-ar fi dat la o parte din calea mea cînd hotărâam să atac? În schimb, eram convins că se întreba dacă ambițiile mele muriseră sau încă mocneau — și dacă mocneau, care erau planurile mele de a le atîta. Așa că...

Cine urma să scoată castanele din foc?

Am pufăit de cîteva ori din pipă, mi-am terminat vinul, mi-am mai turnat altul, am pufăit iar. Am ascultat zgomotele din tabără, vîntul, stomacul meu...

Benedict sorbi din vin.

— Care sînt planurile tale pe termen lung? mă întrebă, aproape neglijent.

Îi puteam răspunde că încă nu mă hotărîsem, că eram pur și simplu fericit să fiu liber, în viață, fericit că-mi revenise vîzul... Îi puteam spune că asta mi-e suficient deocamdată, că n-aveam planuri deosebite...

...Și ar fi știut că mint cu nerușinare. Pentru că mă cunoștea mult prea bine.

— Știi ce planuri am, am rostit.

— Dacă ar fi să-mi ceri sprijinul, zise, te-aș refuza. Amber e într-o situație destul de grea ca să mai suporte încă o luptă pentru putere.

— Eric e un uzurpator.

— Am hotărât să-l consider un simplu regent. În zilele astea, oricare dintre noi, cei cu pretenții la tron, se face vinovat de uzurpare.

— Deci tu crezi că tata încă trăiește?

— Da. E viu și nefericit. A încercat de mai multe ori să comunice cu noi.

Am reușit să-mi stăpînesc orice expresie de pe chip. Așadar, nu eram eu singurul. A-mi dezvălui experiențele în clipa asta ar fi sunat ipocrit, oportunist sau ca o minciună gogonată — deoarece în timpul pretinsului nostru contact în urmă cu cinci ani îmi dăduse cale liberă să iau tronul. Desigur, e posibil să se fi referit la o regentă...

— Nu l-ai sprijinit pe Eric atunci cînd a luat tronul, am spus. L-ai sprijini acum, cînd are tronul, dacă ar exista o tentativă de a-l detrona?

— E exact cum am spus, rosti. Eu îl consider un regent. N-aș spune că aprob asta, dar nu-mi doresc iarăși vrajbă în Amber.

— Deci chiar l-ai sprijini?

— Am spus tot ce era de spus în această chestiune. Ești binevenit să vizitezi Avalonul meu, dar nu ca să-l folosești drept escală pentru o invazie a Amberului. Îți clarifică asta dilemele referitor la ce intenționezi să faci?

— Da, am spus.

— Asta fiind situația, tot mai ții să vizitezi locurile?

— Nu știu, am spus. Dorința ta de a evita vrajba în Amber e valabilă în ambele sensuri?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă aș reveni în Amber împotriva voinței mele, m-aș strădui să isc cît mai multă vrajbă, ca să previn o repetare a situației mele de dinainte.

Cutele de pe chip îi dispărură și plecă lent privirea.

— N-am vrut să spun că te-aș trăda. Crezi că sînt un tip fără sentimente, Corwin? N-aș dori să te văd iar întemnițat, fără vază — sau mai rău. Ești întotdeauna binevenit aici, și poți să-ți lași la graniță temerile — împreună cu ambițiile.

— Atunci mi-ar plăcea să vizitez locurile, am spus. N-am armată și nici n-am venit aici să recrutez una.

— Atunci știi că ești foarte binevenit.

— Îți mulțumesc, Benedict. Deși nu mă așteptam să te gălesc aici, mă bucur.

Se înroși ușor și dădu din cap.

— Și eu mă bucur, zise. Eu sînt primul dintre noi pe care-l întâlnești de cînd ai evadat?

Am încuviințat.

— Da, și sînt curios cum o duc oamenii. Ceva important?

— Nu s-au raportat noi morți, spuse.

Am chicotit amîndoi și am știut că trebuia să aflu bîrfele familiale pe cont propriu. Încercarea moarte n-are, totuși.

— Plănuiesc să rămîn în zonă un timp, spuse, și să continuu patrularea pînă cînd voi fi convins că n-a rămas nici un invadator. S-ar putea să treacă încă o săptămînă pînă ne retragem.

— Deci n-a fost o victorie totală?

— Eu cred că da, dar nu poți fi sigur niciodată. Merită să mai pierzi puțin timp ca să fii sigur.

— Prudent, am spus, încuviințînd.

— ... Așa că, dacă nu ai vreo dorință arzătoare de a rămîne aici, nu vād de ce n-ai merge spre oraș ca să fii mai aproape de miezul treburilor. Am păstrat mai multe reședințe în Avalon. Pentru tine, mă gîndesc la un mic conac pe care-l găsesc foarte plăcut. Nu e departe de oraș.

— Abia aștept să-l văd.

— O să-ți dau o hartă și o scrisoare către administratorul meu, mîine dimineată.

— Îți mulțumesc, Benedict.

— O să vin și eu acolo de îndată ce termin aici, spuse, și, între timp, o să trimit zilnic mesageri. Voi ține legătura cu tine prin intermediul lor.

— Foarte bine.

— Atunci găsiți-vă un loc confortabil, spuse. N-o să-mi refuzați invitația la micul dejun, sînt convins.

— Arareori refuz, am spus. E-n ordine dacă dormim în locul unde ne-am lăsat echipamentul?

— Absolut, spuse, după care ne-am terminat vinul.

Cînd am părăsit cortul, am ridicat faldul și l-am strîns cîteva centimetri într-o parte. Benedict ne ură noapte bună și se întoarse, lăsîndu-l să cadă, fără să observe spațiul pe care-l lăsasem într-o parte a intrării în cort.

Mi-am făcut patul la mare distanță în dreapta echipamentului nostru, cu fața în direcția cortului lui Benedict, și am deplasat și echipamentul cînd am scotocit prin el. Ganelon mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar am dat din cap și am privit spre cort. Privi și el într-acolo, dădu și el din cap și își întinse paturile departe spre dreapta.

Le-am cîntărit din ochi, am pășit peste ele și am spus:

— Știi ceva, mai degrabă aș dormi aici. Te deranjează dacă schimbăm locurile? și i-am făcut cu ochiul ca să sublinieze replica.

— Nu mă deranjează, spuse, ridicînd din umeri.

Focurile de pe cîmp se stinseseră sau erau pe cale să se stingă, și mare parte din companie revenise. Santinela nu ne dădu atenție decît de vreo două ori. Tabăra era foarte liniștită și nu se vedeau nori care să întunece strălucirea stelelor. Eram obosit, și aromele fumului și pămîntului jilav îmi încîntau nările, amintindu-mi de alte timpuri și locuri ca acesta și de odihna de la sfîrșitul zilei.

Totuși, în loc să închid ochii, mi-am luat ranița, m-am proptit de ea, mi-am umplut iar pipa și am aprins-o.

Mi-am modificat poziția de două ori în timp ce Benedict se plimba prin cort. O dată, dispăru din cîmpul meu vizual și rămase ascuns cîteva momente. Dar lumina se mișcă și mi-am dat seama că deschisese cufărul. Apoi reveni la vedere și curăță masa, se dădu înapoi o clipă, se întoarse și se așeză în poziția de mai devreme. M-am mișcat astfel încît să-i văd brațul stîng.

Răsfoia paginile unei cărți, sau sorta ceva de aceeași mărime.

Cărți de joc, poate?

Bineînțeles.

Aș fi dat orice să văd Atuul pe care-l alesese în final și-l ținea în fața ochilor. Aș fi dat orice ca să am Grayswandir la îndemână, în caz că o altă persoană ar fi intrat brusc în cort prin altă parte decât intrarea prin care spionam. Palmele și călcâiele mă furnicau, anticipând plecarea sau lupta.

Dar rămase singur.

Stătu nemișcat poate un sfert de oră și când, în cele din urmă, se mișcă, o făcu doar pentru a pune cărțile de joc undeva în cufăr și a stinge lămpile.

Santinela continua rondul său monoton, iar Ganelon începu să sforăie.

Mi-am golit pipa și m-am rostogolit pe o parte.

Mîine, mi-am zis. Dacă mîine mă trezesc aici, totul va fi în regulă...

V

Rontăiam un fir de iarbă și priveam cum se-nvîrte roata morii. Zăceam pe burtă pe malul râului, cu capul proptit în mîini. Un mic curcubeu strălucea în ceața de deasupra spumei și fierbea la poalele cascadei, și, din cînd în cînd, cîte o picătură își croia drum spre mine. Plescăitul constant și sunetul roții acopereau toate celelalte zgomote ale pădurii. Moara era pustie azi și o contemplam pentru că nu mai văzusem așa ceva de secole. Privitul roții și zgomotul apei erau mai mult decît relaxante. Era cumva hipnotic.

Era cea de-a treia zi a noastră în casa lui Benedict, și Ganelon era în oraș în căutare de distracție. Îl însoțisem cu o zi înainte și aflasem ce mă interesa. Acum nu aveam timp de turism. Trebuia să gîndesc și să acționez rapid. În tabără nu fusese nici o problemă. Benedict ne-a hrănit și ne-a dat harta și scrisoarea promise. Am plecat la răsăritul soarelui și am ajuns la conac în jurul prînzului. Am fost bine primiți și, după ce ne-am instalat în apartamentele care ni se oferiseră, am plecat în oraș, unde ne-am petrecut restul zilei.

Benedict plănuia să rămînă mai multe zile în tabără. Eu trebuia să-mi duc la bun sfîrșit înainte de sosirea lui sarcina pe care mi-o propusesem. Așa că era necesară o explorare. Nu era timp de călătorii de plăcere. Trebuia să-mi reamintesc umbrele potrivite și s-o pornesc la drum curînd.

A fi într-un loc care semăna atît de mult cu Avalonul meu ar fi trebuit să fie ceva relaxant, numai că țelurile mele potrivnice atinseseră nivelul obsesiei. A fi conștient de asta

nu era totuși echivalent cu a o putea ține sub control. Peisajele și zgomotele familiare mă distrăseseră doar pentru scurt timp, apoi revenisem la planurile mele.

Ar fi trebuit să mergă ca uns, după părerea mea. Această unică plecare trebuia să-mi rezolve două probleme, dacă izbuteam să plec fără a trezi suspiciuni. Însemna că, în mod categoric, trebuia să lipsesc o noapte, dar anticipasem asta și deja îl instruisem pe Ganelon să mă acopere.

Dînd din cap la fiecare scîrțîit al roții, mi-am gonit orice altceva din minte și am început să-mi reamintesc structura nisipului, culoarea, temperatura, vînturile, nota de sare din atmosferă, norii...

Atunci am adormit și am visat, dar nu locul pe care-l căutam.

Priveam o imensă roată de ruletă, și eram cu toții pe ea — frații mei, surorile mele, eu însumi și alții pe care-i cunoșteam sau îi cunoscusem — ridicîndu-ne sau coborînd, fiecare cu zona alocată. Țipam cu toții să se oprească și urlam după ce ajungeam sus și coboram iarăși. Roata începu să încetinească atunci cînd eu eram în urcare. Un tînăr blond atîrna cu capul în jos înaintea mea, urlînd implorări și blesteme care se pierdeau în cacofonia vocilor. Chipul i se întunecă, se crispă, deveni un lucru cumplit la vedere, iar eu îi retezai frînghia care era legată de gleznă și se prăbuși. Roata încetini și mai mult pe măsură ce mă apropiam de vîrf și atunci am văzut-o pe Lorraine. Gesticula, dînd din mîini frenetic și strigîndu-mă pe nume. M-am aplecat spre ea, văzînd-o limpede, dorind-o, vrînd s-o ajut. Dar, pe măsură ce roata continua să se învîrtească, am pierdut-o din ochi.

— Corwin!

Am încercat să-i ignor strigătul, pentru că ajunsesem aproape de vîrf. Se roti iar, dar m-am încordat și m-am pregătit să sar. Dacă nu se oprea, urma să încerc să opresc roata blestemată, chiar dacă însemna să mă prăbușesc. M-am pregătit pentru salt. Încă un clic...

— Corwin!

Strigătul reveni, se întoarse, se topi, iar eu priveam din nou spre roata morii, și numele îmi răsuna în urechi amestecându-se și topindu-se în sunetul curentului de apă.

Am clipit și mi-am trecut degetele prin păr. Cîteva păpădii îmi căzură pe umeri și am auzit un chicotit de undeva din spate.

M-am răsucit brusc și-am privit.

Stătea cam la o duzină de pași depărtare, o fată înaltă, suplă, cu ochi negri și păr castaniu tuns scurt. Purta o vestă de scrimă și în mîna dreaptă ținea o floretă, iar în stînga o mască de scrimă. Se uita la mine și rîdea. Avea dinți albi, sănătoși, un zîmbet larg pe față și un șirag de pistrui pe nas și pe pomeții obrazilor arși de soare. Există în ea acel aer de vitalitate care te atrage într-alt fel decît simpla drăgălășenie. Mai ales, poate, cînd îl privești avînd avantajul unui număr mare de ani.

Mă salută cu floreta.

— *En garde*, Corwin! spuse.

— Cine dracu' ești? am întrebat, abia atunci observînd o vestă, o mască și o floretă lîngă mine în iarbă.

— Fără întrebări, fără răspunsuri, spuse. Pînă după duel.

Își trase masca pe cap și așteptă.

M-am ridicat și am luat vesta. Mi-am dat seama că e mai simplu să mă duelez decît să mă cert cu ea. Faptul că-mi cunoștea numele mă deranjase, și, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi părea mai familiară. Era mai bine să-i fac pe plac, am hotărît trăgînd vesta pe mine și legînd-o.

Am ridicat floreta, mi-am pus masca.

— În regulă, am spus, schițînd un scurt salut și avansînd. În regulă.

Păși înainte și ne-am întîlnit. Am lăsat-o pe ea să atace.

Atacă foarte rapid cu bătaie — fentă — fentă — lovitură. Riposta mea a fost de două ori mai rapidă, dar izbuti să o pareze și să revină cu iuteală egală. Atunci am început o ușoară retragere, ispitind-o să vină după mine. Izbucni în rîs și înaintă, atacîndu-mă în forță. Era bună și era conștientă de asta. Voia să se dea mare. Aproape că izbuti să mă atingă de două ori în

aceeași manieră — lovitură joasă — chestie care nu-mi plăcea deloc. Imediat după, am prins-o cu un stop — împunsătură de îndată ce am putut. Înjură ușor, recunoscînd, și veni drept spre mine. De obicei nu-mi place să mă duelez cu femei, indiferent de cît de bune sînt, dar, de data asta, am descoperit că îmi plăcea. Îmi făcea plăcere să privesc îndemînarea și grația cu care pornea și susținea atacurile și să le parez, și m-am trezit gîndindu-mă la inteligența care zăcea dincolo de stil. La început îmi dorisem s-o obosesc rapid, să închei meciul și s-o iau la întrebări. Acum m-am trezit că-mi doresc să prelungesc întîlnirea.

Încă nu obosise. Nu mă preocupa asta decît în mică măsură. Am pierdut noțiunea timpului dansînd înaintea și înapoi de-a lungul malului rîului, floretele noastre zăngănind regulat.

Totuși, trecu mult timp pînă cînd lovi din călcîie și execută cu floreta un salut final. Își scoase masca și mă învrednici cu încă un zîmbet.

— Mulțumesc! spuse, respirînd greu.

I-am răspuns la salut și mi-am scos masca. M-am chinuit cu cataramele vestei și, înainte de a îmi da seama ce se întîmplă, se apropie și mă sărută pe obraz. Pentru asta nu trebuia să se ridice pe vîrfuri. Pe moment m-am simțit derutat, dar am zîmbit. Înainte de a putea rosti ceva, mă luase de braț și mă răsucise în direcția din care venisem.

— Am adus un coșuleț de picnic pentru noi, rosti.

— Foarte bine. Mi-e foame. Și sînt și curios...

— O să-ți spun tot ce vrei să auzi, spuse voioasă.

— Ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă? am zis.

— Dara. Mă cheamă Dara, ca pe bunica.

Aruncă o scurtă privire spre mine cînd rosti asta, ca și cum ar fi așteptat o reacție. Aproape că uram s-o dezamăgesc, dar am încuviințat și am repetat numele, apoi:

— De ce mi-ai spus Corwin? am întrebant.

— Pentru că așa te cheamă, zise. Te-am recunoscut.

— De unde?

Îmi dădu drumul brațului.

— Aici e, spuse, întinzînd mîna în dosul unui copac și ridicînd un coș care se odihnise pe rădăcinile ieșite deasupra.

— Sper că n-au ajuns furnicile la el, zise, ducîndu-se spre o zonă umbroasă lîngă rîu și întinzînd o pătură pe pămînt.

Am atîrnat echipamentul de scrimă de o tufă din apropiere.

— Se pare că ai ceva lucruri pe care le cari cu tine, am remarcat.

— Calul meu e undeva acolo, spuse, arătînd din cap undeva în josul rîului.

Reveni la aranjatul păturii pe jos și începu să despacheteze lucrurile din coș.

— De ce tocmai acolo? am întrebat.

— Ca să mă pot furișa pînă la tine, firește. Dacă ai fi auzit tropotul unui cal te-ai fi trezit cu siguranță.

— Probabil că ai dreptate, am zis.

Se întrerupse ca și cum ar fi cugetat adînc, apoi continuă cu un chicotit:

— Dar prima dată n-ai auzit, totuși. Cumva...

— Prima dată? am spus, văzînd că dorea să întreb asta.

— Da, aproape că am trecut peste tine cu puțin timp în urmă. Dormeai tun. Cînd am văzut cine ești, m-am întors să iau coșul de picnic și echipamentul de scrimă.

— Aha, înțeleg.

— Vino și stai jos acum, rosti. Și deschide sticla, te rog!

Puse sticla lîngă mine și despachetă cu grijă două pocale de cristal, pe care le așează în centrul păturii.

M-am dus la locul meu și m-am așezat.

— Sînt cristalurile cele mai bune ale lui Benedict, am remarcat, deschizînd sticla.

— Da, spuse. Ai grijă să nu le spargi cînd torni — și cred că n-ar trebui să ciocnim.

— Nu, cred că nu, am spus și am început să torn vinul. Ridică paharul.

— Pentru reîntîlnire, rosti.

— Ce reîntîlnire?

— A noastră.

— Nu te-am întâlnit niciodată.

— Nu fi așa prozaic, spuse ea și luă o sorbitură.

Am ridicat din umeri.

— Pentru reîntâlnire.

Începu să mănânce și am imitat-o. Se bucura atât de mult de misterul pe care-l crease încât am decis să cooperez, numai ca s-o văd fericită.

— Acum, unde aș fi putut să te întâlnesc? m-am aventurat. La curtea vreunui castel? Un harem, poate...?

— Poate în Amber, zise. Acolo...

— Amber? am spus, amintindu-mi că țineam în mână cristalul lui Benedict și lăsând să mi se citească emoția doar în glas. Totuși, cine ești?

— ...Erai tu — chipeș, trufaș, admirat de toate doamnele, continuă, și eram și eu — o ființă timidă, admirându-te de departe. Cenușiu sau pastel — nu plin de viață — micuța Dara — m-am dezvoltat mai târziu, mă grăbesc să adaug — gata să-și dea sufletul pentru tine...

Am mormăit o mică obscenitate și ea izbucni din nou în râs.

— Nu așa era? întrebă.

— Nu, am spus, luînd încă o îmbucătură de friptură și pâine. Mai degrabă era bordelul ăla unde mi-am rupt șalele. Eram beat în noaptea aia...

— Ți amintești! strigă ea. Era a doua slujbă a mea. În timpul zilei dresam cai.

— Mă predau, am zis și am mai turnat vin.

Chestia cu adevărat enervantă e că era ceva al naibii de familiar în ființa asta. Dar, judecînd după înfățișare și comportament, am ghicit că avea cam șaptesprezece ani. Asta făcea aproape imposibil să ne fi intersectat vreodată drumurile.

— Benedict te-a învățat să te duelezi? am întrebat.

— Da.

— Ce e el pentru tine?

— Amantul meu, bineînțeles, răspunse. Mă ține cu giuvaiere și blănuri — și se duelează cu mine.

Hohoti iar.

Am continuat să-i examinez chipul.

Da, era posibil...

— Mă dau bătut, am spus, în cele din urmă.

— De ce? întrebă.

— Benedict nu mi-a oferit un trabuc.

— Trabuc?

— Ești fiica lui, nu-i așa?

Roși, dar clătină din cap.

— Nu, spuse. Dar ești pe-aproape.

— Nepoată?

— Ei bine... un fel de.

— Mă tem că nu pricep.

— Lui îi place să-i spun bunic. De fapt, a fost tatăl bunicii mele.

— Înțeleg. Acasă mai sînt și alții ca tine?

— Nu, eu sînt singura.

— Și, mama ta, și bunica?

— Moarte, amîndouă.

— Cum au murit?

— Violent. El era în Amber de fiecare dată. Cred că din cauza asta n-a mai revenit acolo multă vreme. Nu-i place să mă lase fără protecție — chiar dacă știe că pot să-mi port și singură de grijă. Și tu știi că pot, nu?

Am încuviințat. Asta explica multe lucruri, printre care și faptul că era Protector aici. Trebuia s-o țină undeva și, cu siguranță, nu dorea s-o ducă înapoi în Amber. Nu dorea ca noi ceilalți să aflăm de existența ei. Putea fi ușor transformată într-o monedă de schimb. Și n-aș fi aflat de existența ei nici pînă acum.

— Nu cred că trebuie să te afli aici, am spus, și cred că Benedict s-ar înfuria rău dacă ar ști.

— Parcă ai fi el! Sînt adult și eu, la naiba!

— M-ai auzit contrazicîndu-te? Totuși, se presupune că trebuia să te afli în alt loc, nu-i așa?

Își umplu gura cu mâncare în loc să răspundă. Am făcut la fel. După câteva minute stînjenoare de mestecat, am hotărît să trec la alt subiect.

— Cum m-ai recunoscut? am întrebat.

Înghiți, luă o gură de vin, rînji.

— După imaginea ta, firește, spuse.

— Ce imagine?

— De pe cartea de joc, zise. Mă jucam cu ele cînd eram foarte mică. Așa mi-am învățat toate rudele. Tu și Eric sînteți ceilalți doi buni spadasi, știam asta. De aceea eu...

— Ai un set de Atuuri? am întrerupt-o.

— Nu, spuse, bosumflîndu-se. N-a vrut să-mi dea un set, deși știu că are mai multe.

— Adevărat? Unde le ține?

Își îngustă ochii, concentrîndu-și privirea în ai mei. La naiba! N-aș fi vrut să-mi trădez nerăbdarea atît de ușor.

— Poartă cu el un set cea mai mare parte din timp, spuse, și habar n-am unde le ține pe celelalte. De ce? Nu ți-ar da voie să le vezi?

— Nu l-am întrebat. Tu pricepi semnificația lor?

— Erau anumite lucruri pe care n-aveam voie să le fac atunci cînd eram în apropierea lor. Bănuiesc că au o întrebuintare specială, dar el nu mi-a spus niciodată care ar fi asta. Sînt foarte importante, nu?

— Da.

— Știam eu. Întotdeauna e foarte grijuliu cu ele. Tu ai un set?

— Da, dar acum e împrumutat.

— Pricep. Și ai vrea să-l folosești pentru ceva complicat și sinistru.

Am ridicat din umeri.

— Mi-ar plăcea să le folosesc, dar pentru scopuri prostești, simple.

— Cum ar fi?

Am clătinat din cap.

— Dacă Benedict nu vrea să știi la ce ajută, nici eu n-o să-ți spun.

Scoase un mic mîrîit.

— Ți-e frică de el, roști.

— Am un respect considerabil față de Benedict, ca să nu menționez și o anume afecțiune.

Izbucni în rîs.

— E un luptător mai bun ca tine, un spadasin mai bun?

Am întors privirea. Probabil că tocmai revenise dintr-un loc destul de îndepărtat. Orășenii pe care-i întîlnisem erau cu toții la curent cu bratul lui Benedict. Nu era genul de noutate care să circule încet. Cu siguranță nu voiam să fiu primul care-i spune.

— Ia-o cum vrei, am spus. Unde ai fost?

— În satul din munți. Bunicul m-a dus acolo ca să stau cu niște prieteni de-ai lui pe nume Tegy. Îi știi pe cei din familia Tegy?

— Nu, nu-i știu.

— Mai fusesem pe-acolo, spuse. Întotdeauna mă duce să stau cu ei în sat, atunci cînd sînt probleme aici. Locul n-are nume. Eu îi spun pur și simplu „satul“. E destul de ciudat — și oamenii sînt la fel. Pare că — într-un fel — ne divinizează. Pe mine mă tratează ca și cum aș fi o sfîntă și niciodată nu-mi spun nimic din ce aș vrea să aflu. Nu e chiar așa departe, dar munții sînt altfel, cerul e altfel — totul! — și, cînd ajung acolo, parcă n-ar mai exista cale înapoi. Am mai încercat să mă întorc de una singură, dar m-am rătăcit. Bunicul trebuie să vină întotdeauna după mine și atunci drumul pare ușor. Familia Tegy urmează toate instrucțiunile lui în ceea ce mă privește. Îl tratează ca și cum ar fi un fel de zeu.

— Pentru ei, este.

— Spuneai că nu-i cunoști.

— Nici nu trebuie. Îl cunosc pe Benedict.

— Cum procedează? Spune-mi.

Am clătinat din cap.

— Cum ai procedat tu? am întrebat-o. Cum te-ai întors aici de data asta?

Își isprăvi vinul și-mi întinse pocalul. Când am privit-o, în timp ce-l umpleam, își lăsase capul pe umărul drept, se încrun-tase și privea undeva, în depărtare.

— Nu prea știu, spuse, ridicînd pocalul și sorbind din el automat, nu sînt foarte sigură cum am procedat...

Cu mîna stîngă începu să se joace cu cuțitul, într-un tîrziu ridicîndu-l.

— Eram furioasă, furioasă ca naiba pentru că fusesem iar trimisă pachet, zise. I-am spus că vreau să rămîn aici să lupt, numai că el m-a luat și am plecat călare și, după un timp, am sosit în sat. Nu știu cum. N-a fost un drum lung și, brusc, ne aflam acolo. Cunosc locurile de-aici. M-am născut aici, am crescut aici. Am călătorit peste tot, sute de leghe în toate direc-țiile. N-am reușit niciodată să găsesc locul. Doar că mi se păruse foarte scurtă călătoria, și brusc eram din nou la Tegy. Dar au trecut mai mulți ani, iar acum, cînd am crescut, pot fi mult mai hotărîtă în acțiuni. M-am hotărît să mă întorc prin propriile mele forțe.

Începu să zgîrie și să sape cu cuțitul pămîntul din fața ei, pârînd că nu observă ce face.

— Am așteptat pînă s-a înnoptat, continuă, și am studiat stelele ca să știu încotro s-o iau. Era un sentiment ireal. Stelele erau total diferite. N-am recunoscut nici o constelație. Am intrat în casă și m-am gîndit la asta. Eram un pic speriată și nu știam ce să fac. Mi-am petrecut ziua următoare încercînd să aflu mai multe informații despre Tegy și despre ceilalți săteni. Dar a fost ca un coșmar. Ori erau proști, ori încercau cu tot dinadinsul să mă zăpăcească. Nu numai că nu exista cale de a ajunge de acolo aici, dar habar n-aveau unde e „aici“ și nici nu erau prea siguri de „acolo“. În noaptea aceea am verificat din nou stelele, ca să mă conving de ceea ce văzusem, și aproape că începusem să-i cred.

Mișcă înainte și înapoi cuțitul ca și cum l-ar fi ascuțit, netezind pămîntul. După care începu să deseneze.

— Timp de cîteva zile, am încercat să-mi găsesc drumul înapoi, continuă. M-am gîndit că aş putea să localizez drumul şi să mă întorc pe acelaşi traseu, numai că dispăruse. Atunci am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. În fiecare dimineată porneam într-o altă direcţie, călăream pînă la amiază, apoi mă întorceam. N-am dat peste nimic familiar. Eram consternată. În fiecare noapte mă duceam la culcare mai furioasă şi mai supărată de felul în care decurgeau lucrurile — dar şi mai hotărîtă să-mi găsesc singură drumul înapoi spre Avalon. Trebuia să-i demonstrez bunicului că nu poate să mă trateze ca pe un copil şi să se aștepte să nu protestez. Apoi, cam după vreo săptămînă, am început să visez. Coşmaruri, într-un fel. Ai visat vreodată că fugi şi fugi şi n-ajungi nicăieri? Cam aşa visam eu — în plus, cu o plasă de păianjen în flăcări. Numai că nu era chiar o pînză de păianjen şi nu ardea. Dar eram prinsă în chestia asta, mergînd de jur împrejur şi prin ea. Numai că nu mă deplasam, de fapt. Nu e chiar adevărat, dar nu ştiu cum altfel să-ţi explic. Şi trebuia să continuu să încerc — de fapt, chiar doream asta — să mă deplasez. Cînd m-am trezit eram obosită, ca şi cum chiar m-aş fi străduit toată noaptea. Asta a continuat multe nopţi, şi fiecare noapte părea mai dură şi mai lungă şi mai reală. Apoi m-am trezit azi dimineată, cu visul încă proaspăt în cap, şi am ştiut că pot călători spre casă. Am pornit la drum, încă visînd pe jumătate, se pare. Am parcurs întreaga distanţă fără să mă opresc măcar o dată, şi, de data asta, n-am dat prea mare atenţie împrejurimilor, ci m-am gîndit fără întrerupere la Avalon — şi, pe măsură ce înaintam, lucrurile îmi deveneau din ce în ce mai familiare, pînă cînd am ajuns aici. Numai atunci mi s-a părut că m-am trezit de-a binelea. Acum, satul şi familia Tecz, cerul acela, stelele acelea, pădurile, munţii, toate mi se par ca un vis. Nu sînt deloc sigură că aş mai putea găsi drumul într-acolo. Nu e ciudat? Poţi să-mi spui ce s-a petrecut?

M-am ridicat şi am strîns resturile prînzului nostru. M-am aşezat lângă ea.

— Îți amintești imaginea cu pînza de păianjen care ardea și care nu era, de fapt, o pînză și nici nu ardea? am întrebat-o.

— Da, într-un fel, spuse.

— Dă-mi cuțitul, am zis.

Mi-l dădu.

Cu vîrful cuțitului, am început să adaug schiței ei din țărîină niște linii, să le prelungesc pe unele, să le șterg pe altele, să adaug cîteva. În tot acest timp ea n-a scos un cuvîntel, dar mi-a urmărit fiecare mișcare. Cînd am terminat, am pus cuțitul deoparte și am așteptat în tăcere lung timp.

Apoi, într-un tîrziu, rosti foarte încet:

— Da, ăsta e, luîndu-și privirea de la desen și uitîndu-se la mine. De unde ai știut? De unde ai știut ce-am visat?

— Pentru că ai visat un lucru care e inscripționat chiar în genele tale. De ce, cum, habar n-am. Asta demonstrează, totuși, că ești într-adevăr o fiică a Amberului. Tu n-ai făcut altceva decît să mergi în Umbră. Ceea ce ai visat tu este Marele Model din Amber. Prin puterea lui, cei care sînt de sînge regesc își mențin dominația asupra umbrelor. Înțelegi ce spun?

— Nu sînt sigură, zise. Nu cred. L-am auzit pe bunicul blestemînd umbrele, dar n-am înțeles niciodată la ce se referea.

— Atunci nu știi unde se află cu adevărat Amberul.

— Nu. Bunicul a fost întotdeauna evaziv. Mi-a povestit despre Amber și despre familie. Dar nu știu nici măcar în ce direcție e Amber. Știu doar că e departe.

— Se întinde în toate direcțiile, am spus, sau în orice direcție aleasă de cineva. Acel cineva trebuie doar să...

— Da! mă întrerupse. Uitasem, sau am crezut doar că voia s-o facă pe misteriosul sau să-și rîdă de mine, dar Brand mi-a spus exact același lucru cu mult timp în urmă. Ce înseamnă asta, totuși?

— Brand! Cînd a fost Brand aici?

— Cu ani în urmă, cînd eram eu mică. Obişnuia să ne viziteze adesea. Eram foarte îndrăgostită de el și l-am necăjit fără milă. Obişnuia să-mi spună povești, să mă învețe jocuri...

— Cînd l-ai văzut ultima dată?

— Oh, acum opt sau nouă ani, cred.

— Ai mai întâlnit vreunul din ceilalți?

— Da, spuse. Julian și Gérard au trecut pe-aici cu puțin timp în urmă. Acum câteva luni.

Dintr-o dată m-am simțit foarte nesigur. Benedict îmi ascunsese o multime de lucruri. Aș fi preferat să fiu prost sfătuit decît să fiu total ignorant. Asta te face să-ți fie mai ușor să te enervezi atunci cînd afli. Problema cu Benedict e că a fost, totuși, prea cinstit. A preferat să nu-mi spună nimic decît să mă mintă. Simțeam că mă așteaptă ceva neplăcut, totuși, și știam că nu mai e timp de pierdut, că trebuie să mă mișc cît mai rapid posibil. Da, va fi o cursă dură pentru diamante. Totuși, mai erau multe de aflat înainte de a încerca. Timpul... La naiba!

— Atunci i-ai întâlnit prima dată? am întrebat.

— Da, spuse, și am fost foarte nefericită. Se opri, oftă. Bunicul nu-mi dădea voie să spun că sîntem rude. M-a prezentat ca fiind pupila lui. Și a refuzat să spună de ce. La dracu'!

— Sînt sigur că avea motive întemeiate.

— Oh, și eu cred la fel. Numai că asta nu mă face să mă simt mai bine, mai ales cînd ai așteptat toată viața să-ți întâlnești rudele. Știi de ce s-a purtat așa cu mine?

— Amberul trece prin încercări grele și, înainte de a merge mai bine, lucrurile vor merge mai rău. Cu cît știu mai puțini de existența ta, cu atît e mai mică șansa de a te implica în ceva care să-ți provoace răul. A făcut-o numai ca să te protejeze.

Făcu un zgomot ca și cum ar fi scuipat.

— N-am nevoie de protecție. Știu să mă apăr și singură.

— Ești foarte bună cînd vine vorba de duelat, am zis. Din nefericire, viața e mai complicată decît un simplu duel.

— Știu asta. Nu sînt un copil. Dar...

— Dar nimic! A făcut același lucru pe care l-aș fi făcut și eu dacă ai fi fost a mea. Se protejează și pe el, și pe tine. Mă surprinde că ți-a făcut cunoștință cu Brand. O să înnebunească la gîndul că și eu am aflat.

Zvîcni din cap și mă privi cu ochii larg deschiși.

— Dar tu n-ai face nimic ca să ne provoci răul, spuse. Noi... noi sîntem rude...

— Cum naiba știi tu de ce mă aflu aici sau ce gîndesc? am spus. S-ar putea să ne fi băgat pe amîndoi în încurcătură!

— Glumești, nu-i așa? spuse, ridicînd lent mîna stîngă între noi.

— Nu știu. N-ar trebui și n-aș vorbi despre asta dacă aș avea ceva rău în minte, nu?

— Nu... Cred că nu, zise.

— O să-ți spun ceva ce Benedict ți-a spus probabil cu multă vreme înainte. Să nu ai încredere niciodată într-o rudă. E mult mai rău decît să crezi în străini. Cu un străin există o posibilitate de a te afla în siguranță.

— Vorbești serios, nu?

— Da.

— Te incluzi și tu aici?

Am zîmbit.

— Firește că mie nu mi se aplică. Eu sînt întruchiparea onoarei, bunătății, milei și blîndeții. Încrede-te în mine întotdeauna.

— Așa o să fac, spuse, iar eu am izbucnit în rîs.

— Așa o să fac, insistă ea. Tu nu ne-ai face nici un rău. Știu asta.

— Povestește-mi despre Gérard și Julian, am spus, simțindu-mă stînjenit, ca întotdeauna, în prezența încrederii oferite fără să o solicite. Care a fost motivul vizitei lor?

Tăcu o clipă, încă studiindu-mă, apoi:

— Ți-am spus cam multe lucruri, nu? Ai dreptate. Niciodată nu poți fi îndeajuns de precaut. Cred că e rîndul tău să vorbești.

— Bine. Înveți repede cum să te porți cu noi. Ce vrei să știi?

— Unde e, de fapt, satul? Și Amberul? Într-un fel ele seamănă, nu? Ce-ai vrut să spui cînd ziceai că Amberul e în toate direcțiile, sau în oricare? Ce sînt umbrele?

M-am ridicat și am privit-o. I-am întins mîna. Arăta foarte tînără și un pic înfricoșată, dar o luă.

— Unde...? întrebă, ridicîndu-se.

— Pe aici, am spus, și am dus-o în locul unde dormisem și privisem cascada și roata morii.

Începu să spună ceva, dar am oprit-o.

— Privește. Doar atît.

Așa că am stat acolo privind cascada, apa împrôșcînd, roata morii, în timp ce eu îmi puneam ordine în gînduri. Apoi:

— Vino, am spus, luînd-o de cot și îndreptîndu-ne spre pădure.

Cînd treceam printre copaci, un nor acoperi soarele și umbrele se adînciră. Ciripitul păsărilor deveni mai strident și din pămîntul — mai umed. Pe măsură ce mergeam pe lîngă șirul de copaci, frunzele acestora deveneau mai lungi și mai late. Cînd soarele reapăru, lumina era mai galbenă, și, după o cotitură a drumului, întîlnirăm viță-de-vie. Tipetele păsărilor deveniră mai aspre, mai puternice. Drumul nostru o luă în sus și am condus-o pe lîngă un afloriment de silex și pe un teren mai înalt. Un murmur distant, abia perceptibil, părea că vine de undeva, dinapoia noastră. Cerul avea un altfel de albastru cînd ne-am deplasat spre un spațiu deschis, și-am speriat o șopîrlă imensă, cafenie, care se încălzea la soare. După ce-am depășit o altă masă de piatră, Dara rosti:

— Nu știam că asta există aici. N-am fost pe drumul ăsta niciodată.

Dar nu i-am răspuns, pentru că eram ocupat să schimb materialul Umbrei.

Apoi am dat iar peste pădure, numai că acum drumul trecea prin ea direct în susul dealului. Acum copacii erau uriași tropicali, amestecați cu ferigi, și se auzeau noi zgomote — lătrături, șuierături și bizîieli. Deplasîndu-ne pe acest traseu, murmurul deveni mai greu, însuși pămîntul începînd să vibreze o dată cu el. Dara mă ținea strîns de braț, fără să scoată un cuvînt, dar cercetînd totul în jur. Se vedeau flori imense, carnoase, palide și mlaștini în care cădea umezeala de deasupra

capetelor noastre. Temperatura crescuse considerabil și noi abia dacă transpiram. Murmurul ajunsese la nivelul unui urlet puternic și, când am ieșit iar din pădure, era un sunet ca un tunet continuu care se prăbușea peste noi. Am condus-o spre marginea abisului și i-am arătat unde să privească.

Plonja peste trei sute de metri: o cataractă grandioasă care se izbea de fluviul cenușiu ca de o nicovală. Curenții erau rapizi și puternici, antrenând bule și picături de spumă pe o mare distanță, înainte de a dispărea. Dincolo de noi, cam la un kilometru, în parte ecranată de curcubeu și ceață, ca o insulă lovită de un Titan, o roată gigantică se învîrtea, masivă și sclipitoare. Mult deasupra, păsări imense călăreau curenții de aer ca niște crucifixuri zburătoare.

Am stat acolo multă vreme. Conversația era imposibilă, ceea ce era un lucru bun. După un timp, când își întoarse privirea spre mine, cu ochii strînși, întrebători, am încuviințat și am arătat spre pădure. Întorcîndu-ne, ne-am croit drum înapoi în direcția din care veniserăm.

Întoarcerea noastră a fost același proces, în sens invers, și am ajuns la capăt mult mai ușor. Când conversația a devenit iar posibilă, Dara a continuat să tacă, dîndu-și seama aparent că eu eram o parte din procesul schimbărilor din jurul nostru.

Nu vorbi decît atunci când am ajuns din nou lîngă rîul nostru, privind micuța roată a morii:

— Locul ăsta era ca satul?

— Da. O umbră.

— Și ca Amber?

— Nu. Amber aruncă Umbra. Poate fi tăiată în orice formă, dacă știi cum. Locul acela era o umbră, satul tău era o umbră și locul acesta e o umbră. Orice loc pe care ți-l poți imagina există undeva în Umbră.

— ...Și tu și bunicul și ceilalți pot ajunge în aceste umbre, luînd și alegînd ce vrei tu?

— Da.

— Deci, asta am făcut eu, întorcîndu-mă din sat?

— Da.

Chipul îi deveni o imagine a înțelegerii. Sprâncenele ei aproape negre coborîră un centimetru, iar nările fremătară în urma unei inspirații rapide.

— Și eu pot să o fac... zise. Să merg oriunde, să fac tot ce vreau!

— Talentul zace în tine, am zis.

Atunci mă sărută, un gest brusc, impulsiv, apoi se roți, cu părul fluturîndu-i pe gîtul subțire, încercînd să privească totul dintr-o dată.

— Deci, pot face orice, spuse, încremenind într-o anumită poziție.

— Există limitări, pericole...

— Asta-i viața, spuse. Cum pot învăța s-o controlez?

— Cheia este Marele Model din Amber. Trebuie să-l traversezi ca să poți căpăta însușirea. Este înscris pe podeaua unei încăperi din palatul din Amber. E destul de mare. Trebuie să începi dinafară și să mergi pînă în centru, fără să te oprești. Vei întîmpina o rezistență considerabilă, și experiența e un chin. Dacă te oprești, dacă încerci să părăsești Modelul înainte de a-l parcurge complet, te va distruge. Parcurge-l în întregime, totuși, și puterea ta asupra Umbrei va ajunge sub controlul tău conștient.

Păși spre locul picnicului nostru și examinează modelul pe care-l desenaserăm pe pămînt.

Am urmat-o mai lent. Cînd m-am apropiat, spuse:

— Trebuie să merg în Amber și să traversez Modelul!

— Sînt sigur că Benedict plănuiește să faci asta, în cele din urmă, am zis.

— În cele din urmă? zise. Acum! Trebuie să merg acum! De ce nu mi-a povestit niciodată despre lucrurile astea?

— Pentru că n-o poți face deocamdată. Situația din Amber face să fie periculos pentru voi amîndoi să permiteți să se afle de existența ta. Temporar, Amber îți este interzis.

— Nu e corect! spuse, uitîndu-se urît la mine.

— Firește că nu, am rostit. Dar așa stau lucrurile deocamdată. Nu mă învinovăți!

Cuvintele îmi ieșiră destul de greu. O parte din vină, desigur, îmi aparținea.

— Aproape că ar fi fost mai bine să nu-mi fi povestit toate lucrurile astea, spuse, dacă nu le pot avea.

— Nu e chiar atât de rău. Situația din Amber se va stabili din nou — peste puțin timp.

— Și eu cum o să aflu?

— Benedict va ști. Îți va spune el.

— Pînă acum nu prea s-a obosit să-mi spună prea multe!

— În ce scop? Numai ca să-ți facă rău? Știi că a fost bun cu tine, că îi pasă de tine. Cînd va veni clipa, va acționa în folosul tău.

— Și dacă n-o s-o facă? O să mă ajuti tu?

— Voi face tot ce-mi stă în putință.

— Cum voi putea să te găsesc? Să-ți dau de știre?

Am zîmbit. Ajunsese în punctul ăsta fără prea multe strădanii din partea mea. Nu era nevoie să-i spun partea cu adevărat importantă. Destul cît să-mi folosească mai tîrziu...

— Cărțile de joc, am spus, Atuurile familiei. Ele reprezintă mai mult decît o simplă paradă sentimentală. Sînt un mijloc de comunicare. Ia cartea mea, privește-o, concentrează-te, încearcă să-ți gonești toate celelalte gînduri din minte, prefă-te că sînt eu în realitate și adresează-mi-te! Vei vedea că e real, și eu chiar îți răspund.

— Dar astea sînt lucrurile pe care bunicul mi-a zis să nu le fac atunci cînd ating cărțile!

— Bineînțeles.

— Dar cum funcționează?

— Altădată, am spus. Sîntem chit. Îți amintești? Ți-am spus acum despre Amber și despre Umbră. Povestește-mi despre vizita lui Gérard și Julian aici.

— Da, spuse. Totuși nu sînt prea multe de povestit. Într-o dimineată, acum vreo cinci sau șase luni, bunicul s-a oprit pur și simplu din treabă. Reteza niște pomi în spatele livezii — îi place să facă el însuși asta — iar eu îl ajutam. Era sus pe o scară, tăind crengile cu foarfecele și, brusc, s-a oprit, a lăsat

foarfecele jos și a rămas nemișcat cîteva minute. Am crezut că se odihnește, așa că eu mi-am continuat treaba. Apoi l-am auzit vorbind — nu doar mormăind — vorbind ca și cum ar fi purtat o conversație. La început, credeam că vorbește cu mine și l-am întrebat ce-a zis. M-a ignorat. Acum, că știu despre Atuuri, îmi dau seama că atunci probabil vorbea cu unul dintre ei. Probabil cu Julian. Oricum, a coborît scara destul de repede după asta, mi-a spus că trebuie să plece o zi sau două, și s-a îndreptat spre conac. Totuși, s-a oprit înainte de a ajunge prea departe și s-a întors. Asta a fost cînd mi-a spus că, dacă Julian și Gérard vor veni în vizită pe-aici, le voi fi prezentată drept pupila lui, fiica orfană a unui servitor credincios. A plecat puțin după aceea, călare, cu alți doi cai de schimb. Avea spada la șold.

A revenit la miezul nopții, aducîndu-i pe amîndoi. Gérard era pe jumătate inconștient. Piciorul stîng îi era rupt, și toată partea stîngă a corpului, grav rănită. Julian era și el destul de botit, dar n-avea nici un os rupt. Au rămas la noi aproape o lună și s-au vindecat repede. Apoi au împrumutat doi cai și duși au fost. De atunci, nu i-am mai văzut.

— Cum au explicat rănilile?

— Au zis că au avut un accident. Oricum, n-ar fi discutat asta cu mine.

— Unde? Unde s-a petrecut?

— Pe drumul cel negru. I-am auzit vorbind despre el de mai multe ori.

— Unde e acest drum negru?

— Nu știu.

— Ce-au spus despre el?

— L-au blestemat de nenumărate ori. Asta a fost tot.

Uitîndu-mă în jos, am văzut că mai rămăsese ceva vin în sticlă. M-am aplecat și am turnat două ultime pahare, i-am dat ei unul.

— Pentru reîntîlnire, am spus, zîmbind.

— ...Reîntîlnire, aprobă ea, și băurăm.

Începu să strîngă și am ajutat-o, grăbindu-mă o dată în plus.

— Cît trebuie să aștept pînă să încerc să te contactez? întrebă.

— Trei luni. Dă-mi trei luni.

— Unde vei fi atunci?

— În Amber, sper.

— Cît o să rămîi acolo?

— Nu foarte mult. De fapt, trebuie să fac o scurtă călătorie chiar acum. Ar trebui să revin mîine, oricum. După asta, mai rămîn doar vreo cîteva zile.

— Mi-aș dori să rămîi mai mult.

— Mi-aș dori să pot. Mi-ar plăcea, mai ales acum că te-am întîlnit.

Roși și își îndreptă ceea ce părea a fi toată atenția asupra strîngerii coșului. Am strîns și eu echipamentul de scrimă.

— Acum te întorci la conac? spuse.

— La grajduri. O să plec imediat.

Ridică apoi coșul.

— O să plecăm împreună, atunci. Calul meu e pe-aici.

Am încuviințat și am urmat-o către poteca din dreapta noastră.

— Bănuiesc, spuse, că ar fi foarte bine să nu pomenesc nimănui de întîlnirea noastră, mai ales bunicului?

— Ar fi mai prudent.

Zgomotul curentului scurgîndu-se spre rîu, în drumul spre mare, se topi, dispăru și doar scîrțîitul roții mai rămase un timp în aer.

VI

De cele mai multe ori, deplasarea constantă e mai importantă decît viteza. Atîta vreme cît există o progresie normală a stimulilor în care să-ți sprijini cîrligele mentale, este loc și pentru deplasarea laterală. O dată începută, rata ei de progresie devine o chestiune de precauție.

Așa că mă deplasam lent, dar constant și cu atenție. N-avea nici un rost să-l obosesc degeaba pe Star. Schimbările rapide au un efect dur asupra oamenilor. Animalele, care nu știu atît de bine să se mintă singure, reacționează și mai dur, devenind uneori foarte violente.

Am traversat riulețul pe un mic podet din lemn și am mers paralel cu el un timp. Intenționeam să ocolesc orașul, dar să urmez direcția cursului de apă pînă cînd voi ajunge în apropierea coastei. Era amiază. Drumul era umbros, plăcut, răcoros. Grayswandir îmi atîrna la șold.

Mă îndreptam spre vest, ajungînd într-un sfîrșit lîngă dealurile care se înălțau acolo. M-am abținut să încep schimbarea pînă cînd am atins un punct de unde, la poale, se vedea orașul, care reprezenta cea mai mare concentrare de populație în acest tărîm care semăna cu Avalonul meu. Orașul purta același nume și era locuit de cîteva mii de oameni. Lipseau mai multe turnuri de argint, iar riul tăia orașul într-un unghi cumva diferit, departe spre sud, fiind lărgit sau lărgindu-se cam de opt ori. Se vedea fum ieșind din fierării și localuri, agitat ușor de adierile dinspre sud; oamenii, călare, pe jos, în căruțe, în diligente, se deplasau pe străzile înguste, intrau și ieșeau

din prăvălii, hoteluri, locuințe; stoluri de păsări se roteau, coborau și se înălțau deasupra locurilor unde erau priponiți caii; câteva fanioane și stindarde fluturau apatice; apa sclipea și în aer plutea o ceață ușoară. Mă afluam prea departe ca să aud zgomotul vocilor, zăngănitul lanțurilor, al ciocanelor, al mașinilor de cusut, huruitul și scîrțîitul, precum și orice altceva, altfel decît un zumzet general. Chiar dacă nu se distingeau arome individuale, dacă aș fi fost încă orb, aș fi știut numai aduîmecînd aerul că orașul e aproape.

Văzîndu-l de acolo de sus, mă năpădi o anume nostalgie, urma unui vis melancolic, însoțită de un dor vag pentru locul care era omonimul acestuia, undeva într-un tărîm al umbrelor dispărut demult, în care viața fusese atît de normală și eu mult mai fericit decît acum.

Dar nu poți trăi așa cum am trăit eu fără să dobîndești acea însușire a conștiinței care elimină sentimentele naive de îndată ce apar și, în general, e potrivnică participării la nașterea sentimentalismului.

Zilele acelea trecuseră, povestea era terminată, și acum Amberul mă acaparase în totalitate. M-am întors și m-am îndreptat spre sud, întărit de dorința de a învinge. Amber, nu te pot uita...

Soarele deveni o sferă orbitoare, luminoasă deasupra mea și vîntul începu să urle în juru-mi. Cerul deveni din ce în ce mai galben și strălucitor pe măsură ce înaintam, pînă cînd părea că un deșert s-ar fi întins de la un orizont la altul. Dealurile deveniră mai stîlcoase pe măsură ce coboram spre teritoriile de jos, dînd la iveală forme grotești sculptate de vînt și colorate sumbru. O furtună de nisip mă izbi în timp ce treceam de poalele dealurilor, astfel că am fost nevoit să îmi acopăr fața cu mantia și să-mi îngustez ochii. Star necheză, pufăi repetat, tropăi. Nisip, piatră, vînt și cerul mai portocaliu acum, o adunătură de nori ca ardezia către care se îndrepta soarele...

Apoi umbre alungite, vîntul care se domolea, liniște... Doar zgomotul potcoavelor pe stîncă și zgomotul răsufălării... Obscu-

ritate, cînd norii se adunară și acoperiră soarele... Zidurile zilei zguduite de tunet... O claritate nefirească a obiectelor situate la distanță... Ceva răcoros, albastru, electric în atmosferă... Din nou tunet...

Apoi, o cortină clipocitoare, sticloasă în dreapta mea, pe măsură ce ploaia avansează... Între nori, linii frînte albastre... Temperatura apăsătoare, pașii noștri constanți, lumea — un fundal monocromatic...

Tunet asurzitor, fulger alb, cortina fluturînd înspre noi... Două sute de metri... O sută cincizeci... Destul!

Marginea fără fund brăzdînd, tăind, făcînd spumă... Pămîntul reavăn... Nechezatul lui Star... O izbucnire de viteză...

Mici riulețe de apă furișîndu-se, înecînd, îmbibînd pămîntul... Ici băltind noroiul, dincolo scurgîndu-se... Acum un torent continuu... Pirîiașe de jur împrejur, clipocind...

Teren deluros înainte, și mușchii lui Star încordîndu-se și relaxîndu-se, încordîndu-se și relaxîndu-se sub mine, sărînd pîrîiașele și curenții, plonjînd prin pătura ameteitoare, tulbure, și urcînd povîrnișul, cu potcoavele scoțînd scînteii pe stîncă, pe măsură ce urcăm — tot mai sus, vocea torentului gîlgîitor, involburat de sub noi transformîndu-se într-un urlet continuu...

Mai sus, apoi, și uscați, oprindu-mă să-mi storc poalele mantiei... Dedesubt, în spate și în dreapta, valurile cenușii răvășite de furtună ale mării la poalele dealului...

În interior acum, către cîmpurile de trifoi și către seară, cu zgomotul mării în spate...

Urmărind stelele căzătoare înspre răsăritul care se întunecă și în tăcerea totală și în noapte...

Cerul limpede și strălucirea stelelor, cu doar cîteva scame de nor...

O grămadă urlătoare de creaturi cu ochi roșii, răsucindu-se în calea noastră... Umbră... Ochi verzi... Umbră... Galbeni... Umbră... Gata...

Piscuri negre cu petice de zăpadă, unul după altul în jurul meu... Zăpadă înghețată, uscată ca praful, ridicată în valuri de rafalele înghețate ale înălțimilor... Zăpadă pulverizată,

asemănătoare făinii... Amintiri despre Alpii italieni, despre schiat... Valuri de zăpadă agitate pe chipuri de piatră... Un foc alb în aerul nopții... Picioarele amortindu-mi rapid în cizmele ude... Star zăpăcit și sforăind, bîjbîind la fiecare pas și clătînînd din cap a neîncredere...

Umbre dincolo de stînci, un povîrniș mai puțin abrupt, un vînt călduț, mai puțină zăpadă...

Un drum întortocheat, ca un tirbușon, o intrare spre căldură... Adînc, adînc, adînc în noapte, printre stelele schimbătoare...

După zăpezile de-acum o oră, acum plante și arbuști și cîmpie plată... Mai încolo, păsările nopții filfiind în aer, rotindu-se deasupra stîrvurilor, scoțînd țipete de protest ascuțite cînd trecem pe lîngă ele...

Din nou la pas, în locul unde se unduiesc ierburile, agitate de briza ceva mai călduță acum... Tusea unui rîs plecat la vînătoare... Trecerea ca un fulger a unei creaturi asemănătoare unui cerb... Stele alunecînd acolo unde le e locul și iar întepături în picioare...

Star cabrîndu-se, nechezînd, repezîndu-se înainte ca și cum ar fugi de o creatură nevăzută... Îmi ia timp pînă să-l liniștesc, și mai mult pînă îi trec fiorii...

Acum, turturi dintr-o lună fragmentată cad pe vîrfurile copacilor din depărtare... Umezeala pămîntului degajă o ceață luminiscentă... Fluturi dansînd în lumina nopții...

Pămîntul bombîndu-se și legănîndu-se încoace și încolo, ca și cum munții și-ar mișca picioarele... Fiecare stea cu dublura ei... Un halo în jurul lunii ca o halteră... Cîmpia, aerul de deasupra ei, plin de siluete mișcătoare.

Pămîntul, un ceas imens, ticăie și devine tăcut... Stabilitate... Inertie... Stelele și luna reunite în spirit...

Urmărind liziera copacilor spre vest... Impresii de junglă adormită: delir de șerpi sub veșmîntul uleios...

Spre vest, spre vest... Undeva, un rîu cu maluri drepte, curate, care-mi ușurează trecerea către mare...

Tropot de copite, răsuciri de umbre... Aerul nopții mîngîindu-mi fața... O privire fugară spre niște creaturi luminoase pe turnurile înalte, strălucitoare, cu ziduri întunecate... Aerul se îndulcește... Viziunile se amestecă... Umbre...

Star și cu mine ne-am contopit, asemeni unui centaur... Amîndoi, sub un singur acoperămînt de sudoare... Inspirăm și expirăm în explozii mutuale... Gîturi învelite în tunet, cumplită splendoarea nărilor... Înghițim pămîntul...

Rîzînd, cu mirosul apelor peste noi, copacii foarte aproape în stînga noastră...

Apoi, printre ei... Scoartă netedă, viță-de-vie atîrnînd, frunze late, picături de rouă... Pînze de păianjen în lumina lunii, cu forme stranii zbătîndu-se în ele... Gazon spongios... Ciuperci fosforescente pe copacii căzuți la pămînt...

Un spațiu liber... Ierburi mari foșnitoare...

Mai mulți copaci...

Iarăși, mirosul rîului...

Mai apoi, sunete... Sunete... Chicotitul ierbos al apei...

Mai aproape, mai tare, lîngă noi, în cele din urmă... Cerurile umflate și încovoiate în pîntecul ei, și copacii... Limpede, cu un zgomot rec, umed, jilav... În stînga, trecînd pe lîngă ea... Ușoară și curgînd, o urmă...

De băut... Plescăind în adîncul ei, apoi ieșind cu capul limpede, Star, în apă, adăpîndu-se ca o pompă, fornăind din nări și improșcînd-o... În susul rîului, îmi plescăie în cizme... Curgîndu-mi pe păr, scurgîndu-se pe brațe... Star întorcînd capul, auzindu-mi rîsul...

Apoi, din nou în josul rîului, limpede, lent, răsucindu-se... Apoi drept, lărgindu-se, și mai lent...

Copacii îngroșîndu-se, apoi subțîindu-se...

Lung, statornic, lent...

O lumină firavă spre est...

Coborînd pe povîrniș acum, copaci mai rari... Peisaj mai stîncos și din nou întunericul pune stăpînire peste tot...

Mai întâi, o adiere slabă a mării, care mai târziu se pierde... Galop, galop înainte în răcoarea nopții... Din nou, o adiere sărată...

Piatră și nici un copac... Dur, abrupt, pustiu, plat... Pantă din ce în ce mai abruptă...

Sclipiri între ziduri de piatră... Bolovani dizlocați dispărând în torent, cu plescăitul reverberat între pereții de stîncă... Defileul se adîncește, se lărgeste...

În jos, în jos...

Și mai departe...

Răsăritul mai palid, panta mai lină... Din nou, o adiere sărată, mai puternică...

Argilă și prundiș... După un colț, mai jos, și mai strălucitor... Liniștit, lent, moale și încetinind pasul...

Briza și lumina, briza și lumina... Dincolo de curba unei stînci...

Strunesc calul...

Sub mine se întindea țărmul sterp al mării, unde rînd după rînd de dune rostogolindu-se, hărțuite de vînturile dinspre sud-vest, ridicau perdele de nisip care ascundeau parțial contururile distante ale mării în dimineata mohorîtă.

Am privit pelicula roz întinsă peste ape dinspre răsărit. Ici și colo, nisipurile mișcătoare dădeau la iveală petice întunecate de pietriș. Mase de stînci colțuroase se înălțau deasupra valurilor umflate. Între dunele masive — zeci de metri înălțime — și mine, acolo sus, deasupra coastei blestemată, se întindea o cîmpie presărată cu gropi și roci ascuțite și pietriș, ițindu-se chiar acum din iad sau din noapte, în lumina zorilor și înnodată cu umbrele...

Da, eram unde trebuie.

Am descălecat și am privit cum soarele forțează o zi strălucitoare asupra panoramei. Era lumina puternică, albă, pe care o căutasem. Aici, *sans** oameni, era locul esențial, exact așa cum îl văzusem cu decenii în urmă pe umbra Pămînt a

* fără (în limba franceză în original) (n.tr.)

exilului meu. Fără buldozere, ciocane pneumatice, negri care să dea cu mătura; fără orașul Oranjemund*, cel cu maximă securitate. Fără mașinării cu raze X, sîrmă ghimpată sau gărzi înarmate. Nimic din toate astea aici. Nu. Pentru că această umbră nu auzise niciodată de un Sir Ernest Oppenheimer** și aici nu existase niciodată o Consolidated Diamond Mines din Africa de sud-vest, nici un guvern care să aprobe fuziunea intereselor miniere de coastă. Aici era deșertul numit Namib, într-un loc la vreo patru sute de mile nord-vest de Cape Town, o panglică de dune și stînci care se lățea de la patru pînă la douăzeci de kilometri, întinzîndu-se de-a lungul coastei pustii pe aproape cinci sute de kilometri pe partea dinspre mare a Munților Richtersveld***, în a căror umbră mă aflu acum. Aici, spre deosebire de o mină convențională, diamantele erau împrăștiate ca găinațul păsărilor pe nisip. Eu, desigur, adusesem cu mine o greblă și o sită.

Mi-am oprit gîndurile și mi-am pregătit micul dejun. Se anunța o zi fierbinte, prăfoasă.

Traversînd dunele, mă gîndeam la Doyle, bijutierul din Avalon, cel cu părul în smocuri, roșu la față ca o cărămidă și cu coșuri pe obraz. Roșul bijutierilor? De ce îmi trebuia atît de mult — suficient să aprovizioneze o armată de bijutieri pentru zece vieți? Ridicasem din umeri. Ce mai conta pentru ce îl voiam, din moment ce îl puteam plăti? Ei bine, dacă marfa putea avea o nouă întrebuințare și se puteau face bani frumoși, ar fi trebuit să fii nebun să... Cu alte cuvinte, ar fi fost incapabil să-mi furnizeze o asemenea cantitate într-o săptămînă? Prin zîmbetul său scăpară mici chicoteli. O săptămînă? Oh, nu! Firește că nu! Ridicol, nici nu se pune problema... ..Înțelegeam.

* Oraș în Namibia, construit în jurul unei mine de diamant (n.red.)

** Industriaș în domeniul exploatarei aurului și a diamantelor, care a controlat corporația De Beers (din care face și parte Consolidated Diamond Mines) și a fondat The Anglo American Corporation of South Africa (n.red.)

*** Lanț muntos în Africa de Sud (n. red.)

Ei bine, cîteva mulțumiri în grabă și, poate, concurentul său din susul străzii ar fi în stare să facă rost de marfă, și s-ar putea să fie interesat și de cîteva diamante neșlefuite pe care le aștept în doar cîteva zile... Diamante, am spus? Stai. Întotdeauna a fost interesat de diamante... Da, dar avea mici lipsuri în ce privește roșul bijutierilor. O mîină ridicată. Poate că se se pripise cu privire la posibilitățile lui de a fabrica materialul de lustruit. Cantitatea îl derutase. Dar ingredientele existau din plin și formula era foarte simplă. Da, nu exista nici un motiv ca treaba să nu poată fi dusă la bun sfîrșit. Cam într-o săptămîină. Acum, despre diamante...

Înainte de a ieși din prăvălia lui, totul fusese pus la punct.

Am întîlnit multe persoane care cred că praful de pușcă explodează, ceea ce, bineînțeles, e total incorect. Arde rapid, dînd naștere unei presiuni a gazului care împinge glonțul din capătul cartușului și-l conduce prin țeava unei arme, după ce a fost aprins de către amorsor, care provoacă, de fapt, explozia atunci cînd îl străpunge percutorul. Acum, cu precauția tipică familiei, am experimentat o varietate de combustibili de-a lungul anilor. Dezamăgirea mea cînd am descoperit că praful de pușcă nu ia foc în Amber și că toate amorsoarele pe care le-am testat rămîneau inerte, a fost atenuată doar de faptul că știam că nici una dintre rudele mele nu puteau aduce arme de foc în Amber. Mult mai tîrziu, în timpul unei vizite în Amber, după ce am lustruit o brățară pe care i-o adusesem lui Deirdre, am descoperit această minunată însușire a roșului bijutierilor din Avalon, cînd am aruncat cîrpa de lustruit într-un șemineu. Din fericire cantitatea implicată a fost mică, iar eu eram singur în clipa aceea.

Era un amorsor excelent, direct din recipient. Cînd îl combineai cu o cantitate suficientă de material inert, putea fi făcut să ardă cum trebuie.

Am ținut această mică informație numai pentru mine, presimțind că, într-o bună zi, va putea fi folosită pentru a hotărî anumite conflicte importante din Amber. Din păcate, am intrat în conflict cu Eric înainte de acea zi și informația a intrat în

depozit alături de celelalte amintiri ale mele. Când, într-un târziu, lucrurile s-au clarificat, șansele mele s-au amestecat rapid cu ale lui Bleys, care pregătea un asalt asupra Amberului. Atunci practic nu avusese nevoie de mine, dar mă luase în afacere, cred, numai ca să mă țină sub observație. Dacă i-aș fi furnizat arme ar fi fost de neînvins, iar eu m-aș fi dovedit inutil. Mai mult de-atât, dacă am fi reușit să punem mâna pe Amber conform planurilor lui, situația ar fi devenit într-adevăr încordată, cu forțele de ocupație și cu loialitatea ofițerilor aparținându-i lui. Atunci mi-ar fi fost necesar ceva ca să echilibrez balanța puterii. Cîteva bombe și arme automate, să zicem.

Dacă mi-aș fi revenit măcar cu o lună mai devreme, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Aș fi fost în Amber în loc să fiu jupuit, zgîriat și deshidratat, cu încă o călătorie de coșmar înaintea mea și cu un morman de necazuri de rezolvat după aceea.

Am scuipat nisip ca să nu mă sufoc cînd am izbucnit în rîs. La naiba, singuri ne hotărîm soarta. Aveam lucruri mai bune la care să mă gîndesc decît la ce s-ar fi putut întîmpla. De pildă, Eric...

Îmi amintesc ziua aceea, Eric. Eram în lanțuri și fusesem silit să îngenunchez dinaintea tronului. Tocmai mă încoronasem singur, ca să te batjocoresc, și fusesem bătut pentru asta. A doua oară cînd am avut coroana în mîini, am azvîrlit-o în tine. Dar tu ai prins-o și ai zîmbit. M-am bucurat că nu s-a deteriorat cînd eșuasem să te lovesc. O piesă atît de frumoasă... Toată din argint, cu cele șapte vîrfuri semete, și bătută în smaralde mai strălucitoare decît orice diamant. Două rubine imense la fiecare tîmplă... În ziua aceea te-ai încoronat singur, cu toată aroganța, cu mare pompă și în grabă. Primele cuvinte pe care le-ai rostit atunci, mi-au fost șoptite mie, înainte ca ecoul lui „Trăiască regele!” să dispară din sală. Mi le amintesc literă cu literă: „Ochii tăi au fost martori la cea mai frumoasă privedește pe care o vor mai vedea vreodată”, ai spus. Apoi ai chemat gărzile:

— Duceți-l pe Corwin la fierărie și să-i fie scoși ochii! Fie ca ziua de azi să fie ultimul lucru pe care să și-l amintească! Apoi, aruncați-l în întunecimea celei mai adânci temnițe de sub Amber și fie-i uitat numele!

— Acum tu domnești în Amber, am rostit cu o voce tare. Dar văd iarăși, și nici n-am uitat, nici n-am fost uitat.

Nu, mi-am spus. Înveșmîntează-te în titlul tău, Eric. Zidurile Amberului sînt înalte și groase. Stai în spatele lor. Înconjoară-te cu oțelul inutil al spadelor. Blindează-ți casa cu praf ca furnicile. Acum știi că nu vei fi niciodată în siguranță cît trăiesc eu și te-am avertizat că mă voi întoarce. Sosesec, Eric. O să-mi aduc arme din Avalon și-ți voi sfărîma ușile și-ți voi nimici apărătorii. Atunci va fi așa cum a fost, cîndva, pentru scurt timp, înainte ca oamenii tăi să vină și să te salveze. În ziua aceea am avut doar cîțiva stropi din sîngele tău. De data asta, îl voi avea pe tot.

Am scos la iveală încă un diamant neșlefuit, al șaisprezecelea, cred, și l-am strecurat în săculețul de la brîu.

Privind apusul soarelui, mă gîndeam la Benedict, Julian și Gérard. Care era legătura? Oricum, nu-mi plăcea nici o combinație de interese în care să fie implicat Julian. Gérard era în regulă. Reușisem să dorm liniștit în tabără cînd presupuneam pe el îl contactase Benedict. Totuși, dacă acum se aliasa cu Julian, era un motiv de neliniște crescîndă. Dacă mă ura cineva mai mult decît Eric, acela era Julian. Dacă știa unde mă aflu, atunci aș fi fost în mare pericol. Încă nu eram pregătit pentru o confruntare.

Presupun că Benedict putea găsi o justificare morală ca să mă trădeze în acest punct. La urma urmelor, știa că orice aș fi făcut — și știa că o să acționez cumva — ar fi provocat tulburări în Amber. Îl înțelegeam, chiar îi împărtășeam sentimentele. Era dedicat trup și suflet păstrării liniștii tărîmului. Spre deosebire de Julian, era un om cu principii, și regretam că îl înfruntasem. Speram ca lovitura mea să fie la fel de rapidă și nedureroasă ca extracția unui dinte sub anestezie, și că vom

fi iar de aceeași parte, curînd după aceea. Acum, că o întîlnisem pe Dara, doream să se întîmple astfel și pentru binele ei.

Îmi destăinuise prea puține ca să pot fi liniștit. N-aveam cum să aflu dacă intenționa cu adevărat să rămînă în tabără toată săptămîna, sau dacă chiar acum coopera cu forțele din Amber ca să-mi întindă o capcană, să ridice zidurile temniței mele, să-mi sape mormîntul. Trebuia să mă grăbesc, deși tînjeam să mai rămîn în Avalon.

Îl invidiam pe Ganelon, aflat în cine știe ce tavernă sau bordel, beat, înconjurat de curve, sau luptîndu-se, sau vînd pe cine știe ce deal. Ajunsese acasă. Oare trebuia să-l las pradă plăcerilor, în ciuda ofertei lui de a mă însoți în Amber? Dar nu, ar fi fost interogată cu privire la plecarea mea — cu violență, dacă ar fi fost implicat Julian — și apoi ar fi devenit un paria în propria-i țară, dacă l-ar fi lăsat în viață. Atunci ar fi devenit, fără doar și poate, iarăși un nelegiuit, iar a treia oară ar fi însemnat distrugerea lui. Nu, trebuia să-mi țin promisiunea. Trebuia să vină cu mine, dacă încă își dorea asta. Dacă se răzgîndea, ei bine — i-aș fi invidiat statutul de paria în Avalon. Mi-ar fi plăcut să rămîn mai mult aici, să rătăcesc pe dealuri alături de Dara, să vagabondez la țară, să navighez pe fluvii...

M-am gîndit la ea. Într-un fel, faptul că aflasem de existența ei schimbase datele problemei. Nu știam exact cum. În ciuda dușmăniilor majore și animozităților meschine, noi, cei din Amber, sîntem un grup cu o mare conștiință a familiei, întotdeauna dornici să aflăm noutăți unii despre alții, dornici să cunoaștem locul fiecăruia în peisajul schimbător. Fără îndoială, o pauză pentru bîrfe a prevenit cîteva decese printre noi. Uneori mă gîndesc la noi ca la o bandă de băbuțe rele, într-o combinație de azil și cursă cu obstacole.

Încă nu puteam s-o plasez pe Dara la locul ei, pentru că nici ea nu știa care e acesta. Oh, în cele din urmă, o să învețe. Se va bucura de o tutelă extraordinară în clipa în care existența ei va deveni cunoscută. Acum că o făcusem să fie conștientă de unicitatea ei, era doar o chestiune de timp să intre în joc. În anumite locuri ale conversației noastre mă simțisem cumva

ca un șarpe, dar, la naiba, avea dreptul să afle. Oricum, ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, și cu cât afla mai curînd, cu atît putea începe să-și pregătească mijloacele de apărare. Era numai spre binele ei.

Desigur, e posibil — chiar verosimil — ca mama și bunica ei să fi trăit fără să fi avut habar de moștenirea lor...

Și unde le dusesese asta? Muriseră de o moarte violentă, povestise ea.

Fusese posibil, mă întreb, ca brațul lung al Amberului să fi ajuns la ele, de afară, din Umbră? Și oare urma să lovească din nou?

Atunci cînd voia, Benedict putea fi la fel de dur și rău și periculos ca oricare dintre noi. Chiar mai dur. Ar fi luptat pentru protecția alor lui, chiar ucigînd pe vreunul dintre noi, fără îndoială, dacă ar fi considerat necesar. Probabil că a presupus că, dacă face din existența ei un secret și nici ei nu-i destăinuie nimic, acestea o vor proteja. Va fi furios pe mine cînd va afla ce am făcut, ceea ce era încă un motiv să dispar cît mai în grabă. Dar ei nu-i spuseseam tot ce trebuia, din pură perversitate. Voiam să supraviețuiesc, și simțeam că el nu mînuiește lucrurile cum trebuie. Cînd voi reveni, ea va fi avut timp suficient să mediteze asupra lucrurilor. Va avea multe întrebări, iar eu voi profita de ocazie ca s-o avertizez și să-i dau detalii.

Am scrîșnit din dinți.

Nimic din toate astea nu va fi necesar. Cînd voi domni în Amber, lucrurile vor fi total diferite. Trebuie să fie...

De ce nu s-a ivit nimeni care să găsească o cale de a schimba natura fundamentală a omului? Chiar și ștergerea tuturor amintirilor mele și o viață nouă într-o lume nouă l-au avut drept rezultat pe același vechi Corwin. Dacă nu aș fi fost mulțumit cu ceea ce eram, ar fi fost o perspectivă demnă de disperare.

Într-o porțiune mai liniștită a rîului, m-am spălat de praf, de sudoare, întrebîndu-mă între timp despre drumul negru

care-i rănise atît de grav pe frații mei. Erau multe lucruri pe care trebuia să le aflu.

Cînd mă îmbăiam, Grayswandir mi-a stat la îndemînă. Oricare dintre noi e în stare să-l găsească pe celălalt prin Umbră, atunci cînd urmele sînt încă proaspete. Pînă la urmă m-am îmbăiat fără să fiu deranjat, deși am folosit-o pe Grayswandir de trei ori la întoarcere, în scopuri mai puțin pămîntești decît frații mei.

Dar trebuia să mă aștept la așa ceva, din moment ce accelerasem considerabil ritmul...

Era încă întuneric, deși zorii nu erau departe, cînd am intrat în grajdurile conacului fratelui meu. L-am liniștit pe Star, care devenise puțin sălbatic, vorbindu-i și mîngîindu-l în timp ce-l țeșălam, dîndu-i apoi o cantitate mare de hrană și apă. Firedrake, armăsarul lui Ganelon, mă salută din boxa de vizavi. M-am spălat la pompa din spatele grajdului, încercînd să mă hotărăsc unde să trag un pui de somn.

Aveam nevoie de puțină odihnă. Cîteva ore mi-ar fi fost de ajuns, dar refuzam să le petrec sub acoperișul lui Benedict. Nu voiam să mă las așa ușor, și chiar dacă am spus adesea că vreau să mor în pat, mă refeream la faptul că, atunci cînd voi fi foarte bătrîn, îmi doresc să fiu călcat de un elefant în timp ce fac dragoste.

N-aveam însă nimic împotrivă să-i consum băutura și voiam ceva tare. Conacul era în întuneric; am intrat fără zgomot și am găsit bufetul.

Mi-am turnat o porție zdravănă, am dat-o pe gît, mi-am turnat încă una și m-am îndreptat spre fereastră. De acolo vedeam la mare distanță. Conacul era situat pe coama unui deal și Benedict alesese bine peisajul.

— Alb în lumina lunii se-ntinde lungul drum*, am recitat, surprins de sunetul propriei mele voci. Iar luna stă deasupra, albă...

* Versuri din poemul „White in the moon the long road lies“, de A. E. Housman. (n. red.)

— Așa face. Așa face, Corwin, băiete, l-am auzit rostind pe Ganelon.

— Nu te-am văzut stînd aici, am rostit încet, fără să mă întorc de la fereastră.

— Asta pentru că stau eu foarte liniștit, spuse.

— Oh. Cît de beat ești?

— Acum, destul de puțin. Dar dacă ai fi drăguț și mi-ai turna un păhărel...

M-am răsucit spre el.

— De ce nu-ți iei singur?

— Mă doare dacă mă mișc.

— E-n regulă.

M-am dus și i-am turnat un pahar, apoi i l-am dat. Îl ridică lent, dădu din cap în semn de mulțumire, luă o gură.

— Ah, e bun! oftă el. Mai amortăște cîte ceva.

— Te-ai bătut, am zis.

— Mda, zise. De mai multe ori.

— Atunci, poartă-ți rănille ca un bun soldat și lasă-mă să-mi economisesc mila.

— Dar am învins!

— Dumnezeuule! Și unde ai ascuns cadavrele?

— Oh, nu sînt într-o stare atît de gravă. O gagică mi-a făcut asta.

— Atunci aș zice că a meritat banii.

— Nu despre asta-i vorba. Cred că te-am băgat într-o belea.

— Pe mine? Cum?

— N-am știut că e de-a casei. Am intrat bine dispus și am crezut că e o fetișcană, fată-n casă...

— Dara? am spus, încordîndu-mă.

— Mda, ea. Am plesnit-o peste fund și am încercat să îi fur un sărut sau două... (Gemu.) Atunci m-a înfășcat. M-a ridicat de la pămînt și m-a ținut deasupra capului. Apoi mi-a spus că ea e stăpîna casei. Apoi m-a lăsat să cad... Am cel puțin o sută de kilograme, omule, și-a fost cale lungă pînă jos.

Mai luă o înghițitură, iar eu am chicotit.

— A râs și ea, spuse mîhnit. M-a ajutat să mă ridic de pe jos și a fost amabilă, și, firește, mi-am cerut scuze. Fratele ăla al tău precis e un bărbat extraordinar. N-am întîlnit niciodată o fată atît de puternică. Lucrurile pe care i le-ar putea face unui bărbat...

În vocea lui se simțea admirația. Își clătină încet capul și bău restul din pahar.

— A fost înfricoșător — ca să nu mai zic stîmjenitor, trase el concluzia.

— Ți-a acceptat scuzele?

— Oh, da. A trecut cu eleganță peste întregul incident. Mi-a spus să uit de el, că și ea va face la fel.

— Atunci de ce nu ești în pat, dormind?

— Eram în așteptare, în caz că veneai la o oră mai ciudată. Voiam să te prind la țanc.

— Ei bine, m-ai prins.

Se ridică încetișor și luă paharul.

— Hai să mergem afară, spuse.

— Bună idee.

În drum, luă carafa cu rachiu, ceea ce era, de asemeni, o idee bună, am gîndit eu, și am luat-o pe cărarea grădinii din spatele casei. Într-un tîrziu, se săltă pe o veche băncuță de piatră la poalele unui stejar imens, unde umplu ambele pahare și sorbi din al lui.

— Ah! Fratele tău se pricepe și la băuturi, spuse.

M-am așezat lîngă el și mi-am umplut pipa.

— După ce mi-am cerut scuze și m-am prezentat, am vorbit un timp, spuse. De îndată ce-a aflat că sîntem împreună, a dorit să știe tot felul de lucruri despre Amber, despre umbre, despre tine și despre restul familiei.

— I-ai spus ceva? am rostit, aprinzînd un chibrit.

— N-aș fi putut chiar dacă aș fi vrut, spuse. Nu știam nici un răspuns.

— Bine.

— Totuși, m-a pus pe gînduri. Nu cred că Benedict îi spune mare lucru, și înțeleg și de ce. În locul tău, aș avea mare grijă ce vorbesc în prezența ei, Corwin. Pare a fi prea curioasă.

Am încuviințat, pufăind.

— Există un motiv pentru asta, am spus. Un motiv foarte întemeiat. Sînt însă bucuros să aflu că nu te pierzi cu firea chiar și cînd bei. Mulțumesc că mi-ai spus.

Ridică din umeri și bău.

— Te trezești rapid cînd ți-o iei pe coajă. De asemeni, binele tău e și binele meu.

— Adevărat. Această variantă a Avalonului e pe placul tău?

— Variantă? *Este* Avalonul meu, spuse. Cu o nouă generație de oameni, dar locul este același. Azi am vizitat Cîmpia Spinilor, unde am învins gașca lui Jack Hailey cînd eram în serviciul tău. Era la fel.

— Cîmpia Spinilor... am rostit, amintindu-mi.

— Da, asta-i Avalonul meu, continuă, și aici o să revin să-mi petrec bătrînețile, dacă vom supraviețui trecerii prin Amber.

— Încă mai vrei să mergi acolo?

— Toată viața mi-am dorit să văd Amberul — mă rog, din clipa în care am auzit prima dată de el. De la tine, în vremurile mai fericite.

— Chiar nu-mi amitesc ce-am zis. Probabil o poveste frumoasă.

— În noaptea aia eram amîndoi minunat de beți, și ai vorbit puțin — a părut că ai și plîns o parte a timpului — povestindu-mi despre falnicul munte Kolvir, despre turlele verzi și aurii ale orașului, despre promenade, cheiuri, terase, flori, fîntîni... Mi s-a părut că a durat puțin, dar a fost mare parte din noapte — pentru că, înainte de a ne prăbuși în pat, se iveau zorii. Doamne! Aproape că puteam desena o hartă a locului! Trebuie să-l văd înainte de a muri.

— Nu-mi amitesc noaptea aceea, am spus rar. Probabil că eram foarte, foarte beat.

Chicoti.

— Am avut clipe frumoase aici, pe vremuri, zise. Și ei își amintesc de noi. Dar ca oameni care au trăit cu multă vreme în urmă — și multe din poveștile lor sînt greșite. Dar, la naiba! Cîți oameni mai țin minte poveștile lor de la o zi la alta?

N-am răspuns, fumînd, zburînd cu mintea înapoi în timp.

— ...Toate astea mă conduc la o întrebare sau două, rosti.

— Spune.

— Atacul tău asupra Amberului va isca mari complicații cu fratele tău Benedict?

— Mi-aș dori cu adevărat să știu și eu răspunsul, am spus. La început, cred că da. Dar acțiunea mea ar trebui să fie adusă la îndeplinire înainte ca el să poată ajunge de aici în Amber, ca eventual răspuns la o cerere de ajutor. Vreau să spun — să ajungă în Amber cu întăriri. Ar putea ajunge acolo într-o clipă, în persoană, dacă l-ar ajuta cineva din interior. Dar nu i-ar folosi la mare lucru. Nu. Mai degrabă decît să distrugă Amberul, el va sprijini pe oricine îl poate apăra, sînt sigur. De îndată ce-l detronez pe Eric, va dori ca lupta să se oprească exact acolo și va fi de acord să urc eu pe tron, numai ca să pun capăt tulburărilor. La început însă bineînțeles că nu va fi de acord cu atacul.

— Aici voiam să ajung. Crezi că, după aceea, relațiile dintre voi se vor deteriora?

— Nu cred. E doar o chestiune de politică, ne cunoaștem de-o viață, el și cu mine, și întotdeauna am fost în relații mult mai bune decît oricare dintre noi cu Eric.

— Pricep. Din moment ce sîntem amîndoi implicați, iar Avalonul pare a fi al lui Benedict acum, mă întreb cum ar reacționa dacă eu aș reveni aici într-o bună zi. M-ar urî pentru că te-am ajutat?

— Mă îndoiesc foarte tare. Nu e genul ăsta de om.

— Atunci, lasă-mă să merg mai departe. Dumnezeu știe că sînt un soldat cu experiență, și, dacă vom izbuti să cucerim Amberul, se va convinge de asta cu vîrf și îndesat. Acum, avînd brațul drept rănit, crezi că va lua în calcul ideea de a mă angaja comandant al trupelor lui de miliție? Cunoscut bine departamentul ăsta. L-aș putea duce în Cîmpia Spinilor, să-i descriu bătălia de acolo. La naiba! L-aș sluji bine, la fel de bine ca pe tine.

Apoi izbucni în rîs.

— Iartă-mă! Mai bine decît pe tine.

Am chicotit, am sorbit din băutură.

— O să fie dificil, am spus. Firește că îmi place ideea. Dar nu sînt prea sigur că te vei putea bucura vreodată de încrederea lui. Ar părea mult prea evident drept un complot din partea mea.

— Blestemată politică! Nu asta am vrut să spun! Nu știu decît meseria de soldat și iubesc Avalonul!

— Eu te cred. Dar el o să te creadă?

— Cu doar un singur braț, va avea nevoie de un bărbat puternic alături. Ar putea să...

Am izbucnit în rîs și m-am oprit brusc, pentru că sunetul rîsului parcă se auzea prea tare și la mare distanță. De asemeni, la mijloc erau și sentimentele lui Ganelon.

— Iartă-mă, am spus. Te rog să mă scuzi. Nu înțelegi. Tu chiar nu înțelegi cu cine am vorbit în noaptea aceea, în cort. Poate că ție ți s-a părut un om obișnuit, un schilod. Dar nu e așa. Eu mă tem de Benedict. E altfel decît oricine din Umbră sau realitate. Pentru Amber, el este Maestrul de Arme. Tu îți poți imagina un mileniu? O mie de ani? Mai multe milenii? Poți înțelege un om care, aproape în fiecare zi a vieții într-un mileniu, și-a petrecut timpul cu arme, tactici, strategii? Doar pentru că tu îl vezi într-un regat micuț, în fruntea unei miliții reduse ca număr, cu o livadă bine îngrijită în curtea din dos, nu fi amăgit. Tot ceea ce înseamnă știință militară e în mintea lui. Adesea a călătorit din umbră în umbră, fiind martorul nenumăratelor variațiuni ale aceleiași bătălii, în circumstanțe ușor modificate, în scopul testării teoriilor sale despre știința războiului. A fost la comanda unor armate atît de mari încît le puteai privi mărșăluind zile în șir fără să vezi capătul coloanelor. Deși e incomodat de pierderea brațului, nu mi-aș dori să-l înfrunt nici cu arme, nici cu mîinile goale. E mare noroc că n-are planuri cu domnia, altfel ar fi ocupat de mult tronul. Dacă ar fi fost pe tron, cred că, în clipa asta, aș fi renunțat și mi-aș fi recunoscut vasalitatea. Mi-e teamă de Benedict.

Ganelon rămase tăcut multă vreme, iar eu am sorbit din băutură pentru că mi se uscaseră gâtul.

— Nu mi-am dat seama de toate astea, spuse. Voi fi fericit dacă îmi îngăduie doar să revin în Avalon.

— Măcar atîta o să facă. Știu.

— Dara mi-a spus că are un mesaj de la el, azi. A hotărît să plece brusc din tabără. Se va întoarce, probabil, mâine.

— La naiba! am spus, ridicîndu-mă. În cazul ăsta, trebuie să ne mișcăm repede. Sper că Doyle are marfa deja pregătită. Dimineată trebuie să mergem la el și să urgentăm treburile. Vreau să fiu departe de-aici, înainte să revină Benedict!

— Deci, ai „frumusețele“?

— Da.

— Pot să le văd?

Am desfăcut săculețul de la centură și i l-am dat. Îl deschise și scoase mai multe pietre, ținîndu-le în palma stîngă și rotindu-le ușor cu vîrfurile degetelor.

— Nu par a fi mare lucru, zise, din cîte văd eu în lumina asta. Stai! E o sclipire! Nu...

— Sînt pietre brute, firește. Ții o avere în mîinile tale.

— Uimitor, spuse, lăsîndu-le să cadă înapoi în săculeț și închizîndu-l. A fost atît de simplu pentru tine.

— Nu a fost totul chiar atît de simplu.

— Totuși, să cîșigi o avere atît de rapid pare cumva nedrept.

Îmi înapoie săculețul.

— O să am grijă să te alegi și tu cu o avere, cînd ne isprăvim treaba, am spus. Asta ar trebui să fie ca o compensație, dacă Benedict nu-ți oferă vreun rang.

— Acum, că am aflat cine e, sînt mai hotărît ca oricînd să ajung în slujba lui într-o bună zi.

— O să vedem ce e de făcut.

— Da. Mulțumesc, Corwin. Cum ne pregătim de plecare?

— Vreau să te duci și să te odihnești zdravăn, pentru că o să te trezesc devreme. Star și Firedrake nu vor fi deosebit de mulțumiți de notiunea de datorie în hățuri, mă tem, dar vom împrumuta una dintre căruțele lui Benedict și ne vom

îndrepta spre oraș. Înainte de asta, voi încerca să pun la punct aici o acoperire pentru dispariția noastră. Apoi îl voi zori pe Doyle, bijutierul, să-și facă treaba, vom pune mîna pe încărcătura noastră, și pe-aci ți-e drumul în Umbră cît mai iute posibil. Cu cît plecăm mai repede, cu atît îi va fi mai greu lui Benedict să ne ia urma. Dacă eu reușesc să pătrund în Umbră cu o jumătate de zi avans, îi va fi practic imposibil.

— De ce-ar fi el nerăbdător să vină imediat după noi?

— N-are încredere în mine nici cît o para chioară — normal. Mă așteaptă să fac eu prima mișcare. Știe că aici există ceva de care am nevoie, dar nu știe ce. Vrea să afle, ca să poată evita o nouă amenințare pentru Amber. De îndată ce se va prinde că am tulit-o de-a binelea, va ști că am pus mîna pe acel ceva și va veni să se convingă.

Ganelon căscă, se întinse, își isprăvi băutura.

— Da, zise. Mai bine ne-am odihni acum, ca să fim în formă la plecare. Acum, că mi-ai spus mai multe despre Benedict, sînt mai puțin surprins de celălalt lucru pe care voiam să ți-l spun — deși nu e mai puțin jenant.

— Acesta fiind...?

Se ridică pe picioare, luă carafa cu grijă apoi arată spre potecă.

— Dacă vei continua în direcția aia, spuse, trecînd de gardul care marchează capătul acestui tufiș și vei intra în pădurea care se întinde acolo — și apoi mergi încă vreo două sute de pași — vei ajunge într-un loc unde se află o mică dumbravă cu puieti, în stînga, pe o pantă de vreun metru sub nivelul traseului. În josul ei, bătorit și presărat cu frunze și crengi, se află un mormînt proaspăt. L-am descoperit mai devreme, cînd ieșisem să iau o gură de aer și m-am oprit să mă ușurez chiar acolo.

— De unde știi că e un mormînt?

Chicoti.

— Sub acest nume sînt cunoscute, în general, gropile care conțin cadavre. Nu era foarte adînc și-am scormonit cu un băț. Înăuntru sînt patru cadavre — trei bărbați și o femeie.

— Morti de curînd?

— Foarte. Cîteva zile, aş zice.

— L-ai lăsat aşa cum l-ai găsit?

— Nu-s prost, Corwin.

— Iartă-mă. Dar chestia asta mă tulbură considerabil, pentru că n-o înţeleg nici în ruptul capului.

— Evident că i-au dat de furcă lui Benedict şi el le-a întors serviciul.

— Poate. Cum arătau? Cum au murit?

— Despre ei nimic special. Vîrstă mijlocie, gîturile tăiate — mai puţin unul, care era cu maţele scoase.

— Straniu. Da, e bine că plecăm curînd. Avem noi destule probleme ca să ne mai amestecăm şi în cele locale.

— De acord. Deci, la culcare!

— Du-te înainte. Eu nu sînt gata încă.

— Urmează-ţi propriul sfat şi odihneşte-te un pic, spuse, întorcîndu-se spre conac. Nu sta de veghe şi nu-ţi mai face griji.

— Aşa voi face.

— Atunci, noapte bună.

— Ne vedem dimineată.

L-am privit cum se întoarce pe potecă. Avea dreptate, bineînţeles, dar eu nu eram încă pregătit să renunţ la starea de trezie. Mi-am revizuit planurile ca să fiu sigur că nu scăpasem nimic, mi-am terminat băutura, şi am pus paharul pe bancă. Apoi m-am ridicat şi m-am plimbat cu pas uşor, lăsînd nori de fum de ţigară în jurul meu. Peste umăr se vedea un pic din lumina lunii, iar zorii erau doar la cîteva ore distanţă, după estimarea mea. Eram neclintit în hotărîrea de a-mi petrece restul nopţii afară, şi m-am gîndit să-mi găsesc un loc bun unde să-mi instalez aşternutul.

Bineînţeles, pînă la urmă am ajuns în josul potecii care ducea la mica dumbravă. Se vedea că pămîntul fusese răscolit de curînd, dar nu aveam dispoziţia necesară de a exhuma cadavrele la lumina lunii, şi îl credeam pe cuvînt pe Ganelon legat de tot ce descoperise. Nici măcar nu ştiu ce mă împinsese

să vin aici. Curiozitatea morbidă, cred. M-am hotărît să nu dorm, totuși, în apropiere.

Mi-am croit drum către colțul de nord-vest al grădinii, găsind o zonă care era invizibilă dinspre conac. Erau tufișuri înalte, iar iarba era lungă, moale și mirosea dulceag. Mi-am așternut mantia, m-am așezat pe ea, mi-am scos cizmele. Mi-am pus picioarele pe iarba grasă și am oftat.

Nu peste mult timp, am hotărît. Umbre către diamante către arme către Amber. Îmi urmam destinul. Acum un an, putezeam într-o celulă, traversînd înainte și înapoi granița dintre echilibru și nebunie de atîtea ori încît aproape că am făcut-o să dispară. Acum eram liber, puternic, îmi revenise vederea și aveam un plan. Acum, reprezentam o amenințare pe cale de a se materializa încă o dată, o amenințare mult mai periculoasă decît fusesem înainte. De data asta, soarta nu-mi mai era legată de planurile altuia. Acum, eram unicul răspunzător de izbîndă sau de înfrîngere.

Sentimentul era plăcut, așa cum erau și iarba, și alcoolul care mi se scurgea acum prin trup și mă încălzea cu o flacără interioară. Mi-am curățat pipa, am pus-o deoparte, mi-am întins oasele, am căscat și eram pe punctul de a mă întinde la orizontală.

Am simțit o mișcare la distanță, m-am ridicat pe coate și am așteptat. N-a trebuit să aștept prea mult. O siluetă trecea încet de-a lungul potecii, oprindu-se frecvent, deplasîndu-se în tăcere. Dispăru în apropierea copacului lîngă care am stat împreună cu Ganelon, și nu ieși la iveală multă vreme. Apoi continuă încă vreo cîteva duzini de pași, se opri și păru că privește în direcția mea. După care înaintă spre mine.

Trecînd pe lîngă un pîlc de arbuști și apărînd din umbre, chipul îi fu învăluit brusc în lumina lunii. Aparent conștientă de asta, zîmbi înspre mine, încetinind pașii pe măsură ce se apropia, oprindu-se cînd ajunse dinaintea mea.

Rosti:

— Înțeleg că nu-ți plac încăperile tale, Lord Corwin.

— Absolut deloc, am spus. E o noapte atît de frumoasă, încît a trezit în mine omul căruia îi place natura.

— Ceva trebuie că a trezit în tine și noaptea trecută, în ciuda ploii, roști și se așeză lîngă mine, pe mantie. Ai dormit înăuntru sau afară?

— Afară, am spus. Dar n-am dormit. De fapt, n-am dormit din clipa în care te-am văzut ultima oară.

— Unde ai fost?

— Pe malul mării, am cernut nisipul.

— Sună trist.

— A fost trist.

— M-am gîndit foarte mult, de cînd am fost amîndoi în Umbre.

— Mi-am închipuit.

— Nici eu n-am prea pus geană pe geană. De-aia te-am auzit cînd ai venit, te-am auzit vorbind cu Ganelon, am știut că ești undeva pe-aici, cînd el s-a întors singur.

— Ai avut dreptate.

— Trebuie să ajung în Amber, știi. Și să traversez Modelul.

— Știu. O vei face.

— Curînd, Corwin. Curînd!

— Ești tînără, Dara. Ai tot timpul înainte.

— La naiba! Am așteptat toată viața — fără măcar să știu despre asta! Nu există nici o cale să pot merge acum?

— Nu.

— De ce nu? M-ai putea lua într-o călătorie rapidă prin umbre, apoi în Amber, apoi să mă lași să parcurg Modelul...

— Dacă nu sîntem ciopîrțiți pe loc, am putea fi destul de norocoși să ni se dea celule — sau roți de tortură — vecine înainte de a fi executați.

— De ce? Doar ești un Prinț al Cetății. Ai dreptul să faci ce-ți poștește inima.

Am început să rîd.

— Sînt un proscris, draga mea. Dacă revin în Amber, voi fi executat, cu puțin noroc. Sau ceva mult mai rău, dacă n-am noroc. Dar, judecînd după cum au mers lucrurile ultima dată,

aș zice că mă vor ucide rapid. Această curtoazie va fi, fără doar și poate, extinsă și asupra tovarășilor mei.

— Oberon n-ar face așa ceva.

— Dacă ar fi provocat suficient, cred că ar face-o. Numai că întrebarea nu prea își are rostul. Oberon nu mai există, iar fratele meu Eric stă pe tron și se crede rege.

— Când s-a petrecut asta?

— Acum câțiva ani, după măsurătoarea timpului din Amber.

— De ce-ar dori să te ucidă?

— Ca să mă-mpiedice să-l ucid eu, bineînțeles.

— Ai face-o?

— Da, și mă voi ține de cuvânt. Curînd, cred.

Atunci, se răsuci spre mine și mă privi în ochi.

— De ce?

— Ca să pot să mă urc eu pe tron. Îmi aparține de drept, vezi tu. Eric e un uzurpator. Tocmai am evadat din torturile și temnița unde am fost închis mulți ani din ordinul lui. A făcut, totuși, greșeala de a-și permite luxul să mă țină în viață ca să poată contempla starea mea jalnică. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că o să evadez și o să revin ca să mă răzbun pe el. Adevărul e că nici mie nu mi-a trecut prin cap. Dar din moment ce mi s-a oferit o a doua șansă, voi avea grijă să nu fac și eu aceeași greșeală.

— Dar e fratele tău.

— Puțini sînt mai conștienți de asta decît noi doi, te asigur.

— Cît de curînd crezi că o să-ți duci la îndeplinire obiectivele?

— Așa cum am spus ieri, dacă poți pune mîna pe Atuuri, contactează-mă cam în trei luni. Dacă nu, și lucrurile vor evolua conform planurilor mele, o să iau eu legătura cu tine mult mai devreme, sub domnia mea. Ai putea avea șansa să parcurgi Modelul înainte de a trece un an.

— Și dacă dai greș?

— Atunci vei fi nevoită să aștepti mai mult. Pînă cînd Eric își va asigura permanența domniei și pînă cînd Benedict îl va

recunoaște rege. Vezi tu, Benedict nu vrea să facă asta. A preferat să stea departe de Amber multă vreme, și Eric crede că nici măcar nu se mai numără printre cei vii. Dacă și-ar face apariția acum, ar fi obligat să ia o atitudine pro sau contra lui Eric. Dacă s-ar declara de partea lui, atunci continuitatea domniei lui Eric ar fi asigurată — și Benedict nu vrea să fie responsabil de asta. Dacă ar fi împotriva, atunci ar fi vrajbă — și nu vrea să fie responsabil nici de asta. El unul nu-și dorește coroana. Numai rămînînd în totalitate neimplicat poate asigura balanța liniștii care trebuie să triumfe. Dacă o fi să apară și să nege ambele variante ar putea scăpa cu fața curată, numai că asta ar echivala cu negarea domniei lui Eric și ar duce tot la tulburări. Dacă s-ar afișa cu tine ar însemna că renunță la dreptul de a alege, pentru că Eric ar exercita presiuni asupra lui prin tine.

— Deci dacă pierzi s-ar putea să nu mai ajung niciodată în Amber!

— Ți-am descris situația așa cum o văd eu. Există, fără doar și poate, mulți factori de care n-am habar. Am fost afară din circuit prea mult timp.

— Trebuie să învingi! spuse. Apoi, deodată: Crezi că bunicul te-ar sprijini?

— Mă îndoiesc. Dar situația ar fi cu totul alta. Sînt conștient de existența lui și de a ta. N-o să-i cer sprijinul. Atîta vreme cît nu mi se opune, voi fi mulțumit. Și dacă sînt rapid, eficient și victorios, n-o să mi se opună. N-o să-i placă faptul că am aflat despre tine, dar cînd va vedea că nu ți-am vrut răul, totul va fi bine din punctul ăsta de vedere.

— Dar de ce nu te folosești de mine? Pare un lucru logic.

— Așa e. Dar am descoperit că te plac, am spus, așa încît nici nu se pune problema.

Izbucni în rîs.

— Te-am fermecat! spuse.

Am chicotit.

— În felul tău delicat, din vîrful floretei, da.

Brusc, se întristă.

— Bunicul se întoarce mâine, rosti. Ți-a spus omul tău, Ganelon?

— Da.

— Asta te încurcă?

— Intenționez s-o șterg de-aici înainte de întoarcerea lui.

— Dar ce-o să facă?

— Primul lucru pe care o să-l facă e că va fi foarte furios pe tine, pentru că te afli aici. Apoi va dori să afle cum ai reușit să te întorci și cât de multe mi-ai povestit despre tine.

— Ce-ar trebui să-i răspund?

— Spune-i adevărul despre cum te-ai întors. Asta îi va da un subiect de gândire. În ceea ce privește statutul tău, intuiția ta feminină te-a avertizat în legătură cu veridicitatea spuselor mele, și ai urmat aceeași linie cu mine, exact cum ai făcut cu Julian și Gérard. Cît despre mine, împreună cu Ganelon am împrumutat o căruță și ne-am îndreptat spre oraș, spunînd că nu ne întoarcem decît foarte tîrziu.

— Și unde veți pleca, de fapt?

— În oraș, pentru un timp. Numai că n-o să mai revenim. Vreau să am un avans cît mai mare, pentru că mă poate localiza prin Umbră, pînă la un anumit punct.

— O să-l întîrzi cît de mult pot, pentru voi. N-ai fi venit să mă vezi înainte de a pleca?

— Voiam să am această conversație cu tine dimineța. Dar am purtat-o mai devreme pentru că tu n-ai avut somn.

— Atunci, mă bucur că n-am avut somn. Și cum ai de gînd să cucerești Amberul?

Am clătinat din cap.

— Nu, Dara dragă. Toți prinții care uneltesc trebuie să aibă cîteva mici secrete. Asta e unul dintre ele.

— Sînt surprinsă să aflu cîtă neîncredere și cîte urzeli sînt în Amber.

— De ce? Aceleași conflicte există pretutindeni, în diferite forme. Sînt peste tot, lîngă tine, mereu, pentru că toate locurile se materializează din Amber.

— E dificil de înțeles...

— Într-o bună zi, ai să pricepi. Deocamdată, e suficient.

— Atunci, spune-mi altceva. Din moment ce eu sînt capabilă să călătoresc prin Umbre, într-un fel, chiar fără să fi traversat Modelul, spune-mi mai precis cum trebuie să procedez. Vreau să mă descurc mai bine acolo.

— Nu! am rostit. N-o să te las să rătăcești prin Umbră pînă cînd nu ești pregătită. E periculos chiar și după ce ai traversat Modelul. A o face înainte e chiar o nesăbuintă. Ai avut noroc, dar nu mai încerca iar. Eu îți fac un serviciu nespunîndu-ți mai multe.

— E-n regulă! zise. Iartă-mă. Bănuiesc că pot să mai aștept.

— Bănuiesc că poți. Nu-mi porți pică?

— Nu. Ei bine...

Rîse.

— Nu cred că mi-ar face bine. Probabil că știi despre ce vorbești. Mă bucur că că îmi porți de grijă.

Am mormăit, iar ea a întins mîna și m-a atins pe obraz. Am întors capul și chipul ei se deplasă lent către al meu, fără să mai zîmbească, cu buzele întredeschise, ochii aproape închiși. Cînd ne-am sărutat, i-am simțit brațele înlănțuindu-mi gîtul și umerii, în timp ce brațele mele și-au croit drum într-o poziție asemănătoare. Surprinderea mea s-a pierdut în *dulceață, după care a cedat căldurii și unei anumite emoții...*

Dacă Benedict o să afle vreodată, o să fie mai mult decît supărat pe mine...

VII

Căruța scîrțîia, monoton, iar soarele era deja binișor spre apus, deși încă mai picura curenți fierbinți de lumină asupra noastră. În spate, printre cufere, Ganelon sforăia, iar eu îl invidiam pentru zgomotoasa lui ocupație. Dormea de cîteva ore bune, iar asta era a treia mea zi fără odihnă.

Ne aflam la aproape douăzeci și cinci de kilometri de oraș și ne îndreptam spre nord-est. Doyle nu terminase în întregime comanda mea, dar Ganelon și cu mine îl convinseserăm să închidă prăvălia și să accelereze producția. Asta a implicat mai multe ore de întârziere și niște înjurături. Fusesem mult prea tensionat ca să dorm și acum nu puteam, pentru că îmi croiam drum printre umbre.

Am îndepărtat cu forța oboseala și seara care se lăsa, și am găsit niște nori care să mă ascundă. Ne deplasam de-a lungul unui drum uscat, lutos, cu urme adînci de roți de căruță. Avea o nuanță urîță de galben și se crăpa și sfărîma pe măsură ce înaintam. Ierburi cafenii atîrnau flasc pe amîndouă părțile drumului, iar copacii erau scunzi, contorsionați, cu scoarța groasă și țepoasă. Am trecut pe lîngă numeroase grămezi de sisturi.

Îl plătisem împărătește pe Doyle pentru materialele lui, plus că mai cumpărasem și o brățară drăguță care urma să îi fie trimisă Darei a doua zi. Diamantele mele erau la centură, Grayswandir la îndemînă. Eram pe cale să-mi realizez visul.

Mă întrebam dacă Benedict revenise acasă. Mă întrebam cît de repede își va da seama unde am plecat. E clar că încă

nu eram în afara pericolului din partea lui. Putea să urmărească pe cineva în Umbră pe o distanță considerabilă, și eu lăsam urme berechet... Oricum, nu prea aveam de ales. Aveam nevoie de căruță, eram silit să mă deplasez cu viteza de acum și nu-mi puteam permite o altă călătorie nebunească. Făceam modificări în Umbră ușor și grijuliu, foarte conștient de simțurile mele leneșe și de oboseala crescândă, bizuindu-mă pe acumularea gradată a schimbărilor și a distanței pentru a construi o barieră între Benedict și mine, sperînd că, în curînd, va deveni de netrecut.

Mi-am croit drum de la după-amiaza tîrzie înapoi la amiază în următorii trei kilometri, dar o amiază noroasă, deoarece îmi doream doar lumina ei, nu și căldura. Apoi am izbutit să localizez un vînticel. Asta mărea probabilitatea unei ploii, dar merita. Nu poți avea chiar totul.

Luptam cu somnolența și tentația de a-l trezi pe Ganelon era mare; deși aș fi putut să mai cîștig niște distanță în plus, lăsîndu-l să mîne el caii în timp ce eu aș fi dormit, mi-era teamă să încerc atît de devreme. Mai erau încă foarte multe lucruri de făcut.

Mi-aș fi dorit mai multă lumină, dar și un drum mai bun, și mi se acrise de blestematul de lut galben, și trebuia să fac ceva cu norii ăia, și trebuia să țin minte încotro ne îndreptăm...

M-am frecat la ochi, am respirat adînc de mai multe ori. Lucrurile începeau să se învîrtească în mintea mea, iar zgomotul constant al potcoavelor cailor și scîrțîitul căruțelor începeau să aibă un efect soporific. Amortisem deja din cauza hurducăturilor și a balansului. Hățurile îmi atîrnau leneșe în mîini și, o dată, aproape că am ațipit și le-am lăsat să alunece. Din fericire, caii păreau să știe exact ce așteptam de la ei.

După un timp, am urcat o pantă lungă și ușoară care ne-a condus către miezul dimineții. Cerul era destul de întunecat, și ne-a luat cîtiva kilometri și cîteva curbe ale drumului ca să disipăm cît de cît acoperișul de nori. O furtună ne putea transforma destul de rapid drumul într-un rîu de noroi. M-am

încruntat la gîndul ăsta, am lăsat cerul în pace și m-am concentrat iarăși la drum.

Am ajuns la un pod dărăpănat care traversa albia unui rîu secăt. Dincolo de pod, drumul era mai lin, mai puțin galben. Pe măsură ce traversam drumul devenea mai întunecat, mai lat, mai dur și iarba de lîngă el, verde.

Între timp începuse să plouă.

Am luptat cu ploaia un timp, hotărît să nu renunț la iarba mea și la drumul negru și ușor. Mă durea capul, dar aversa se sfîrși după un kilometru și soarele apăru din nou.

Soarele... oh, da, soarele.

Am continuat drumul, ajungînd în cele din urmă la o pantă care își continua întortoacherea printre copaci mai luminoși. Am coborît într-o vale răcoroasă, unde, în final, am dat peste un alt podet, acesta cu un firisor îngust de apă curgînd pe mijlocul albiei de sub el. Îmi înfășurasem hăturile pe încheietura mîinii, pentru că tot ațipeam. Ca și cum aș fi venit de undeva, din depărtări, m-am concentrat, m-am încordat, am analizat...

Păsările chemau ziua, într-o doară, dinspre pădurea din dreapta mea. Picături strălucitoare de rouă atîrnau de iarbă, de frunze. În aer se simți ceva proaspăt, iar razele soarelui de dimineată pătrunseră printre copaci...

Numai că trupul nu era pătălit de trezirea în această Umbră, și am scos un oftăt de ușurare cînd l-am auzit pe Ganelon foindu-se și înjurînd. Dacă nu s-ar fi trezit curînd, ar fi trebuit s-o fac eu.

Destul de bine. Am scuturat ușor hăturile și caii au prins ideea și s-au oprit. Am pus piedica la roți, pentru că încă ne aflam în pantă și am pus ochii pe o sticlă cu apă.

— Aici! spuse Ganelon, cînd am băut. Lasă-mi și mie o picătură!

I-am înapoiat sticla.

— Preiei tu hăturile, i-am spus. Trebuie să dorm puțin.

Bău jumătate de minut, apoi expiră cu mare zgomot.

— Corect, spuse, sărînd din căruță. Dar ai răbdare o clipă. Natura își cere drepturile.

Ieși din drum, iar eu m-am tîrît pe patul improvizat în căruță și m-am întins pe locul unde dormise el, împăturindu-mi mantia ca o pernă.

Cîteva clipe mai tîrziu, l-am auzit cătărîndu-se pe locul vizitiului și am simțit un zvîcnet cînd eliberă piedica. L-am auzit plescăind din limbă și plesnind ușor hățurile.

— E dimineată? strigă spre mine.

— Da.

— Dumnezeule! Am dormit o zi și-o noapte!

Am chicotit.

— Nu. Am făcut o mică schimbare în umbră. Ai dormit doar șase-șapte ore.

— Nu pricep. Dar nu contează, te cred. Unde ne aflăm acum?

— Încă ne îndreptăm spre nord-est, cam la treizeci de kilometri de oraș și poate vreo douăzeci față de tabăra lui Benedict. Ne-am deplasat prin Umbră, de asemenea.

— Și eu ce trebuie să fac?

— Ține drumul drept. Avem nevoie de distanță.

— Încă ne mai poate ajunge Benedict?

— Mă tem că da. De aceea încă nu putem lăsa caii să se odihnească.

— E-n regulă. Ar trebui să mai fiu atent și la altceva?

— Nu.

— Cînd să te trezesc?

— Niciodată.

Apoi tăcu și, așteptînd să-mi pierd cunoștința, m-am gîndit la Dara, firește. Mă gîndisem la ea fără încetare.

Din partea mea, totul se petrecuse fără nici o premeditare. Nici măcar nu mă gîndisem la ea ca la o femeie pînă cînd nu-mi căzuse în brațe și mă făcuse să-mi revizuiesc părerea despre subiect. O clipă mai tîrziu, nervii mei spinali preluaseră inițiativa, reducînd mult din ceea ce trece drept activitate mentală la elementele ei de bază, așa cum îmi spusese cîndva Freud. Nu puteam da vina pe alcool, pentru că nu băusem prea mult și nu avusese prea mare efect asupra mea. Dar de ce voiam

neapărat să dau vina pe ceva? Pentru că mă simțeam oarecum vinovat, iată de ce. Dara îmi era o rudă prea îndepărtată ca să mă gîndesc la ea astfel. Nu asta era problema. Nu simțeam că profitasem de ea, pentru că știa ce face atunci cînd a venit să mă caute. Împrejurările m-au făcut să-mi pun întrebări asupra motivelor mele, chiar în miezul lucrurilor. Îmi dorisem să fac mai mult decît să-i cîștig încrederea și un pic de prietenie cînd am conversat prima oară și am dus-o în plimbarea aceea prin Umbră. Încercam să îndepărtez ceva din loialitatea, încrederea și afecțiunea ei pentru Benedict și să mi le transfer mie. O doream de partea mea, ca un posibil aliat în ceea ce putea deveni tabăra dușmană. Speram să fiu capabil s-o folosesc, în caz de nevoie. Toate acestea erau adevărate. Dar nu voiam să cred că am avut-o numai în acest scop. Bănuiesc, totuși, că exista o urmă de adevăr în asta și mă făcea să mă simt stînjenit și mai mult decît un pic josnic. De ce? Am făcut în viața mea o groază de lucruri pe care majoritatea le-ar considera mult mai rele, și nu eram tulburat în mod deosebit de acestea. M-am luptat cu ideea, neplăcîndu-mi să recunosc, dar știind deja răspunsul. Îmi plăcea fata. Atît și nimic mai mult. Era altceva decît prietenia pe care o simțisem pentru Lorraine, cu elementul ei de înțelegere umană între doi veterani, sau decît nuanța de senzualitate accidentală care existase pentru scurt timp între Moire și mine, cu mult înainte să traversez Modelul pentru a doua oară. Era cu totul altceva. O știam de atît de puțin timp, încît era mai degrabă illogic. Eram un bărbat cu secole întregi la activ. Și totuși... Nu mă simțisem astfel de secole. Uitasem sentimentul pînă acum. Nu voiam să mă îndrăgostesc de ea. Nu acum. Mai tîrziu, poate. Sau, și mai bine, deloc. Nu era potrivită pentru mine. Era o copilă. Orice-ar fi dorit să facă, orice-ar fi descoperit nou și fascinant, eu făcusem deja. Nu, era o greșeală. Nu mă alegeam cu nimic îndrăgostindu-mă de ea. Nu trebuia să mă las...

Ganelon fredona fals un cîntec obscen. Căruța sălta și scîrțîia, și coti în susul dealului. Soarele îmi căzu pe chip și

mi-am acoperit ochii cu antebratul. Ceva mai încolo, uitarea mă înhăță și încep să mă stoarcă.

Cînd m-am trezit era după-amiază și mă simțeam cumplit. Am luat o înghițitură zdravănă de apă, mi-am turnat puțină și în palmă și m-am frecat la ochi. Mi-am pieptănat părul cu degetele. Am privit împrejurimile.

În jurul nostru erau verdeață, mici pîlcuri de copaci și spații deschise unde creșteau ierburi înalte. Ne aflam încă pe un drum prăfos, bătătorit din greu și destul de neted. Cerul era limpede, cu excepția cîtorva norișori, iar umbra alterna cu lumina soarelui destul de regulat. Se simțea un vînt ușor.

— Înapoi printre cei vii. Bun! rosti Ganelon, cînd m-am cățarat peste scîndura din față și m-am așezat lîngă el.

— Căii sînt obosiți, Corwin, și aș vrea să-mi dezmoțesc și eu un pic picioarele. Pe deasupra mi-e și foarte foame. Ție nu?

— Ba da. Mergi către locul ăla umbros din stînga și o să ne oprim un timp.

— Mi-ar plăcea să mergem un pic mai departe de-aici, spuse.

— Vreun motiv special?

— Da. Vreau să-ți arăt ceva.

— Dă-i drumul.

Am mai înaintat puțin și am dat peste un cot al drumului care ne-a purtat mai înspre nord. Peste puțin, am ajuns la un deal și, după ce l-am urcat, am văzut un altul și mai sus.

— Cît de departe vrei să mergi? am zis.

— Hai să depășim și dealul ăsta, răspunse. S-ar putea să-l vedem de sus.

— În regulă.

Căii se opintiră la urcușul pe cel de-al doilea deal, iar eu am coborît și am împins căruța din spate. Cînd am ajuns, în sfîrșit, în vîrf, mă simțeam și mai cumplit din cauza amestecului de sudoare și praf, dar mă trezisem de-a binelea. Ganelon slăbi hăturile și puse piedica. Sări înapoi în căruța

și, de acolo, pe o ladă. Rămase în picioare, cu fața spre stînga și-și miji ochii.

— Vino aici sus, Corwin, mă strigă.

M-am cățarat pe roată și el se aplecă și întinse mîna. I-am luat-o și el mă ajută să mă cațăr pe ladă, unde am rămas în picioare alături de el. Îmi arătă ceva cu degetul, iar eu i-am urmărit gestul.

Cam la un kilometru distanță, întinzîndu-se de la stînga la dreapta, se afla o panglică lată, neagră. Noi ne aflam la cîteva sute de metri deasupra ei și puteam vedea foarte bine, să zicem, jumătate din lungimea ei. Era lată de cîteva zeci de metri și, deși se curba și se răsucea de două ori, lățimea părea a rămîne constantă. Lîngă ea se aflau copaci în întregime negri. În interior părea să se vadă un fel de mișcare. Nu puteam spune ce era. Poate era doar vîntul care vâlurea ierburile negre din capăt. Dar exista și o senzație clară de plutire în ea, ca niște curenți într-un fluviu larg, negru.

— Ce-i asta? am spus.

— Mă gîndeam că poate-mi spui tu, răspunse Ganelon. Credeam că e o parte din vrăjile tale de umbră.

Am clătinat lent din cap.

— Eram destul de adormit, dar mi-aș fi amintit dacă aș fi pus la cale ceva atît de straniu. De unde știai că e aici?

— Am ocolit-o de mai multe ori cînd dormeai, dar apăsarea iarăși în capăt. Nu mi-a plăcut deloc senzația. Era ceva foarte familiar. Ție nu-ți amintește de ceva?

— Ba da, ba da. Din păcate.

Încuviință.

— Este exact ca blestematul ăla de Cerc din Lorraine. Cu ăla seamănă.

— Drumul negru... am spus.

— Ce?

— Drumul negru... am repetat. Nu știam la ce se referea ea cînd a amintit de el, dar acum încep să înțeleg. Nu e bine deloc.

— Încă un semn rău?

— Mă tem că da.

Înjură, apoi:

— Ne va aduce necazuri imediate?

— Nu cred, dar nu sînt sigur.

Coborî de pe ladă și eu l-am urmat.

— Hai să găsim niște nutreț pentru cai, atunci, spuse, și să ne punem și noi burțile la cale.

— Da.

Am înaintat și el luă hățurile. Am găsit un loc bun la poalele dealului.

Am zăbovit acolo aproape o oră, vorbind în mod special despre Avalon. N-am mai pomenit de drumul negru, deși m-am gîndit un pic la el. Trebuia să-l văd mai îndeaproape, bineînțeles.

Cînd am fost gata de plecare, am luat eu din nou hățurile. Caii, oarecum refăcuți, o porniră la pas vioi.

Ganelon stătea lîngă mine, în stînga, avînd în continuare chef de vorbă. Abia atunci am început să-mi dau seama cît de mult însemnase pentru el această stranie întoarcere acasă. Revizitase multe dintre sălașurile zilelor cînd era un proscris, precum și patru cîmpuri de bătălie în care se remarcase ca erou după ce-și dobîndise respectabilitatea. În multe privințe eram mișcat de amintirile lui. Un amestec neobișnuit de aur și lut, omul ăsta. Ar fi trebuit să fie un membru al familiei din Amber.

Kilometrii alunecau rapid și ne apropiam din nou de drumul negru, cînd am simțit un mic șoc mental familiar. I-am trecut hățurile lui Ganelon.

— Ia-le! am spus. Condu!

— Ce-i asta?

— Mai tîrziu! Tu doar condu!

— Trebuie să mă grăbesc?

— Nu. Mergi normal. Și nu scoate o vorbă, un timp.

Am închis ochii și mi-am odihnit capul în mîini, golindu-mi mintea și înălțînd un zid în jurul vidului. Nu sîntem acasă. Pauză de masă. Nu primim petiții. Această proprietate e liberă. Nu deranjați. Contravenienții vor fi pedepsiți. Atenție, cîine

rău! Atenție, cad stînci! Podea alunecoasă. În demolare pentru modernizări.

Se liniști, apoi reveni, mai dur, și am reușit să o blochez din nou. Urmă un al treilea val. L-am blocat și pe acesta.

Apoi dispăru.

Am oftat, mi-am masat globii oculari.

— Acum e-n ordine, am rostit.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Cineva a încercat să ajungă la mine prin mijloace foarte speciale. Aproape sigur a fost Benedict. Probabil că în clipa asta a aflat o serie de lucruri care l-ar putea determina să dorească să ne oprească. O să iau eu din nou hățurile. Mă tem că va fi curînd pe urmele noastre.

Ganelon îmi dădu hățurile.

— Care sînt șansele noastre să scăpăm?

— Acum, destul de mari. Aș zice că avem o distanță destul de mare între noi. O să mai amestec încă niște umbre de îndată ce n-o să mi se mai învîrtă capul.

Am condus în continuare și drumul nostru se răsucea și cotea, mergînd în paralel cu drumul negru un timp, apoi apropiindu-se de el. În cele din urmă, ne aflam la doar cîteva sute de metri de el.

Ganelon îl examinează în tăcere un timp, apoi rosti:

— Îmi amintește prea mult de celălalt loc. Limbile de ceață care ling lucrurile, sentimentul că mereu se mișcă ceva și-l vezi cu coada ochiului...

Mi-am mușcat buzele. Am început să transpir din greu. Încercam să mă depărtez de drum și întîmpinam un fel de rezistență. Nu era același sentiment de nemișcare monolitică pe care-l simți atunci cînd încerci să-ți croiești drum prin Umbră către Amber. Era cu totul diferit. Era un sentiment de inevitabilitate.

Ne deplasam prin Umbră, clar. Soarele urca tot mai sus în ceruri, îndreptîndu-se înapoi spre amiază — pentru că nu mă încînta gîndul să ne prindă noaptea lîngă panglica neagră

— iar cerul pierduse ceva din albastrul său și copacii erau tot mai înalți și munții se întrezăreau în depărtare.

Oare drumul traversa însăși Umbra?

Trebuie să fi fost. Cum altfel să îl fi localizat Julian și Gérard și să fi fost atât de intrigati încât să-l exploreze?

Era un ghinion, dar mă tem că aveam multe în comun, drumul acesta și cu mine.

La naiba!

Ne-am deplasat pe lângă el mult timp, apropiindu-ne încet-încet. Curînd, nu ne mai separau decît vreo treizeci de metri. Cincisprezece...

...Și, exact așa cum presimțisem că trebuie să se întîmple, căile noastre s-au intersectat în cele din urmă. Am tras de hățuri. Mi-am îndesat pipa și am aprins-o, fumînd în timp ce examinam drumul. Star și Firedrake în mod evident nu aprobau zona neagră care tăia de-a curmezișul drumul nostru. Nechezau și încercau să tragă într-o parte.

Trebuia s-o tăiem în diagonală, pe o distanță destul de mare, peste locul negru, dacă voiam să ne ținem de drumul nostru. De asemenea, o parte din teren era ascunsă privirii de o serie de ridicături joase, din piatră. Ierburi grele se aflau la marginea drumului negru și smocuri, ici și colo, la poalele dealurilor. Norișori de ceață se strecurau printre ele și dispăreau, nori vaporosi pluteau în aer și peste toate depresiunile. Cerul, văzut prin ceața care domnea asupra locului, era ceva mai întunecat, de o nuanță murdară, ca funinginea. Tăcerea, fără a însemna încremenire, domina totul, ca și cum o entitate nevăzută aștepta, ținîndu-și respirația.

Atunci am auzit un țipăt. Era o voce de fată. Vechiul truc cu domnița în pericol?

Venise de undeva din dreapta, dincolo de dealuri. Părea dubios. Dar, la naiba! Putea fi real.

I-am dat hățurile lui Ganelon și am sărit pe pămînt, luînd în mînă Grayswandir.

— Mă duc să cercetez, am spus, mergînd spre dreapta și sărind peste firicelul de apă care curgea lângă drum.

— Să vii repede.

Mi-am croit drum printr-un tufiş şi m-am căţărat pe un povîrniş pietros. Mi-am deschis drum printre alţi arbuşti în partea de jos şi am urcat încă un povîrniş mai înalt. Tipătul se auzi din nou pe măsură ce urcam, şi, de data asta, am auzit şi alte sunete.

Apoi am ajuns în vîrf şi am putut vedea la mare depărtare.

Zona neagră începea cam la zece metri sub mine, iar locul pe care-l căutam se afla cam la cincizeci de metri în interiorul ei.

Era un peisaj monocromatic, cu excepţia flăcărilor. O femeie, toată în alb, cu părul negru atîrnînd pînă în talie, era legată de unul dintre copacii aceia negri, în jurul picioarelor avînd o grămadă de crengi arzînd. Vreo cinci bărbaţi păroşi, albinoşi, aproape complet dezbrăcaţi şi continuîndu-şi procesul de dezbrăcare pe măsură ce se mişcau, se amestecau între ei, mormăind şi chicotind, scormonind focul şi lovind-o pe femeie cu bete pe care le purtau şi atingîndu-şi repetat şalele. Flăcările erau destul de înalte acum ca să pîrlească veşmintele femeii, făcîndu-le să ardă înăbuşit. Rochia lungă era îndeajuns de ruptă şi sfîşiată încît să pot vedea că femeia avea forme plăcute, voluptuoase, cu toate că fumul o învăluia astfel încît nu-i puteam vedea chipul.

Am ţîşnit înainte, pătrunzînd în zona drumului negru, sărînd peste ierburile lungi, îngemănate, şi m-am năpustit asupra grupului, decapitîndu-l pe bărbatul cel mai apropiat şi spintecîndu-l pe altul înainte de a-şi da seama că-i atacasem. Ceilalţi se întoarseră şi mă izbiră cu bete, urlînd pe măsură ce le agitau.

Grayswandir mîncă bucăţi mari din ei, pînă cînd căzură şi rămaseră tăcuţi. Sîngele era negru.

M-am răsucit, ţinîndu-mi respiraţia, şi am stins focul. Apoi m-am apropiat de femeie şi i-am retezat legăturile. Îmi căzu în braţe, plîngînd cu sughituri.

Abia atunci i-am observat chipul — sau, mai degrabă, lipsa lui. Purta o mască, o mască de fildeș, ovală și curbată, fără trăsături, cu excepția a două mici tăieturi înguste pentru ochi.

Am dus-o departe de fum și de sânge. Era înțeleștată de mine, respirînd greu, cu trupul lipit de al meu. După ce mi s-a părut că a trecut destul timp, am încercat s-o dezlipesc de mine. Dar nu voia să-mi dea drumul și era surprinzător de puternică.

— E în ordine acum, am spus, sau ceva de genul ăsta, dar ea nu răspunse.

Continuă să-și mențină înțeleștarea de corpul meu, cu mișcări aspre de mîngîiere și cu un efect destul de tulburător. Îmi părea din ce în ce mai atrăgătoare. M-am trezit dezmiertîndu-i părul și, în egală măsură, și restul.

— E în ordine acum, am repetat. Cine ești? De ce au vrut să te ardă? Cine erau?

Dar nu răspunse. Se opri din plîns, dar încă respira greu, deși altfel decît înainte.

— De ce porți masca asta?

Am întins mîna spre mască, dar îşi feri brusc capul.

Asta nu părea să aibă, totuși, prea mare importanță. În timp ce o parte rece, logică, din mine știa că pasiunea era irațională, eram la fel de neputincios ca zeii epicurienilor*. O doream și eram pregătit s-o posed.

Atunci l-am auzit pe Ganelon strigîndu-mă și am încercat să mă îndrept într-acolo.

Dar ea mă împiedică. Eram uluit de forța ei.

— Fiu al Amberului, răsună vocea ei pe jumătate familiară. Îți datorăm asta pentru ce ne-ai dat, și te vom avea cu totul acum.

Vocea lui Ganelon se auzi iar, un șirag constant de înjurături.

M-am opus cu toată forța strînsorii, care slăbi un pic. Mîna îmi țîșni brusc și i-am scos masca.

* Epicurianismul, sistem filozofic bazat pe învățăturile lui Epicur (c. 340-270 î.e.n.), care atacă superstițiile și ideea de intervenționism divin. (n. red.)

Se auzi un scurt țipăt de furie și trei cuvinte finale, când căzu masca.

— Amberul trebuie distrus!

În spatele măștii nu era nici un chip. Nu era absolut nimic.

Hainele căzură și rămaseră atîrnîndu-mi pe braț. Femeia — sau lucrul — se evaporase.

Răsucindu-mă brusc, l-am văzut pe Ganelon prăbușit la marginea drumului negru, cu picioarele răsucite nefiresc. Spada lui se ridica și cadea lent, dar nu vedeam cu ce anume se luptă. Am alergat spre el.

Ierburile negre, peste care eu sărisem, erau înfășurate pe gleznele și picioarele lui. Chiar dacă le tăia, răsăreau altele ca și cum ar fi încercat să-i înșface spada. Reușise să-și elibereze parțial piciorul drept, iar eu m-am aplecat înainte și am reușit să termin treaba.

M-am mutat într-o poziție înapoia lui, în afara razei de acțiune a ierburilor, și am azvîrlit masca, abia atunci constatănd că încă o țineam în mînă. Căzu pe pămînt dincolo de marginea drumului negru și izbucni pe loc în flăcări.

Luîndu-l de subțiori, m-am căznit să-l trag înapoi. Iarba rezista feroce dar, în cele din urmă, am reușit să-l eliberez. Apoi l-am cărat, sărind peste smocurile de iarbă neagră care ne separau de varietatea mai docilă, verde, de dincolo de drum.

Reuși să se pună pe picioare și continuă să se reazeme de mine, clătinîndu-se și plesnindu-și carîmbii.

— Sînt amortite, spuse. De-abia îmi simt picioarele.

L-am ajutat să ajungă înapoi la căruță. Se agăță de marginea ei și începu să tropăie.

— Au început furnicăturile, mă înștiință. Încep să-și revină... Au!

În cele din urmă, ajunse în fața căruței. L-am ajutat să se cațere pe capră și l-am urmat.

Oftă.

— E mai bine, spuse. Picioarele își revin. Chestiile alea mi-au supt puterea din ele. Și din restul din mine. Ce s-a-ntîmplat?

— Semnul nostru rău s-a adeverit.

— Și acum?

Am luat hăturile și am eliberat piedica.

— O să traversăm, am spus. Trebuie să aflui mai multe despre chestia asta. Ține-ți spada la îndemână.

Mormăi și își puse spada pe genunchi. Cailor nu prea le plăcu ideea de a merge mai departe, dar i-am șfichiuit ușor pe flancuri și au pornit la drum.

Am pătruns în zona neagră și era ca și cum am fi intrat într-un jurnal de actualități din Cel de-al Doilea Război Mondial. Izolat, deși aproape la îndemână, sterp, deprimant, înfrigorător. Până și zgomotul potcoavelor era cumva înăbușit, făcut să pară mai distant. Un țuit slab, persistent începu să-mi răsună în urechi. Ierburile de lângă drum se agitau când treceam pe lângă ele, cu toate că mă țineam la mare distanță. Am trecut prin mai multe aglomerări de ceață. Erau inodore, dar, de fiecare dată, respirația ni se îngreuna. Cum ne apropiam de primul deal, am început să fac schimbările care urmau să ne ducă prin Umbră.

Am dat roată dealului.

Nimic.

Drumul negru, plin de miasme, era neschimbat.

Atunci m-am înfuriat. Am desenat din memorie Modelul și l-am ținut să strălucească dinaintea ochilor amintirii. Am încercat încă o dată mișcarea.

Imediat, începu să mă doară capul. Durerea începu din frunte, merse pînă în ceafă și rămase acolo ca o sîrmă fierbinte. Numai că asta îmi spori furia și mă determină să mă străduiesc și mai tare să transform drumul negru în nimic.

Lucrurile începură să se agite. Cețurile se îngroșară, rostogolindu-se asupra drumului în valuri. Contururile deveniră neclare. Am tras de hățuri. Caii se mișcă mai iute. Capul începu să-mi zvîcnească, mă simțeam ca și cum ar fi vrut să explodeze.

În loc de asta, într-o clipă, explodă tot restul...

Pămîntul se cutremură, crăpînd ici-colo, dar era mai mult decît atît. Totul părea să sufere un tremur spasmodic, iar crăpăturile erau mai mult decît simple linii de fractură în pămînt.

Era ca și cum cineva ar fi lovit brusc piciorul unei mese pe care zăcea asamblat neglijent un puzzle. Spărturi apăreau în întreaga priveliște: aici, o creangă verde; colo, luciul unei ape, un petic de cer albastru, beznă totală, nimic alb, fațada unei clădiri din cărămidă, chipuri în spatele unei ferestre, foc, o bucată din cerul plin de stele...

Caii galopau deja, iar eu făceam tot ce-mi stă în putință ca să mă abțin să nu urlu de durere.

Un murmur de zgomote amestecate — animale, umane, mecanice — trecu pe deasupra noastră. Mi s-a părut că-l aud pe Ganelon înjurînd, dar nu eram sigur.

Credeam că voi leșina de durere, dar am hotărît, din pură încăpăținare, și furie, să insist pînă voi izbuti. M-am concentrat asupra Modelului ca un muribund care se plînge Dumnezeuului său, și mi-am îndreptat întreaga voință împotriva existenței drumului negru.

Atunci tensiunea scăzu și caii se azvîrliră sălbatic, purtîndu-ne într-o cîmpie verde. Ganelon se agăță de hățuri, dar am tras numai eu de ele și am strigat spre cai pînă se opriră.

Traversaserăm drumul negru.

M-am răsucit imediat și am privit înapoi. Peisajul se unduia ca și cum ar fi fost văzut prin ape agitate. Poteca noastră prin el era curată și clară, totuși, ca un pod sau ca un dig, iar ierburile de pe margini erau verzi.

— Asta a fost mai rău, spuse Ganelon, decît călătoria în care m-ai dus atunci cînd m-ai exilat.

— Și eu cred la fel, am spus, după care le-am vorbit cailor, cu blîndețe, convingîndu-i în final să revină pe drumul prăfos și să continue înaintarea.

Aici, universul era mai luminos, iar copacii printre care pătrunserăm curînd erau pini înalți. Mireasma lor proaspătă umplea aerul. Veverițe și păsări țopăiau printre crengi. Solul

era mai întunecat, mai bogat. Părea că ne aflăm la o altitudine mai ridicată decît cea de dinaintea traversării. Am fost mulțumit că, într-adevăr, ne-am deplasat — și încă în direcția pe care o dorisem.

Drumul se curbă, se întoarce un pic înapoi, se îndreptă. Din cînd în cînd mai zăream drumul negru. Era nu departe de noi, spre dreapta. Încă ne deplasam aproape paralel cu el. Chestia asta cu siguranță traversa Umbra. Din cîte ne-am dat seama, se pare că hotărîse să revină iar la felul său normal de a fi, cel sinistru.

Durerea de cap se mai domoli și îmi simțeam inima cumva mai ușoară. Am ajuns pe un teren mai înalt, cu o panoramă superbă asupra unei întinse zone de dealuri și păduri, amintindu-mi de niște zone din Pennsylvania pe care mă bucurasem să le parcurg cu ani în urmă.

Mi-am întins oasele; apoi:

— Cum îți mai simți picioarele? l-am întrebat.

— În regulă, rosti Ganelon, privind înapoi de-a lungul urmelor noastre. Știi că eu văd bine la distanță, Corwin...

— Da?

— Văd un călăreț, venind foarte repede.

M-am ridicat în picioare și m-am întors. Cred că am gemut cînd m-am așezat iar și am luat hăturile.

Era încă destul de departe ca să fiu sigur — de cealaltă parte a drumului negru. Dar cine altul putea fi, călărind cu atîta viteză pe urmele noastre?

Atunci am blestemat.

Ne apropiam de creasta dealului. M-am întors spre Ganelon și am spus:

— Pregătește-te pentru încă o cursă drăcească.

— E Benedict?

— Cred că da. Am pierdut prea mult timp acolo. Se poate deplasa îngrozitor de repede — mai ales prin Umbră — așa, de unul singur.

— Crezi că-l putem pierde pe drum?

— O să aflăm, am spus. Chiar foarte curînd.

Am plescăit din buze ca să dau ghes cailor și am tras iar de hățuri. Am ajuns în vîrf și ne izbi un curent de aer înghețat. Am coborît puțin și umbra unui bolovan întunecă cerul. Cînd îl depășirăm, întunericul continuă și cristale delicate de zăpadă se depuseră pe fețele și mîinile noastre.

În cîteva momente coboram iarăși și ninsoarea se transformă într-un viscol orbitor. Vîntul ne urla în auz, iar căruța zăngănea și derapa. Am încercat s-o echilibrez. În jurul nostru erau deja nămeți și drumul era alb. Scoteam aburi pe gură, iar gheața lucea pe copaci și stînci.

Mișcare și o zăpăceală temporară a simțurilor. Asta se întîmplă...

Am continuat cursa, iar vîntul izbea și mușca și urla. Nămeții începură să acopere drumul.

Făcurăm o cotitură și ieșirăm din furtună. Lumea încă era acoperită de o pojghiță de gheață și din cînd în cînd mai plutea cîte un fulg, dar soarele se elibera dintre nori, turnînd lumină peste ținut, iar noi coboram iarăși...

...Trecînd printr-un fel de ceață și trezindu-ne într-o întindere aridă, fără zăpadă totuși, un ținut plin de roci și gropi...

...Am luat-o spre dreapta, am dat din nou peste soare, am urmat un drum sinuos pe o cîmpie înaltă, rătăcind printre aglomerări mari, informe, de stînci albastre-cenușii...

...Unde departe în dreapta drumul negru se ținea după noi.

Valuri de căldură ne inundară și pămîntul scotea aburi. Bășicuțe topăiau în heleșteele care fierbeau în cratere, adăugînd emanațiile lor aerului umed. Mlaștini micuțe zăceau asemeni unui pumn de monede din bronz vechi.

Caii galopau, acum pe jumătate înnebuniți, cînd, de-a lungul drumului, începură să erupă gheizerele. Ape fierbinți curgeau pe drum, ratîndu-ne la mustață, alergînd în valuri aburinde, lucioase. Cerul era arămiu, iar soarele — un măr uscat. Vîntul era un ciîne care gîfîia cu o respirație urît mirositoare.

Pămîntul se cutremură și, undeva departe în stînga noastră, vîrful unui munte explodează și aruncă focuri spre ceruri. O explo-

zie asurzitoare ne lăsă un timp fără auz și declanșă valuri care se izbiră de trupurile noastre. Căruța se clătină și oscilă.

Pământul continua să se scuture, iar vînturile ne izbeau aproape cu forța unui uragan în timp ce ne grăbeam către un șirag de dealuri cu culmile negre. Am părăsit ceea ce părea a fi drumul atunci cînd a luat-o în direcția greșită și ne-am îndreptat, ciocnindu-ne și tremurînd, direct spre cîmpie. Dealurile continuau să crească, dansînd în aerul agitat.

M-am întors cînd am simțit mîna lui Ganelon pe braț. Striga ceva, dar nu-l puteam auzi. Atunci arătă în spate și i-am urmărit gestul. N-am văzut nimic ce nu m-aș fi așteptat să văd. Aerul avea turbulențe, era plin de praf, de resturi, de cenușă. Am ridicat din umeri și mi-am îndreptat din nou atenția către dealuri.

La poalele celui mai apropiat, întunericul devenise mai dens. M-am dus într-acolo.

Se înălța dinaintea mea pe măsură ce pământul cobora iar în pantă, o imensă gaură de cavernă, mărginită de o cortină de praf și pietriș.

Am plesnit biciul în aer și am parcurs ultimii cinci sau șase sute de metri și ne-am afundat în peșteră.

Am început să înfrînez ușor caii, lăsîndu-i să se relaxeze la pas.

Am continuat să coborîm, am cotit și am ajuns într-o grotă spațioasă, înaltă. Lumina pătrundea prin găurile de sus, strlucind pe stalactite și căzînd pe bazinele verzi cu apă tremurîndă. Pământul continua să vibreze și auzul începu să-mi revină, și am văzut o stalagmită imensă năruindu-se și am auzit clinchetul slab al prăbușirii.

Am traversat o prăpastie căreia nu i se vedea fundul pe un pod care părea a fi din calcar și care se fărîmiță în spatele nostru și dispăru.

Ploua cu bucățele de stîncă și uneori cădeau și pietre mai mari. În colțuri străluceau mănunchiuri de ciuperci verzi și roșii și sclipeau fragmente de minerale, iar cristale mari și flori imense din piatră deschisă la culoare se adăugau frumuseții

misterioase, jilave a locului. Am trecut prin caverne ca niște lanțuri de bășici și ne-am intersectat cu un torent alb care se pierdea într-un abis întunecat.

O galerie lungă, ca un tirbușon, ne conduse iar în sus și am auzit vocea lui Ganelon, slabă și ca un ecou:

— Cred că am zărit o mișcare — s-ar putea să fie un călăret — pe creasta muntelui — doar pentru o secundă — acolo, în spate.

Ne-am trezit într-o încăpere ușor luminată.

— Dacă era Benedict, o să îi fie greu să ne urmărească, am strigat, și se auziră zgomotele înăbușite ale izbiturii unor obiecte care se prăbușeau în spatele nostru.

Am continuat să mergem înainte și în sus, pînă cînd, în final, deasupra noastră au început să apară deschizături prin care se zăreau fragmente de cer albastru limpede. Zgomotele potcoavelor și ale căruței ajunseră treptat la un volum normal și le auzeam și ecoul. Trepidațiile încetară, mici păsări săgetau cerul deasupra noastră, iar lumina creșcu în intensitate.

Apoi, o nouă răsucire a drumului, și ieșirea se ivi dinaintea noastră, o deschidere largă și joasă spre lumina zilei. A trebuit să ne plecăm capetele cînd am trecut pe sub pragul neregulat.

Am sărit peste o stîncă proeminentă acoperită cu mușchi, apoi am dat peste o albie de pietriș care se întindea ca o urmă de coasă pe coasta dealului, trecînd peste copaci gigantici și dispărînd între ei, undeva jos. Am plescăit din limbă, îndemnînd caii să continue drumul.

— Sînt foarte obosiți acum, remarcă Ganelon.

— Știu. Curînd se vor odihni, într-un fel sau altul.

Pietrișul scîrțîia sub roțile noastre. Mirosul copacilor era plăcut.

— Ai observat? Acolo jos, undeva în dreapta?

— Ce...? am început să rostesc, întorcînd capul. Apoi: Oh. Blestematul drum negru era încă alături de noi, poate la un kilometru distanță.

— Cîte umbre traversează? am întrebat gînditor.

— Se pare că toate, sugeră Ganelon.

Am clătinat ușor din cap.

— Sper că nu, am rostit.

Ne-am continuat coborîrea, sub un cer albastru și un soare auriu care apunea într-o manieră normală.

— Aproape că mi-a fost frică să ies din peștera aia, rosti Ganelon după un timp. Nu voiam să mă gîndesc la ce ne așteaptă aici.

— Caii nu mai rezistau. A trebuit să-i las. Dacă cel pe care l-am văzut e Benedict, calul lui probabil că era într-o stare mai bună. Îl forța. Apoi, să înfrunte toate astea... cred că s-a prăbușit.

— Poate e obișnuit cu asta, spuse Ganelon, cînd cotirăm la dreapta, pierzînd din vedere gura cavernei.

Am coborît constant, peisajul transformîndu-se lent și imperceptibil. Traseul nostru o lua spre dreapta, și am blestemat cînd am constatat că ne apropiam de drumul negru.

— La naiba! E la fel de insistent ca un comis-voiajor de la Asigurări! am spus, simțind cum furia mi se transformă în ură. Cînd va sosi timpul, o să distrug chestia asta!

Ganelon nu răspunse. Bău o lungă înghițitură de apă. Îmi trecu sticla și făcui la fel.

În cele din urmă am ajuns la cîmpie, iar traseul continuă să fie sinuos și plin de curbe. Asta îngăduia cailor s-o ia mai ușor, iar eventualului urmăritor îi încetinea înaintarea.

Cam după vreo oră, am început să mă simt în largul meu și ne-am oprit să mîncăm. Aproape isprăvisem prînzul, cînd Ganelon — care nu-și dezlipise privirea de pe povîrnișul dealului — se ridică și miji ochii.

— Nu, am spus, sărind în picioare, nu pot să cred.

Un călăreț singuratic apăruse în gura grotei. L-am urmărit cum s-a oprit o clipă, apoi și-a continuat drumul.

— Ce facem acum? întrebă Ganelon.

— Hai să ne strîngem lucrurile și să mergem mai departe. Măcar putem amîna un pic inevitabilul. Am nevoie de mai mult timp ca să gîndesc.

Am împachetat totul încă o dată, deplasîndu-ne într-un ritm moderat, deși mintea mea funcționa la viteză maximă. Trebuia să existe o modalitate de a-l opri. De preferat, fără a-l ucide.

Dar nu puteam găsi nici o soluție.

Ajunserăm într-o frumoasă amiază într-un loc care ar fi fost superb, dacă nu era drumul negru care se apropia și mai mult. Ar fi fost o rușine să-l împrăscăm cu sînge, mai ales al meu. Chiar dacă-și purta spada în mîna stîngă, mi-era teamă să-l înfrunt. Ganelon nu mi-ar fi fost de nici un folos. Benedict de-abia l-ar fi observat.

Am schimbat Umbra cînd am ajuns la o altă curbă. Cîteva clipe mai tîrziu, un miros ușor de fum îmi intră în nări. Am făcut încă o mică transformare.

— Se apropie rapid! mă înștiință Ganelon. Tocmai am văzut... Fum! Flăcări! Pădurile ard!

Am izbucnit în rîs și am privit înapoi. Jumătate din deal era învăluită în fum și o portocaliul alerga prin verde, trosniturele crengilor ajungîndu-mi de-abia atunci la urechi. Din proprie inițiativă, caii măriră pasul.

— Corwin! Ai văzu...?

— Da! Dacă ar fi fost mai abrupt și n-ar fi fost copaci, aș fi pus la cale o avalanșă.

Cerul era plin de păsări. Ne-am apropiat mai mult de drumul negru. Firedrake își scutură capul și necheză. Pe bot era plin de spumă. Încercă s-o ia la goană, apoi se cabră și bătut aerul cu picioarele din față. Star scoase un sunet de spaimă și trase spre dreapta. M-am luptat cu ei un moment, am recîștigat controlul, am hotărît să-i las puțin să alerge.

— Încă e după noi! strigă Ganelon.

Am blestemat și am continuat alergarea. În cele din urmă, poteca ne purtă de-a lungul drumului negru. Ne aflam pe o lungă porțiune dreaptă, și o scurtă privire înapoi îmi arată că tot dealul era cuprins de flăcări, cu traseul ca o cicatrice stranie pe mijloc. În clipa aceea l-am văzut pe călăreț. Era la jumătatea drumului de coborîre și se mișca da parcă participa la Derby-ul Kentucky*. Dumnezeule! Ce cal avea! Mă întrebam ce umbră îi dăduse viață.

* Cursă faimoasă de hipism, ce are loc în Louisville, Kentucky.
(n. red.)

Am tras de hățuri, ușor la început, apoi mai tare, pînă cînd, în cele din urmă, am început să încetinesc. Ne aflam la doar cîteva zeci de metri de drumul negru acum, și am observat că era un loc nu prea departe unde se apropia și mai tare. Am reușit să înfrînez caii cînd am ajuns acolo și ei rămaseră pe loc tremurînd. I-am dat hățurile lui Ganelon, am scos Grayswandir și am sărit din căruță.

De ce nu? Era o zonă bună, netedă, și poate că porțiunea aceea neagră de pămînt, contrastînd cu nuanțele colorate ale vieții și plantelor din apropiere, a deșteptat în mine cine știe ce instinct morbid.

— Și acum? întrebă Ganelon.

— Nu putem scăpa de el, am spus, și, dacă reușește să treacă prin foc, va ajunge aici în cîteva minute. N-are nici un sens să continuăm goana. O să-l întîmpin aici.

Ganelon înfășură hățurile în jurul unei bare laterale și întinse mîna după spadă.

— Nu, am spus. Nu poți influența deznodămîntul în vreun fel sau altul. Uite ce vreau eu să faci: du căruța în susul drumului și așteaptă-mă acolo. Dacă lucrurile ce rezolvă pe placul meu, o să ne continuăm drumul. Dacă nu, predă-te imediat lui Benedict. Doar pe mine mă vrea, și va fi singurul care te poate duce înapoi în Avalon. O va face, să știi. Măcar te vei retrage în țara de baștină, în felul ăsta.

Ezită.

— Dă-i drumul, i-am spus. Fă cum am spus.

Privi în pămînt. Desfăcu hățurile. Se uită la mine.

— Noroc, spuse, și dădu bice cailor.

M-am întors la traseu, m-am așezat în fața unui mic pîlc de puieți și m-am pus pe așteptat. Am apucat Grayswandir cu nădejde, am aruncat încă o privire spre drumul negru, apoi mi-am fixat ochii pe traseu.

Nu peste mult, apăru deasupra liniei flăcărilor, înconjurat de fum și foc, printre crengi aprinse care se prăbușeau. Era Benedict, da, cu fața parțial acoperită, cu ciotul brațului drept ridicat pentru a-și proteja ochii, venind ca o arătare ieșită direct din iad. Țîșnind printr-o mare de scînteii și cenușă, ajunse la loc deschis și plonjă spre potecă.

Curînd i-am putut auzi zgomotul potcoavelor. Un gest de gentleman ar fi fost să-mi pun spada în teacă în timp ce-l așteptam. Dar, dacă făceam asta, se putea să nu mai am șansa s-o mai pot scoate iar.

M-am trezit întrebîndu-mă cum își poartă Benedict spada și ce tip de armă ar putea fi. Dreaptă? Curbată? Lungă? Scurtă? Se pricepea la toate în egală măsură. El mă învățase să duelez...

Să pun Grayswandir înapoi în teacă se putea dovedi o chestie deșteaptă, nu numai politicoasă. Poate voia să stăm de vorbă mai întîi — și, dacă țineam spada la vedere, o căutam cu lumînarea. Cînd zgomotul copitelor se înteti, totuși, mi-am dat seama că mi-era frică să renunț la ea.

Mi-am șters palma o dată înainte de a-l vedea. Încetinise la curbă și cred că m-a văzut exact în clipa în care l-am văzut și eu. Se îndreptă exact spre mine, încetinind. Numai că oprirea nu părea a fi scopul lui imediat.

Era aproape o experiență mistică. Nu știu cum altfel s-o interpretez. Pe măsură ce se apropia, mintea mea o lua razna, și era ca și cum aș fi avut o eternitate ca să cumpănesc apropierea acestui om care era fratele meu. Veșmintele îi erau murdare, chipul întunecat, ciotul brațului drept ridicat, gesticulînd aiurea. Fiara enormă pe care o călărea era dungată, negru și roșu, cu coama și coada roșii. Dar era chiar un cal, își rotea ochii, avea spume la gură și respirația lui era dure-roasă la auz. Atunci am văzut că purta sabia transversal pe spate, pentru că mînerul i se ridicase mult deasupra umărului drept. Încă încetinind, cu ochii țintă asupra mea, părăsi drumul, îndreptîndu-se ușor către stînga, trase de hățuri o dată și le dădu drumul, controlînd calul doar din genunchi. Mîna stîngă i se ridică într-o mișcare asemănătoare unui salut, trecu peste cap și înșfăcă mînerul armei. Ieși din teacă fără un sunet, descriind un frumos arc de cerc deasupra lui și se fixă într-o poziție letală dincolo de umărul stîng și înclinîndu-se spre înapoi, ca o unică aripă din oțel mat, cu o linie minusculă a tăișului care strălucea ca un filament de oglindă. Imaginea pe care o înfățișa se întipări în mintea mea ca un fel de măreție, o anume splendoare care te emoționa în mod straniu. Spada era o armă lungă, asemănătoare unei coase, și-l văzusem

folosind-o și altă dată. Numai că atunci eram aliați împotriva unui dușman comun, pe care începusem să-l cred invincibil. În noaptea aceea, Benedict dovedise contrariul. Acum, când am văzut spada ridicată asupra mea, am fost copleșit de înțelegerea propriei mele mortalități, sentiment pe care pe care nu l-am trăit niciodată în felul ăsta. Era ca și cum un vâl fusese luat de pe lume și am avut o înțelegere bruscă și totală a morții însăși.

Clipa trecu. Făcui un pas înapoi spre pădurice. Rămăsesem acolo astfel încît să pot profita de copaci. M-am retras cam trei metri printre ei și am făcut doi pași la stînga. Calul se retrase chiar în ultima clipă, sforăi și necheză, fremătînd din nările aburinde. Se roti într-o parte, scormonind pămîntul. Brațul lui Benedict se mișcă cu o viteză aproape insesizabilă, ca limba unei broaște rîioase, și sabia reteză un puiet cam de zece centimetri diametru. Copacul continuă să rămînă drept o clipă, apoi se prăbuși încet.

Sări de pe cal și se îndreptă către mine. Încă un motiv pentru care alesesem păduricea — pentru a-l face să vină spre mine într-un loc în care o sabie lungă se poticnește în crengi și trunchiuri.

Dar, pe măsură ce avansa, agita spada, aproape neglijent, înainte și înapoi, iar copacii se prăbuseau în urma lui. Măcar de n-ar fi fost atît de infernal de priceput. Măcar de n-ar fi fost Benedict...

— Benedict, am rostit cu o voce normală, ea e adult acum și e capabilă să judece singură lucrurile.

Dar nu dădu nici un semn că m-ar fi auzit. Continua să se apropie, fluturînd spada imensă dintr-o parte în alta. Scottea un sunet răsunător la trecerea prin aer, urmat de o ușoară pocnitură cînd secționa un copac, încetinindu-și doar imperceptibil înaintarea.

Am ridicat Grayswandir și am îndreptat-o spre pieptul lui.

— Rămii unde ești, Benedict, am rostit. Nu vreau să lupt cu tine.

Își mișcă spada într-o poziție de atac și rosti doar un cuvînt:

— Criminalule!

Bratul se mișcă imediat și sabia mea fu aproape imediat dată deoparte. Am parat atacul următor, iar el blocă riposta mea și atacă din nou.

De data asta nici nu m-am mai obosit să ripostez. Pur și simplu am parat, m-am retras și am pășit în dosul unui copac.

— Nu înțeleg, am spus, evitînd spada care alunecă de-a lungul trunchiului și aproape mă străpunse. N-am omorît pe nimeni în ultima vreme. În mod sigur, nu în Avalon.

Încă o pocnitură și copacul începu să se prăbușească spre mine. M-am ferit și m-am retras, parînd.

— Criminalule, rosti din nou.

— Nu știu despre ce vorbești, Benedict.

— Mincinosule!

Am stat și m-am gîndit. La naiba! Era absurd să mor dintr-o greșeală! Am ripostat cît de rapid am putut, căuțînd undeva o ieșire. Nici una.

— Măcar spune-mi! am urlat. Te rog!

Dar el părea că terminase cu vorbitul. Atacă înainte și a trebuit să mă retrag iar. Era ca și cum ai fi încercat să te duelezi cu un ghetar. Am fost convins atunci că-și ieșise din minți — nu că asta m-ar fi ajutat în vreun fel. Oricui altcuiva nebunia i-ar fi provocat o oarecare pierdere a controlului în luptă. Numai că Benedict își antrenase reflexele de-a lungul secolelor, iar eu aș fi putut să jur că nici dacă i-ar fi fost eliminată scoarta cerebrală mișcările lui nu și-ar fi pierdut perfecțiunea.

Mă împingea înapoi în mod constant, iar eu mă strecuram printre copaci și el îi reteza și continua să înainteze. Am făcut greșeala să-l atac și abia am reușit să-i stopez contraatacurile care trecură la cîțiva centimetri de pieptul meu. Am învins primul val de panică ce mă cuprinsese cînd am văzut că mă conduce înapoi către marginea pădurii. Curînd urma să mă aibă în cîmp deschis, fără copaci care să-l încetinească.

Atenția mea era atît de concentrată asupra lui, încît nu mi-am dat seama ce se întîmplă decît în clipa în care s-a petrecut.

Cu un strigăt puternic, Ganelon țîșni de nicăieri, încolăcindu-și brațele în jurul lui Benedict și blocîndu-i mîna în care ținea spada.

Chiar dacă mi-aș fi dorit, totuși nu aveam ocazia de a-l ucide atunci. Era prea rapid, iar Ganelon nu era conștient de forța lui.

Benedict se răsuci spre dreapta, intercalându-l pe Ganelon între noi și, în același timp, roti ciotul brațului său ca pe o bîtă, izbindu-l pe Ganelon în tîmpla stîngă. Apoi își eliberă mîna stîngă, îl înșfăcă pe Ganelon de centură, îl săltă în aer și-l aruncă spre mine. Cînd m-am dat la o parte, recuperează spada de lîngă piciorul lui, unde căzuse, și porni din nou spre mine. Abia am apucat să arunc o privire și să văd că Ganelon aterizase undeva la zece pași în spatele meu.

Am parat și mi-am reluat retragerea. Nu-mi mai rămăsese decît un singur truc, și eram trist la gîndul că, dacă nu-mi iese, Amber va fi lipsit de conducătorul său de drept.

Într-un fel, e mult mai dificil să te duelezi cu un stîngaci bun decît cu un dreptaci bun, și asta era, de asemeni, împotriva mea. Dar trebuia să experimentez nițel. Trebuia să aflu ceva, chiar dacă asta însemna să risc.

Am făcut un pas mare înapoi, aflîndu-mă pentru moment în afara razei lui de acțiune, apoi m-am aplecat înainte și am atacat. Era o mișcare foarte elaborată și foarte rapidă.

Un rezultat neașteptat, care, sînt sigur, era în mare parte noroc, a fost că am reușit să pătrund, chiar dacă am ratat ținta. Pentru o clipă, Grayswandir alunecă pe spada lui cînd pară și-i creștă urechea stîngă. Asta îl încetini pentru cîteva clipe, dar nu îndeajuns încît să conteze. Dacă a avut vreun rezultat, acesta a fost că i-a întărit apărarea. Am continuat atacurile, dar, pur și simplu, nu reușeam să le finalizez. Era o tăietură mică, dar sîngele se scurgea pe lobul urechii și împrășca în jur. Putea chiar să-mi distragă atenția, dacă i-aș fi dat prea multă atenție.

Apoi am făcut exact ceea ce mă temeam, dar trebuia să încerc. I-am lăsat o mică deschizătură, numai pentru o secundă, știind că exact pe acolo va încerca să-mi străpungă inima.

Așa făcu, iar eu am parat în ultima clipă. Nu-mi place să mă gîndesc cît de aproape a fost de data asta.

Atunci am început iar să cedez teren, ieșind din pădure. Parînd și retrăgîndu-mă, m-am deplasat spre locul unde zăcea

Ganelon. M-am retras încă vreo cinci metri, luptînd în defensivă, economisindu-mi energia.

Apoi i-am mai oferit o deschizătură.

Se repezi, așa cum făcuse înainte, și am reușit să-l opresc iar. După asta, declașă un atac și mai dur, împingîndu-mă spre marginea drumului negru.

Acolo m-am oprit și m-am ținut ferm pe picioare, așezîndu-mă în poziția pe care o alesesem. Trebuia doar să-l mai țin cîteva momente, ca să-l atrag în capcană...

Au fost momente foarte dure, dar am luptat cu furie și am scos-o la capăt. Apoi i-am oferit iar aceeași deschizătură.

Știam că va ataca la fel ca înainte, iar piciorul meu drept a trecut în spatele stîngului, apoi s-a îndreptat chiar cînd m-a atacat. N-am făcut decît o mișcare ușoară, îndepărtîndu-i spada într-o parte, năpustindu-mă în spate pe drumul negru, întinzînd imediat brațul pentru a descuraja o balestră.

Atunci făcu exact ce sperasem. Lovi spada și avansă normal cînd eu coborîi sabia în quartă...

...determinîndu-l să păsească în grămada de ierburi negre peste care eu sărisem.

La început, n-am îndrăznit să privesc. Pur și simplu am stat și am dat o șansă florei.

N-a durat decît cîteva momente. Benedict nu conștientiză decît abia atunci cînd încercă să se miște a doua oară. I-am văzut expresia de uimire pe chip, apoi încordarea. Îl prinsese, știam.

Mă îndoiam totuși că o să-l țină multă vreme, așa că am acționat imediat.

Am sărit spre dreapta, dincolo de raza spadei lui, m-am repezit înainte și am sărit peste ierburi, dincolo de drumul negru. Benedict încercă să se răsucescă, dar ierburile îl înhățaseră de picioare pînă la genunchi. Se clătină o clipă, dar se menținu în picioare.

Am trecut prin spatele lui în dreapta. O lovitură simplă și ar fi fost un om mort, dar, firește, n-aveam nici un motiv s-o fac acum.

Își zvîrli brațul în spate și întoarse capul, îndreptînd spada spre mine. Începu să tragă de piciorul stîng pentru a-l elibera.

Dar am fentat spre dreapta lui, și cînd se mișcă să pareze, l-am lovit peste ceafă cu latul lui Grayswandir.

Asta îl buimăci, și am izbutit să mă deplasez și să-l lovesc în rinichi cu mîna stîngă. Se încovoie ușor și i-am blocat brațul înarmat, apoi l-am lovit din nou în ceafă, de data asta cu pumnul, foarte tare. Se prăbuși, inconstient, și i-am luat spada din mînă și am azvîrlit-o deoparte. Sîngele din lobul urechii stîngi se scurgea pe gît ca și cum ar fi fost un cercel exotic.

Am pus Grayswandir deoparte, l-am săltat pe Benedict de subțiori și l-am tras înapoi de pe drumul negru. Ierburile opuseră o rezistență înversunată, dar am luptat împotriva lor și, în cele din urmă, l-am eliberat.

Ganelon reușise să se ridice în picioare. Se clătină și rămase lîngă mine, privind în jos către Benedict.

— Ce individ e ăsta, zise. Ce individ e ăsta... Ce-o să facem cu el?

L-am săltat pe umăr.

— Îl ducem înapoi spre căruță chiar acum, am spus. Vrei să iei tu săbiile?

— În regulă.

Am pornit la drum și Benedict rămase inconstient — ceea ce era bine, pentru că nu doream să-l lovesc iar cîtă vreme puteam să evit asta. L-am așezat la poalele unui copac zdravăn, pe drumul de lîngă căruță.

Am băgat săbiile în teacă cînd sosi Ganelon, pe care l-am pus să scoată frînghiile de la mai multe lăzi. În timp ce făcea asta, l-am percheziționat pe Benedict și am găsit ce căutam.

Apoi l-am legat de copac, în timp ce Ganelon îi aducea calul. L-am priponit de un arbust alăturat, de care i-am agățat și spada.

Apoi am urcat pe capra vizitiului și Ganelon mi se alătură.

— Chiar ai de gînd să-l lași aici? întrebă.

— Deocamdată, am zis.

Ne-am deplasat spre drum. Eu n-am privit înapoi, dar Ganelon o făcu.

— Încă n-a mișcat, raportă el. Apoi: Nimeni nu m-a aruncat vreodată așa. Cu atît mai puțin cu o singură mînă.

— De aceea ți-am spus să mă aștepti la căruță și să nu lupți cu el dacă pierd.

— Ce-o să se întâmple cu el acum?

— O să vorbesc cu cineva care o să aibă grijă de el, curînd.

— O să fie în ordine, nu?

Am încuviințat.

— Bun.

Am înaintat vreo trei kilometri și am oprit caii. Am sărit jos.

— Nu-ți face griji, indiferent ce se-ntîmplă, am spus. Acum o să aranjez treburile pentru Benedict.

Am ieșit de pe drum și m-am tras la umbră, dînd la iveală pachetul de Atuuri pe care-l avusese Benedict asupra lui. Am scotocit printre ele, l-am localizat pe Gérard și l-am extras din pachet. Pe restul le-am pus la loc în caseta de lemn căptușită cu mătase cu încrustații de os în care le avusese Benedict.

Am ținut Atuul lui Gérard în fața ochilor și l-am privit.

După un timp, cartea se încălzi, deveni reală, păru că se mișcă. Am simțit prezența lui Gérard. Era în Amber. Mergea pe o stradă pe care am recunoscut-o. Gérard semăna mult cu mine, numai că era mai solid, mai greoi. Am observat că încă purta barbă.

Se opri și mă privi.

— Corwin!

— Da, Gérard. Arăți bine.

— Ochii tăi! Poți vedea?

— Da, pot vedea din nou.

— Unde ești?

— Vino acum la mine și o să-ți arăt.

Privirea i se intensifică.

— Nu sînt sigur că pot face asta, Corwin. Acum sînt foarte ocupat.

— E vorba de Benedict, am spus. Ești singurul în care pot avea încredere să-l ajute.

— Benedict? Are necazuri?

— Da.

— Atunci de ce nu mă contactează chiar el?

— Nu poate. E reținut.

— De ce? Cum?

— E o poveste prea lungă ca să ți-o spun acum. Crede-mă, are nevoie de ajutorul tău, chiar acum.

Își roase barba cu dinții de sus.

— Și nu te poți descurca singur?

— În nici un caz.

— Și crezi că eu pot?

— Știu că poți.

Își slăbi spada în teacă.

— Mi-ar plăcea să cred că nu e o înșelătorie, Corwin.

— Te asigur că nu e. Cu tot timpul pe care l-am avut la dispoziție, aș fi venit cu ceva mai subtil.

Oftă. Apoi încuviință.

— E-n regulă. Vin la tine.

— Dă-i drumul.

Rămase o clipă, apoi făcu un pas înainte.

Era lângă mine. Întinse mîna și mă bătui pe umăr. Zîmbi.

— Corwin, spuse. Mă bucur că ți-ai recăpătat vederea.

Am privit în depărtare.

— Și eu mă bucur. Și eu mă bucur.

— Cine e ăla din căruță?

— Un prieten. Îl cheamă Ganelon.

— Unde e Benedict? Care-i problema?

Am arătat cu mîna.

— Acolo, am spus. Vreo trei kilometri în josul drumului. E legat de un copac. Calul e prionit în apropiere.

— Atunci tu de ce ești aici?

— Fug.

— De cine?

— Benedict. Eu sînt cel care l-a legat.

Ridică o sprînceană.

— Nu pricep...

Am clătinat din cap.

— Există o neînțelegere între noi. Nu m-am înțeles cu el și ne-am luptat. L-am lăsat fără cunoștință și l-am legat. Nu-l pot elibera, pentru că mă va ataca din nou. Dar nici nu pot să-l las așa. Poate păți ceva înainte de a putea scăpa singur.

Așa că te-am invitat pe tine. Te rog, du-te la el, eliberează-l și ai grijă să ajungă acasă.

— Tu ce-o să faci între timp?

— O să plec naibii de-aici, să mă pierd în Umbră. Ne-ai face amîndurora o favoare dacă l-ai împiedica să încerce să ne mai urmărească. Nu vreau să fie nevoie să mă mai lupt cu el a doua oară.

— Înțeleg. Acum vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

— Nu sînt sigur. M-a făcut criminal. Îți dau cuvîntul meu de onoare că n-am ucis pe nimeni tot timpul cît am stat în Avalon. Te rog, spune-i că am zis asta. N-am nici un motiv să te mint, și jur că e adevărat. Mai există o chestiune care se poate să-l fi deranjat cumva. Dacă amintește de ea, spune-i că va trebui să se bazeze pe explicația Darei.

— Și care ar fi asta?

Am ridicat din umeri.

— O să afli dacă va aminti de ea. Dacă nu, las-o așa.

— Dara, zici?

— Da.

— Foarte bine, o să fac așa cum mi-ai cerut... Acum, vrei să-mi spui cum ai izbutit să evadezi din Amber?

Am zîmbit.

— Interes teoretic? Sau simți că s-ar putea să ai nevoie chiar tu însuți într-o bună zi?

Chicoti.

— Îmi place să dețin o informație utilă.

— Regret, dragă frate, că lumea nu e încă pregătită pentru această informație. Dacă ar trebui s-o spun cuiva, ți-aș spune-o ție — dar nu ți-ar fi de nici un folos, pe cîtă vreme ce mie s-ar putea să-mi servească în viitor.

— Cu alte cuvinte, ai un drum secret în și din Amber. Ce pui la cale, Corwin?

— Tu ce crezi?

— Răspunsul e evident. Dar sentimentele mele în legătură cu problema sînt amestecate.

— Te deranjează să mi le spui?

Arată către o porțiune a drumului negru care era vizibilă din locul în care ne aflam.

— Chestia aia, spuse. Ajunge la poalele Kolvirului acum. O mulțime de pericole trec pe ea ca să atace Amberul. Noi ne apărăm, sîntem întotdeauna victorioși. Dar atacurile devin mai puternice și mai frecvente. Acum n-ar fi momentul potrivit să ataci, Corwin.

— Sau ar putea fi exact clipa potrivită, am spus.

— Poate pentru tine, dar nu neapărat pentru Amber.

— Cum s-a descurcat Eric pînă acum?

— Adecvat. Așa cum am spus, noi învingem întotdeauna.

— Nu mă refer la atacuri. Mă refer la problema în ansamblu — cauza ei.

— Am mers și eu pe drumul negru, pe o distanță mare.

— Și?

— N-am reușit să-l parcurg în totalitate. Știi cît de sălbatic și ciudate devin Umbrele cu cît te depărtezi de Amber?

— Da.

— ...Pînă cînd mintea însăși se răsucește și se îndreaptă spre nebunie?

— Da.

— ...Și undeva, dincolo de asta, se află Curțile Haosului. Drumul continuă, Corwin. Sînt convins că acoperă întreaga distanță.

— Atunci e exact cum mă temeam, am spus.

— Iată de ce, chiar dacă sînt de partea ta sau nu, nu-ți recomand să-ți irosești eforturile acum. Siguranța Amberului trebuie să conteze înainte de toate.

— Înțeleg. Deci, nu mai e nimic de spus acum.

— Și planurile tale?

— Din moment ce nu le știi, n-are nici un sens să-ți spun că rămîn neschimbate. Dar sînt neschimbate.

— Nu știi dacă trebuie să-ți urez noroc, dar îți doresc tot binele. Sînt bucuros că ți-ai recăpătat vederea. Îmi strînse mîna. Cred că cel mai bine e să merg acum la Benedict. Bănuiesc că nu e grav rănit?

— Nu de către mine. L-am lovit doar de cîteva ori. Să nu uiți să-i transmiți mesajul meu.

— N-o să uit.

- Și du-l înapoi în Avalon.
- O să încerc.
- Atunci, la revedere, Gérard.
- La revedere, Corwin.

Se întoarse și porni în josul drumului. L-am urmărit pînă cînd a dispărut, după care m-am întors la căruță. Apoi am pus la loc Atuul lui în pachet și mi-am continuat drumul spre Anvers.

VIII

Mă aflu în vârful dealului și priveam în jos spre casă. În jurul meu era tufăriș, așa că nu eram vizibil.

Chiar habar n-aveam ce mă așteptam să văd. O locuință arsă pînă-n temelii? Un automobil în fața garajului? O familie împrăștiată pe scaunele din curte? Santinele înarmate?

Am văzut că acoperișul avea nevoie de cîteva țigle noi și că iarba revenise la condiția ei naturală. Am fost surprins că am văzut doar o singură fereastră spartă, acolo în spate.

Deci locul părea a fi pustiu. Am căzut pe gînduri.

Mi-am întins haina pe pămînt și m-am așezat pe ea. Mi-am aprins o țigară. Alte case nu mai erau în apropiere.

Primisem aproape șapte sute de mii de dolari pentru diamante. Îmi luase o săptămînă și jumătate pînă să închei tîrgul. Din Anvers ne îndreptaserăm spre Bruxelles, petrecînd mai multe nopți într-un club de pe Rue de Char et Pain înainte să mă găsească tipul pe care-l căutam.

Arthur era destul de nedumerit de aranjament. Un bărbat slab, cu părul alb, o mustață îngustă, fost ofițer în Royal Air Force, din Oxford; începuse să clatine din cap după primele două minute și să mă întrerupă cu întrebări legate de livrare. Chiar dacă nu era un Sir Basil Zaharoff*, devenea cu adevărat preocupat cînd ideile unui client sunau prea puțin puse la punct. Era îngrijorat să nu se întîmple ceva suspect prea curînd

* Comerciant de arme grec, directorul firmei de armament Vickers în timpul Primul Război Mondial. (n. red.)

după livrare. Părea să creadă că așa ceva l-ar afecta și pe el. Din acest motiv, era adesea mult mai îndatoritor decît alții cînd venea vorba de expedierea încărcăturii. Era îngrijorat de planurile mele de transport, întrucît se părea că nu aveam nici unul.

Într-un aranjament de genul ăsta e nevoie de un certificat de finalitate. Ceea ce reprezintă, mai exact, un document stipulînd că țara X a comandat armele în chestiune. E nevoie de chestia asta pentru a obține un permis de export din țara furnizorului. Acesta dă o aparență de onestitate, chiar dacă încărcătura ar trebui să fie reexpediată țării Y odată ce a trecut granița. Operațiunea care se face în mod normal este de a cumpăra sprijinul unui reprezentant al ambasadei țării X — de preferat al unuia cu prieteni sau rude legate de Departamentul Apărării din țara de baștină — în scopul obținerii actelor. Costă mult, și cred că Arthur deja avea în minte o listă cu toate prețurile.

— Dar cum le vei trimite? continuă să întrebe. Cum le vei duce acolo unde vrei?

— Asta, am spus, e problema mea. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

Dar el continua să clatine din cap.

— Nu e bine să faci economii așa, Colonele, spuse. (Eram colonel pentru el încă de cînd ne întîlniserăm prima dată, cu zeci de ani în urmă. De ce, nu sînt sigur.) Nu e bine deloc. Încearcă să economisești cîtiva dolari în felul ăsta și s-ar putea să pierzi toată încărcătura și să dai peste mari necazuri. Acum, eu pot să-ți aranjez ceva destul de rezonabil cu una dintre aceste tinere națiuni din Africa...

— Nu. Aranjează-mi doar treaba cu armele.

În timpul conversației noastre Ganelon a stat deoparte sorbindu-și berea, arătînd la fel de sinistru și roșcat ca întotdeauna, și încuviințînd la fiecare frază pe care o rosteam. Cum nu știa engleza, habar n-avea în ce stadiu se aflau negocierile. Și, din cauza asta, nici nu-i păsa. Îmi urma instrucțiunile, totuși, și mi se adresa din cînd în cînd în Thari, și conversam

cîte un pic în această limbă despre nimic special. Pură perversitate. Sărmanul Arthur era un bun lingvist și dorea să știe cam despre ce e vorba. Îl simțeam cum se străduiește să identifice limba de fiecare dată cînd vorbeam. În cele din urmă, începu să dea din cap ca și cum ar fi reușit.

După alte cîteva fraze, dădu capul pe spate și rosti:

— Citesc și eu ziarele. Sînt sigur că îmi pot permite asigurarea.

Asta aproape că însemna prețul acceptării pentru mine.

Dar:

— Nu, am spus. Crede-mă, cînd o să intru în posesia acelor arme automate, se vor evapora de pe fața pămîntului.

— Mișto truc, spuse, avînd în vedere că eu unul habar n-am de unde le vom lua.

— Nu contează.

— Încrederea e lucru mare. Dar există și nesăbuiță... Ridică din umeri. Fie cum spui — problema ta.

Apoi i-am spus despre muniție și, probabil, s-a convins de deteriorarea mea mentală. Mă studie mult timp, de data asta fără măcar să mai clatine din cap. Trecură zece minute bune înainte de a-l face să se uite la specificațiile tehnice. Abia atunci începu să clatine din cap și să mormăie despre gloanțele de argint și despre focurile inerte.

Ultimul arbitru, banii gheață, îl convinse totuși să accepte condițiile mele. Nici o problemă cu puștile sau camioanele, dar a convinge o fabrică să producă muniția mea urma să coste foarte scump, îmi spuse. Nici măcar nu era sigur dacă poate găsi una care să vrea acest lucru. Cînd i-am spus că prețul nu e o problemă, asta a părut să-l neliniștească și mai mult. Dacă mi-aș fi putut permite să investesc într-o muniție ciudată, experimentală, un certificat de finalitate nu ar fi fost chiar atît de scump...

Nu. I-am răspuns nu. Condițiile mele, i-am reamintit.

Oftă și își răsuci capătul mustății. Apoi încuviință. Foarte bine, va accepta condițiile mele.

Bineînțeles, m-a încărcat la preț. Avînd în vedere că în toate celelalte chestiuni eram un tip rațional, s-a hotărît că nu

sufeream de psihoză, ci că eram părtaş la o afacere scumpă. Deși probabil că ramificațiile îl intrigaseră, hotărîse, în aparență, să nu se bage prea mult într-o acțiune cam suspectă. Era dispus să înhațe orice ocazie pe care i-aș fi oferit-o pentru a se disocia de proiect. O dată ce găsisse oamenii cu muniția — niște elvețieni, se pare — nu dorea decît să mă pună în legătură cu ei și să se spele pe mîini de toate, cu excepția banilor.

Ganelon și cu mine am intrat în Elveția cu acte false. El era neamț, iar eu portughez. Nu-mi păsa în mod deosebit ce indicau actele mele, din moment ce falsul era de bună calitate, dar stabilisem că germana era pentru Ganelon cea mai bună limbă de învățat, deoarece oricum trebuia să învețe o limbă, iar turiștii nemți întotdeauna par că se află pretutindeni. A învățat-o destul de repede. L-am sfătuit să spună oricărui neamț și oricărui elvețian care l-ar fi întrebat că e de origine finlandeză.

Am petrecut trei săptămîni în Elveția pînă cînd am fost mulțumit de calitatea muniției mele. Așa cum bănuisem, marfa era total inertă în această umbră. Reușisem să stabilesc formula, totuși, singurul lucru care conta în momentul ăsta. Bineînțeles, argintul a fost foarte scump. Poate că eram prea precaut. Totuși, există unele lucruri în Amber care pot fi lichidate cel mai bine cu acest material, și îmi puteam permite. Din punctul ăsta de vedere, ce alt glonț — în afară de unul de aur — ar fi fost mai potrivit pentru un rege? Dacă l-aș fi împușcat pe Eric, n-ar fi fost vorba de lezmajestate. Faceți-mi pe plac, fraților.

Apoi l-am lăsat pe Ganelon să facă o tură, pentru că își interpreta rolul de turist într-o adevărată manieră stanislavskiană*. L-am trimis prin Italia, cu aparatul foto de gît și o privire pierdută, apoi am zburat înapoi în State.

* Constantin Sergheievici Stanislavski (1863 — 1938), inovator al teatrului rus. Conform metodei sale, actorii trebuie să lucreze dinăuntru spre în afară, studiind și amintindu-și sentimente și emoții subiective și încercînd să le exprime prin mijloace fizice și vocale. (n. red.)

Înapoi? Da. Locul acela dărăpănat de sub deal fusese căminul meu pentru aproape un deceniu. Mă îndreptam spre el atunci când fusesem silit să ies de pe șosea și să avusesem accidentul care stîrnise tot ce mi se întîmplase de-atunci încoace.

Am tras din țigară și am privit locul. Pe atunci nu fusese dărăpănat. Îl ținusem totdeauna în stare bună. Locul fusese achitat în întregime. Șase încăperi plus un garaj pentru două vehicule. În jur de șapte acri. De fapt, întregul deal. Locuisem aici de unul singur cea mai mare parte din timp. Îmi plăcea locul. Majoritatea timpului mi-o petreceam în camera de lucru și în atelier. Mă întrebam dacă gravura în lemn a lui Mori* mai atîrna încă în biroul meu. Se numea „Față în față” și înfățișa doi războinici într-o luptă pe viață și pe moarte. Mi-ar fi plăcut s-o recuperez. Totuși bănuiam că dispăruse. Probabil că tot ceea ce nu fusese furat, fusese vîndut pentru impozite. Îmi imaginez că așa ar fi procedat statul New York. Eram surprins că locuința însăși nu părea a fi ocupată de noi locatari. Am continuat s-o țin sub observație, ca să mă asigur. La naiba, doar nu mă grăbeam. Nu aveam treabă în altă parte.

Îl contactasem pe Gérard la scurt timp după sosirea mea în Belgia. Hotărisem să nu încerc să vorbesc cu Benedict, cel puțin deocamdată. Mă temeam că pur și simplu va încerca să mă atace, într-un fel sau altul, dacă aș fi făcut-o.

Gérard mă examinase destul de atent. Se afla undeva la țară și părea a fi singur.

— Corwin? spusese atunci, apoi: Da...

— Corect. Ce s-a-ntîmplat cu Benedict?

— L-am găsit așa cum ai spus și l-am eliberat. Era chitit să pornească iar în urmărirea ta, dar am reușit să-l conving că trecuse foarte mult timp de cînd te văzusem. Din moment ce-mi spuseseși că l-ai lăsat inconștient, mi-am închipuit că ăsta era lucrul cel mai bun de făcut. De asemeni, calul lui era foarte obosit. Ne-am întors împreună la Avalon. Am rămas cu

* Yoshitoshi Mori (1896-1992), artist japonez. (n. red.)

el la funeralii, apoi am împrumutat un cal. Acum sînt pe drumul de întoarcere în Amber.

— Funeralii? Ce funeralii?

Iarăși, privirea aceea precaută.

— Chiar nu știi? spuse.

— Dacă aș fi știut, la naiba, nu te-aș fi întrebat!

— Servitorii lui. Au fost măcelăriți. Spune că tu ai făcut-o.

— Nu, am rostit. Nu. E ridicol. De ce să-i fi ucis eu servitorii? Nu pricep...

— La scurt timp după revenirea lui a început să-i caute, pentru că nu îi ieșiseră în întâmpinare. I-a descoperit morți, iar pe tine și companionul tău, dispăruți.

— Acum îmi dau seama cum trebuie să fi părut situația, am spus. Unde erau trupurile?

— Îngropate, dar nu adînc, în păduricea din spatele grădinii din dosul casei.

Așa deci, așa deci... Mai bine să nu-i precizez că știam de mormînt.

— Dar ce motiv plauzibil crede el că aș fi avut ca să fac așa ceva? am protestat.

— E nedumerit, Corwin. Foarte nedumerit, acum. Nu poate pricepe de ce nu l-ai ucis cînd ai avut ocazia și de ce ai trimis după mine cînd puteai, pur și simplu, să-l lași acolo.

— Acum înțeleg de ce mă făcea criminal cînd ne luptam, dar... I-ai spus că ți-am povestit că n-am ucis pe nimeni?

— Da. La început a crezut că ai spus asta doar ca să te aperi. I-am zis că păraai sincer și foarte nedumerit, la rîndul tău. Cred că l-a deranjat că ai fost atît de insistent. M-a întrebat de mai multe ori dacă te cred.

— Și mă crezi?

Coborî privirea.

— La naiba, Corwin! Ce-ar trebui să cred? Am picat exact la mijloc. Am fost atîta vreme despărțiți...

Îmi întîlni privirea.

— Mai e ceva, spuse.

— Ce anume?

— De ce m-ai chemat pe mine să-l ajut? Tu luaseși tot pachetul de cărți. L-ai fi putut chema pe oricare dintre noi.

— Cred că glumești, am spus.

— Nu, vreau un răspuns.

— Foarte bine. Tu ești singurul în care am încredere.

— Asta-i tot?

— Nu. Benedict nu vrea să se afle despre toate astea în Amber. Tu și Julian sînteți singurii despre care sînt sigur că știți unde se află Benedict. Nu-l plac pe Julian, n-am încredere în el. Așa că te-am chemat pe tine.

— Cum ai aflat că Julian și cu mine știam despre el?

— V-a ajutat pe amîndoi cînd ați dat de necaz pe drumul negru cu ceva timp în urmă și tot el s-a ocupat de tine în timp ce-ți reveneau. Dara mi-a povestit despre asta.

— Dara? Cine e această Dara?

— Fiica orfană a unei perechi care a lucrat cîndva pentru Benedict, am spus. Era prin apropiere cînd tu și Julian erați acolo.

— Și tu i-ai trimis o brățară. Ai amintit de ea pe drum, atunci cînd m-ai chemat.

— Corect. Care-i problema?

— Nici una. Totuși, nu-mi amintesc de ea. Spune-mi, de ce ai plecat atît de brusc? Trebuie să recunoști, pare a fi comportamentul unui om vinovat.

— Da, am spus, eram vinovat — dar nu de crimă. Am fost în Avalon ca să obțin ceva ce doream, am făcut rost de acel ceva, și am tulit-o. Ai văzut căruța aia, și ai mai văzut că era încărcată. Am plecat înainte de întoarcerea lui ca să evit eventualele întrebări ale lui Benedict. La naiba! Dacă aș fi vrut doar să dispar, n-aș mai fi tîrît o căruță după mine! Aș fi călărit, repede și fără poveri.

— Ce se afla în căruță?

— Nu, am spus. Nu i-am spus lui Benedict și nu vreau să-ți spun nici ție. Oh, el poate să afle, bănuiesc. Dar lasă-l să se zbată, dacă trebuie. E neimportant, totuși. Faptul că am fost acolo pentru ceva anume și l-am obținut ar trebui să fie suficient. Acolo nu are o valoare deosebită, dar în altă parte, da. Mulțumit?

— Da, spuse. Are oarecare logică.

— Atunci răspunde-mi la întrebare. Crezi că eu i-am ucis?

— Nu, spuse. Nu cred.

— Acum, despre Benedict. Ce crede el?

— Nu te va ataca iar pînă ce nu stați de vorbă. În adînc se îndoiește, știu asta.

— Bun. Oricum, e și asta ceva. Îți mulțumesc, Gérard. Acum o să plec.

Am schițat gestul de a întrerupe contactul.

— Așteaptă, Corwin! Așteaptă!

— Ce e?

— Cum ai traversat drumul negru? Ai distrus o porțiune în locul unde l-ai traversat. Cum ai procedat?

— Modelul, am spus. Dacă mai ai vreodată necazuri acolo, folosește Modelul. Știi că uneori trebuie să-l ții în minte dacă umbrele încep să fugă de tine și situația scapă de sub control?

— Da. Am încercat, dar n-a mers. Nu m-am ales decît cu o durere de cap. Nu face parte din Umbră.

— Da și nu, am spus. Eu știu ce e. Nu te-ai străduit îndeajuns. Am folosit Modelul pînă cînd am crezut că-mi explodează capul, pînă cînd aproape am orbit de durere și credeam că leșin. Atunci drumul mi-a făcut loc. N-a fost distractiv, dar a mers.

— O să țin minte, spuse. Acum ai de gînd să vorbești cu Benedict?

— Nu, am zis. Deja știe tot ce trebuie. Acum că s-a mai calmat, va începe să examineze faptele mai îndeaproape. Aș prefera să o facă pe cont propriu — și nu vreau să risc încă o luptă. Cînd o să întrerup contactul, să știi că o să tac multă vreme. O să mă împotrivesc tuturor eforturilor de a comunica.

— Dar ce e cu Amberul, Corwin? Ce e cu Amberul?

Am coborît privirea.

— Să nu-mi stai în cale cînd o să revin, Gérard. Crede-mă, nu va fi o luptă.

— Corwin... Așteaptă. Te-aș ruga să te mai gîndești. Nu lovi Amberul acum. E slăbit din toate punctele de vedere.

— Îmi pare rău, Gérard. Dar sînt sigur că în ultimii cinci ani m-am gîndit la asta mai mult decît voi toți la un loc.

— Și mie îmi pare rău atunci.

— Cred că ar fi mai bine să plec acum.

Încuviință.

— La revedere, Corwin.

— La revedere, Gérard.

După ce am așteptat câteva ore ca soarele să dispară în spatele dealului, îmbrăcînd casa într-un amurg timpuriu, mi-am răsucit o ultimă țigară, am îmbrăcat jacheta, m-am ridicat în picioare. Nu văzusem nici un semn de viață, nici o mișcare în spatele ferestrelor murdare, al ferestrei sparte. Lent, am coborît dealul.

Locuința Florei din Westchester fusese vîndută cu cîțiva ani în urmă, ceea ce nu m-a surprins. O verificasem doar din pură curiozitate, pentru că revenisem în oraș. Chiar trecusem cu mașina pe lîngă ea odată. N-avea nici un motiv să rămînă pe umbra Pămînt. Lunga ei administrare se sfîrșise cu succes, și fusese răsplătită în Amber, ultima oară cînd o văzusem. Să fiu atît de aproape atîta vreme, fără măcar să realizez prezența ei, era un lucru destul de enervant.

M-am gîndit să-l contactez pe Random, am hotărît că nu. Unicul lucru cu care mi-ar fi putut fi de folos ar fi fost să mă informeze cum merg treburile în Amber. Deși ar fi fost bine să aflu, nu era ceva absolut esențial. Eram destul de sigur că puteam avea încredere în el. Una peste alta, îmi fusese de oarecare folos în trecut. Recunosc, nu era tocmai altruism, dar totuși mersese un pic mai departe decît era obligat. Trecuseră cinci ani, totuși, și de-atunci se întîmplaseră multe lucruri. Fusese din nou acceptat în Amber și acum avea o soție. Probabil își dorea să capete un nou statut. Pur și simplu nu știam. Dar, punînd în balanță beneficiile și pierderile posibile, m-am gîndit că e mai bine să aștept și să-l întîlnesc personal data viitoare cînd voi ajunge acolo.

Îmi ținusem promisiunea și rezistasem tuturor încercărilor de a fi contactat. Tentativele apăruseră aproape zilnic pe parcursul primelor două săptămîni petrecute pe umbra Pămînt. Trecuseră mai multe săptămîni, totuși, și nu mai fusesem tulburat de-atunci. De ce să-i fi dat cuiva cale liberă spre mașinăria mea de gîndit? Nu, mulțumesc, fraților.

Am înaintat spre spatele casei, m-am aplecat spre o fereastră, am curățat-o cu cotul. Supravegheasem locul timp de

trei zile, și părea foarte improbabil să fie cineva înăuntru. Totuși...

Am privit prin fereastră.

Era dezordine, firește, și lipseau multe din lucrurile mele. Dar unele se mai aflau încă acolo. M-am dus spre dreapta și am încercat ușa. Încuiată. Am chicotit.

M-am dus în curtea interioară. Coloana a nouă, a patra cărămidă. Cheia era încă acolo. Am șters-o de haină pe drumul înapoi. Am intrat.

Era praf pretutindeni, dar în unele locuri fusese șters. Erau recipiente de cafea, ambalaje de sandvișuri și, în șemineu, rămășițele unui hamburger pietrificat. În absența mea, anotimpurile își croiseră drum în interiorul șemineului. Am traversat și am închis coșul.

Am observat că ușa din față avea încuietoarea spartă. Am încercat-o. Părea să fie bătută în cuie. Pe peretele din hol era scrijelită o obscenitate. Am intrat în bucătărie. Era o dezordine cumplită. Tot ce supraviețuise jafului se afla pe podea. Aragazul și frigiderul dispăruseră, podeaua fiind zgâriată pe unde fuseseră tîrîte.

Am ieșit și m-am dus să-mi verific atelierul. Da, fusese golit. Complet. Trecînd mai departe, am fost surprins să-mi găsesc patul, încă nefăcut, și două scaune scumpe, intacte, în dormitor.

Biroul a fost o surpriză și mai plăcută. Masa de lucru era dezordonată și acoperită cu gunoi, dar așa fusese întotdeauna. Aprinzîndu-mi o țigară, m-am așezat în spatele ei. Bănuiesc că era prea voluminoasă ca să tenteze pe cineva. Cărțile erau toate la locul lor pe rafturi. Nimeni, în afară de prieteni, nu fură cărți. Și acolo...

Nu-mi venea să cred. M-am ridicat din nou în picioare și am traversat încăperea ca să mă holbez mai îndeaproape.

Frumoasa gravură în lemn a lui Yoshitoshi Mori atîrna exact unde fusese întotdeauna, curată, clară, elegantă, violentă. Și cînd te gîndești că nimeni n-a șters-o cu unul dintre cele mai valoroase exponate ale mele...

Curată?

Am examinat-o cu atenție. Mi-am trecut degetele de-a lungul ramei.

Prea curată. N-avea deloc praful și mizeria care acopereau toate celelalte lucruri din casă.

Am verificat să n-aibă vreun fir declanșator, n-am găsit nici unul, am scos-o din cîrlig, am coborît-o.

Nu, peretele nu era decolorat în spate. Se potrivea perfect cu restul zidului.

Am pus lucrarea lui Mori pe canatul ferestrei și am revenit la birou. Eram tulburat, așa cum, fără doar și poate, cineva dorise. Cineva o luase, evident, și avusese mare grijă de ea — lucru pentru care eram recunoscător — și apoi o adusese la loc foarte de curînd. Era ca și cum întoarcerea mea fusese anticipată.

Ceea ce era un motiv potrivit ca să-mi iau imediat zborul, bănuiesc. Dar era o prostie. Dacă asta făcea parte dintr-o capcană, deja se declanșase. Am înșfăcat pistolul automat din buzunarul vestei și l-am băgat la centură. Nici măcar eu nu știam că o să mă întorc. Hotărîsem asta doar pentru că îmi dădusem seama că aveam ceva timp la dispoziție. Nici măcar nu știam de ce îmi dorisem să văd din nou locul ăsta.

Așadar, era un fel de aranjament pentru situații neprevăzute. Dacă aș fi venit la vechea gospodărie, ar fi fost numai pentru a pune mîna pe unicul lucru valoros de acolo. Așa că a fost păstrată și expusă astfel încît să trebuiască s-o observ. E-n regulă, am văzut-o. Încă nu mă atacase nimeni, deci nu părea a fi o capcană. Atunci ce?

Un mesaj. Un fel de mesaj.

Ce? Cum? Și cine?

Cel mai sigur loc din casă, dacă rămăsese întreg, trebuia să fie totuși seiful. Nu depășea talentul fraților mei. M-am îndreptat spre peretele din spate, am dat deoparte panoul și l-am scos. Am rotit dispozitivul conform combinației, m-am dat înapoi, am deschis ușa cu vechiul meu baston.

Nici o explozie. Bun. Nu că m-aș fi așteptat la vreuna.

Nu era nimic de mare valoare înăuntru — cîteva sute de dolari cash, cîteva obligațiuni, chitanțe, corespondență.

Un plic. Un plic nou, alb, se afla la vedere. Nu-mi aminteam de el.

Numele meu pe el, scris de o mîină elegantă. Nu cu pixul.

Conținea o scrisoare și o carte de joc.

„Frate Corwin — glăsuia scrisoarea — dacă citești asta, atunci înseamnă că încă gîndim destul de asemănător pentru ca eu să pot să-ți anticipez mișcările. Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat gravura — unul dintre cele două posibile motive, după cum văd eu, pentru revenirea ta în această umbră sordidă. Îmi pare rău că ți-o înapoiez, din moment ce și gusturile noastre sînt destul de asemănătoare și mi-a împodobit încăperile timp de mai mulți ani. Există ceva legat de asta care atinge o coardă familiară. Faptul că ți-am înapoiat-o trebuie luat ca o dovadă a bunăvoinței mele și un mod de a-ți atrage atenția. Trebuie să fii cinstit cu tine dacă vreau să am o șansă să te conving de ceva. N-o să-mi cer iertare pentru ce s-a întîmplat. Singurul meu regret, de fapt, este că nu te-am ucis atunci cînd ar fi trebuit. Vanitatea a fost cea care mi-a luat mințile. Chiar dacă timpul poate ți-a tămăduit vederea, mă îndoiesc că va modifica semnificativ sentimentele noastre unul față de celălalt. Scrisoarea ta — „Mă voi întoarce“ — zace pe masa mea de scris în clipa asta. Dacă aș fi scris-o eu, sînt convins că m-aș fi întors. Unele lucruri fiind egale între noi, anticipez întoarcerea ta, și nu fără o undă de teamă. Știind că nu ești nebun, contemplan sosirea ta în forță. Și aici vanitatea din trecut e plătită cu mîndria din prezent. Mi-aș fi dorit pace între noi, Corwin, pentru binele tărîmului, nu al meu. Armate puternice din afara Umbrei au venit regulat să asedieze Amberul, și eu nu înțeleg total natura lor. Împotriva acestor armate, cele mai formidabile, din cîte mi-amintesc, dintre cele care au asaltat Amberul, familia mi-a fost aproape. Mi-aș fi dorit să mă sprijini și tu în această luptă. Dacă asta nu e posibil, te-aș ruga să amîni invazia ta un timp. Dacă alegi să mă ajuți, nu-ți voi cere să mi te supui, ci doar să mă recunoști drept conducător pe durata crizei. Ți se vor acorda onorurile cuvenite. E important să mă contactezi ca să te convingi că spun adevărul. Dacă n-am reușit să te contactez prin intermediul Atuului tău, îl pun pe-al meu la bătaie. Chiar dacă, probabil, acum te gîndești că te simt, îți dau cuvîntul meu că nu e așa. — Eric, Lord de Amber.“

Am recitit-o și am chicotit. La ce naiba credea el că sînt bune blestemele?

Nu e-n ordine, fratele meu. A fost drăguț din partea ta să te gîndești la mine în clipele tale de restriște — și te cred, nu m-am îndoit niciodată de asta, pentru că toți sîntem bărbați de onoare — dar întîlnirea noastră va avea loc conform programului meu, nu al tău. Cît despre Amber, sînt conștient de nevoile lui, și le voi rezolva la timpul lor. Ai făcut greșeala, Eric, să te consideri necesar. Cimitirele sînt pline de oameni care au crezut că sînt de neînlocuit. O să aștept totuși să-ți spun toate astea în față.

Am băgat scrisoarea și Atuul în buzunarul jachetei. Am stins țigara în scrumiera murdară de pe birou. Apoi am împachetat niște lenjerie din dormitor ca să-mi înfășor combatanții. De data asta, mă vor aștepta într-un loc mai sigur.

Traversînd din nou casa, m-am întrebam de ce revenisem, de fapt. M-am gîndit la unii dintre cei pe care-i cunoscusem cînd locuiam aici și m-am întrebam dacă se gîndiseră vreodată la mine, dacă se întrebaseră ce se alesese de mine. Nu voi afla niciodată, bineînțeles.

Se lăsase noaptea și cerul era limpede și străluceau primele stele cînd am ieșit și am închis ușa în urma mea. Am dat ocol și am pus cheia la loc în curtea interioară. Apoi am urcat dealul.

Cînd am privit înapoi de pe culme, casa părea că s-a contopit cu întunericul, că devenise un loc al dezolării, ca o cutie goală de bere strivită pe șosea. Am traversat culmea și am coborît, îndreptîndu-mă spre un cîmp unde parcasem, dorindu-mi să nu fi privit înapoi.

IX

Ganelon și cu mine am părăsit Elveția în două camioane. Le condusesem acolo din Belgia, iar armele le pusesem în camionul meu. Calculînd la cinci kilograme bucata, cele trei sute ajungeau cam la o tonă și jumătate, ceea ce nu era rău. După ce am luat muniția, încă mai aveam suficient loc pentru combustibil și alte provizii. O luaserăm pe scurtătură prin Umbră, firește, pentru a evita oamenii care așteaptă la granițe să încetinească traficul. Am plecat în aceeași manieră, cu mine în frunte ca să deschid drumul, ca să zic așa.

Am condus printr-o țară cu dealuri negre și sate mici, unde singurele vehicule pe care le-am depășit erau trase de cai. Cînd cerul deveni galben ca o lămîie, animalele de povară erau dungate și cu pene. Am condus ore în șir, în cele din urmă întîlnind drumul negru, mergînd un timp în paralel cu el, apoi îndreptîndu-ne în altă direcție. Cerurile trecură printr-o duzină de schimbări, iar contururile pămîntului se amestecau și se topeau din deal în cîmpie, apoi invers. Ne-am strecurat pe drumuri înguste și am derapat pe altele largi și netede și dure ca sticla. Ne-am croit drum pe lîngă un munte și am ocolit o mare întunecată ca vinul. Am trecut prin furtuni și ceturi.

Mi-a trebuit o jumătate de zi ca să-i găsesc încă o dată, sau o umbră atît de asemănătoare încît nu mai conta. Da, cei pe care îi folosisem cîndva. Erau niște făpturi mici de statură, foarte păroase, foarte întunecate, cu incisivi lungi și gheare retractabile. Dar aveau degete numai bune pentru trăgaci și mă adorau. Au fost încîntați de întoarcerea mea. Puțin a contat

că, în urmă cu cinci ani, le trimisese cei mai buni bărbați la moarte într-un tărîm straniu. Zeilor nu li se pun întrebări, ci trebuie iubiți, onorați și ascultați. Au fost destul de dezamăgiți că nu doream decît vreo cîteva sute. A trebuit să refuz mii de voluntari. Moralitatea gestului nu m-a tulburat în mod deosebit de data asta. O cale de a privi lucrurile ar fi fost că, folosindu-mă de acest grup, mă asiguram că ceilalți nu muriseră degeaba. Firește că nu priveam lucrurile astfel, dar îmi plac exercițiile de sofistică. Cred că i-aș putea considera și mercenari plătiți într-o monedă spirituală. Ce mai contează dacă luptau pentru bani sau pentru o credință? Eram în stare să ofer oricare dintre ele atunci cînd aveam nevoie de soldați.

Totuși aceștia vor fi în siguranță, fiind unici cu arme de foc. Muniția mea era încă inertă în tărîmul lor, și au trecut cîteva zile de străbătut Umbra pînă am ajuns într-un tărîm îndeajuns de asemănător cu Amber pentru a deveni funcțională. Singura problemă era că umbrele respectă legea congruenței corespondențelor, astfel încît locul era și în realitate apropiat de Amber. Asta m-a făcut să fiu cam stresat în timpul exercițiilor lor. Era greu de crezut ca un frate să nimerească întîmplător în acea umbră. Totuși, s-au petrecut și coincidențe mai rele.

Ne-am antrenat aproape trei săptămîni înainte de a decide că sîntem pregătiți. Apoi, într-o dimineată luminoasă, răcoasă, am ridicat tabăra și ne-am deplasat în Umbră, coloanele armate mărșăluind în urma camioanelor. Camioanele urmau să nu mai funcționeze pe măsură ce ne apropiam de Amber — deja începuseră să ne facă necazuri — dar puteau fi foarte bine folosite pentru transportul echipamentului cît mai departe posibil.

De data asta, intenționez să traversez culmea Kolvirului dinspre nord, mai degrabă decît partea dinspre mare. Toți luptătorii cunoșteau amplasarea, iar dispunerea detașamentelor de pușcași fusese deja stabilită și repetată la instrucție.

Ne-am oprit pentru prînz, am mîncat zdravăn și ne-am continuat drumul, cu umbrele alunecînd ușor pe lîngă noi.

Cerul deveni de un albastru închis, dar strălucitor, cerul Amberului. Pământul era negru printre stînci și prin verdele deschis al ierbii. Copacii și arbuștii aveau o sclipire de rouă pe frunziș. Aerul era dulce și curat.

La căderea nopții, treceam printre copacii masivi ai pădurilor din marginea Ardenului. Ne-am instalat acolo tabăra, punînd santinelă un ins foarte masiv. Ganelon, îmbrăcat acum în uniformă kaki și cu beretă, rămase cu mine o mare parte din noapte, examinînd hărțile pe care le trasasem. Mai aveam încă vreo șaiszeci de kilometri de parcurs înainte de a ajunge în munți.

Camioanele cedară în după-amiaza următoare. Trecură prin mai multe transformări, dădură rateuri în mod repetat și, în cele din urmă, refuzară complet să mai pornească. Le-am împins într-o ravenă și am tăiat cîteva crengi cu care le-am acoperit. Am distribuit muniția și restul rațiilor și ne-am continuat drumul.

Am părăsit după aceea drumul bătătorit, prăfos și ne-am croit drum chiar prin păduri. Cum le știam bine, a fost o problemă mai mică decît ar fi putut fi. Ne-a încetinit, firește, dar a redus șansele de a fi surprinși de vreo patrulă a lui Julian. Copacii erau destul de stufoși, mai ales cînd am pătruns chiar în Arden, iar topografia îmi revenea în minte pe măsură ce înaintam.

În ziua aceea n-am întîlnit nimic amenințător, doar vulpi, un cerb, iepuri și veverițe. Mirosul locului și verdele, auriul și cafeniul mi-au amintit de vremuri mai fericite. În apropierea amurgului, am escaladat un arbore gigant și am reușit să văd lanțul muntos în care se afla Kolvirul. O furtună se juca pe lîngă piscurile lui și norii acopereau zonele cele mai înalte.

În după-amiaza următoare am dat peste una dintre patru-lele lui Julian. Nu știu exact cine a surprins pe cine, sau cine a fost mai uluit. Schimbul de focuri a început aproape imediat. Am urlat să înceteze focul pînă am răgușit, pentru că fiecare părea nerăbdător să-și încerce arma pe o țintă vie. Era un grup mic — cincisprezece oameni — și i-am terminat pe toți. Am

suferit doar o pierdere minoră, un om de-al nostru care l-a rănit pe altul — sau poate respectivul s-a rănit singur. N-am aflat niciodată exact. Apoi ne-am mișcat rapid, pentru că făcusem un târâboi imens și habar n-aveam dacă mai erau și alte forțe în apropiere.

La căderea nopții cîștigaserăm distanță și altitudine considerabile, iar munții se zăreau ori de cîte ori orizontul era limpede. Norii de furtună atîrnau încă pe piscuri. Soldații mei erau entuziasmați de măcelul de peste zi și a durat mult pînă cînd au adormit în noaptea aceea.

În ziua următoare am atins poalele dealurilor, evitînd cu succes două patrule. Am înaintat binișor după căderea nopții ca să ajungem la adăpostul pe care-l aveam în minte. Ne-am instalat la o altitudine cam cu un kilometru mai sus decît în noaptea trecută. Eram sub pătura de nori, dar nu ploua, în ciuda unei tensiuni atmosferice constante de genul acelor care preced o furtună. În noaptea aceea n-am dormit bine. Am visat capul pisicii în flăcări și pe Lorraine.

Dimineata am înaintat sub cerurile cenușii și am silit fără cruțare trupele să înainteze constant spre vîrf. Am auzit zgomotele unui tunet îndepărtat, iar aerul era viu și electric.

Pe la jumătatea dimineții, cînd conduceam șirul pe un drum întortocheat, stîncos, am auzit un strigăt din spatele meu, urmat de mai multe focuri de armă. M-am întors imediat.

Un mic grup, cu Ganelon printre ei, privea în jos la ceva, vorbind în șoaptă. Mi-am făcut loc printre ei.

Nu-mi venea să cred. Niciodată nu-mi amintesc să fi văzut așa ceva atît de aproape de Amber. Cam patru metri lungime, purtînd acea cumplită parodie de chip omenesc pe umerii unui leu, aripi ca de vultur întinse deasupra flancurilor acum pline de sînge, o coadă încă mișcîndu-se, ca aceea a unui scorpion... Zărisem manticora cîndva în insulele îndepărtate din sud, o fiară înfricoșătoare care întotdeauna deținuse un loc de frunte în topul listei mele de urîtenii.

— L-a sfîșiat pe Rall în două, l-a sfîșiat pe Rall în două, repeta încontinuu un soldat.

La vreo douăzeci de pași mai încolo, am văzut ce mai rămăsese din Rall. L-am acoperit cu o prelată și am pus deasupra pietre. Asta era tot ce puteam face. Asta ajuta măcar la restabilirea spiritului războinic care părea că dispăruse după victoria ușoară din ziua precedentă. Când ne-am continuat drumul, oamenii erau tăcuți și precauți.

— Ce chestie, aia, spuse Ganelon. Are inteligență umană?

— Chiar nu știu.

— Am un sentiment de nervozitate, ciudat, Corwin. Ca și cum ceva cumplit e pe cale să se petreacă. Nu știu cum să mă exprim altfel.

— Înțeleg.

— Și tu simți, nu-i așa?

— Da.

Dădu din cap.

— Poate vremea e de vină, am spus.

Dădu iar din cap, mai lent.

Pe măsură ce urcam, cerul continua să se întunece, iar tunetele nu încetau o clipă. Spre apus, se vedea strălucirea unor fulgere fierbinți, iar vîntul era din ce în ce mai puternic. Privind în sus, vedeam mase imense de nori în jurul piscurilor celor mai înalte. Forme negre, ca niște păsări, se conturau pe ei.

Am mai dat peste o manticora ceva mai tîrziu, dar am făcut-o ferfeniță fără a suferi nici o pierdere. Cam vreo oră mai tîrziu am fost atacați de un stol de păsări imense, cu ciocurile ca o lamă, cum nu mai văzusem vreodată. Am izbutit să le doborîm, dar și asta m-a tulburat.

Am continuat să urcăm, întrebîndu-ne cînd se va declanșa furtuna. Vînturile își intensificau viteza.

Se întunecă destul de mult, deși știam că soarele nu apusese încă. Aerul deveni cețos, ca un abur, cînd ne-am apropiat de pîcul de nori. Umezeala pătrundea peste tot. Stîncile erau mai alunecoase. Eram tentat să ordon un popas, dar ne aflam încă la mare distanță de Kolvir și nu voiam să forțez situația rațiilor pe care le calculasem cu mare grijă.

Am parcurs încă aproape șapte kilometri și câteva sute de metri în înălțime înainte de a fi siliți să ne oprim. Era beznă totală, singura lumină venind de la fulgerele intermitente. Ne-am încartiruit într-un cerc larg pe o întindere pustie, cu santinele în jurul perimetrului. Chiar dacă aș fi permis să se aprindă focuri, în jur nu era nimic care să fi putut fi ars. Ne-am instalat suportînd timpul rece, umed, întunecat.

Manticorele au atacat câteva ore mai târziu, brusc și în tăcere. Au murit șapte oameni și noi am ucis șaisprezece fiare. Habar n-am câte au scăpat. L-am blestemat pe Eric în timp ce îmi bandajam rănilor și m-am întrebat din ce umbră adusese bestiile.

În timpul dimineții am avansat vreo zece kilometri către Kolvir, înainte de a ne îndrepta spre apus. Era unul dintre cele trei drumuri posibile pe care le puteam urma, și l-am considerat totdeauna cel mai potrivit pentru un posibil atac. Păsările ne-au atacat iar, de mai multe ori, în număr mai mare și mult mai insistente. Totuși, împușcînd câteva, am pus pe fugă întregul stol.

În cele din urmă, am ajuns la poalele unui imens povîrniș, drumul purtîndu-ne în sus și în jos prin tunete și ceață, pînă cînd ni s-a oferit o panoramă bruscă, întinzîndu-se pe zeci de kilometri de-a lungul Văii Garnath, care se afla în dreapta noastră.

Am ordonat un popas și am înaintat să studiez locul.

Cînd am văzut ultima oară această vale cîndva superbă, era o sălbăticie contorsionată. Acum, lucrurile stăteau mai rău. Drumul negru o traversa direct, pînă la poalele Kolvirului, unde se oprea. În vale se desfășura o luptă turbată. Soldați călări atacau ca un vîrtej, luptau, se roteau. Șiruri de infanteriști avansau, se întâlneau, se prăbușeau, se retrăgeau. Fulgerele brăzdau cerul și loveau printre ei. Păsările negre se roteau deasupra lor ca o cenușă în vînt.

Umezeala ne învăluia ca o pătură rece. Ecourile tunetului răsunau printre piscuri. Am privit, uluit, la conflictul îndepărtat din vale.

Distanța era prea mare ca să identific combatanții. La început am crezut că altcineva e pe cale să facă exact ce voiam eu — că poate Bleys supraviețuise și revenise cu o armată nouă.

Dar nu. Veneau dinspre vest, de-a lungul drumului negru. Și acum am remarcat că păsările îi însoțeau, precum și siluete topăitoare care nu erau nici cai, nici oameni. Manticorele, poate.

Fulgerele cădeau asupra lor pe măsură ce soseau, dispersându-le, arzându-le, distrugându-le. Când am remarcat că nu loveau niciodată în apropierea apărătorilor, mi-am amintit că Eric dobândise, aparent, un anume control asupra dispozitivului cunoscut drept Giuvaerul Judecății, cu care tata își exercitase forța asupra vremii din Amber. Eric îl folosise împotriva noastră cu un efect considerabil în urmă cu cinci ani.

Așadar, armatele Umbrei despre care mi se povestise erau chiar mai puternice decât bănuiam. Prevăzusem hărțuieli, dar nu o bătălie turbată la poalele Kolvirului. Am privit în jos la mișcările din întuneric. Drumul părea că se zvîrcolește din cauza luptelor.

Ganelon veni alături de mine: Tăcu multă vreme.

Nu doream să mă întreb, dar nu mă simțeam în stare să-i spun altfel decât ca răspuns la o întrebare.

— Și acum, Corwin?

— Trebuie să mărim pasul, am zis. Vreau să fiu în Amber la noapte.

Am pornit iar la drum. Marșul era mai rapid de data asta și ne-a fost de ajutor. Furtuna fără ploaie continua, fulgerele și tunetele crescând în intensitate și volum. Ne-am deplasat printr-un amurg constant.

Când am ajuns într-un loc care părea sigur, târziu la amiază — un loc cam la zece kilometri de marginea nordică a Amberului — ne-am oprit iar, pentru odihnă și un prânz final. A trebuit să strigăm unii la alții ca să ne auzim, așa încît nu m-am putut adresa oamenilor. Pur și simplu am transmis din om în om că ne apropiem și că trebuie să fim pregătiți.

Mi-am luat rația și am plecat mai departe în timp ce restul se odihneau. Cam la doi kilometri mai încolo, am urcat pe o

creastă, oprindu-mă cînd am ajuns în vîrf. Pe cîmpiile din faţă se desfăşura un soi de bătălie.

M-am ferit să fiu văzut şi am privit. O armată din Amber se lupta cu un imens corp de atacatori care fie că ne precedaseră, fie ajunseseră aici prin alte mijloace. Încinam spre a doua variantă, deoarece nu văzuserăm nici un semn al unei treceri recente. Lupta explica faptul că nu întîlnisem patrula defensiva în cale.

M-am apropiat mai mult. Chiar dacă atacatorii ar fi putut sosi pe unul din celelalte două drumuri, am avut o dovadă în plus că nu fusese cazul. Continuau să apară şi peisajul era înfricoşător, pentru că veneau pe calea aerului.

Năvăleau dinspre vest ca nişte imense rafale de frunze purtate de vînt. Mişcările aeriene la care fusesem martor de la distanţă fuseseră compuse din specii mai variate decît păsările beligerante. Atacatorii năvăleau pe creaturi înaripate, cu două picioare, asemănătoare dragonilor, cea mai apropiată paralelă pe care o puteam face fiind o fiară heraldică, balaurul cu două picioare. Nu văzusem niciodată un balaur non-decorativ, dar nici nu simţisem vreodată dorinţa să caut unul.

Printre luptători se aflau numeroşi arcaşi, care doborau multe creaturi în zbor. Pînze de iad pur erupeau printre ele, în timp ce fulgerele sclipeau în flăcări, trimiţîndu-le asemeni cenuşii spre pămînt. Dar ele continuau să vină, aterizînd, astfel că atît oamenii, cît şi fiarele îi puteau ataca pe cei din tranşee. Am căutat şi am localizat strălucirea emisă de Giuvaerul Judecătii cînd acţiona. Venea din mijlocul celui mai mare grup de luptători, adăpostit la baza unui deal înalt.

Am privit şi am studiat, concentrîndu-mă asupra celui care purta piatra preţioasă. Da, nu era nici un dubiu. Era Eric.

M-am tîrît mai încolo, de această dată pe burtă. L-am văzut pe conducătorul celui mai apropiat grup de apărători decapitînd cu o singură lovitură de spadă un balaur care ateriza. Cu mîna stîngă, înşfăcă hăţurile călăreţului şi-l azvîrli la peste zece metri, mult peste marginea în formă de buză a locului. Cînd se răsuci ca să urle un ordin, am văzut că era Gérard. Părea

să conducă un asalt pe flanc asupra unei mase de atacatori care dăduse năvală peste luptătorii de la poalele dealului. Pe partea mai îndepărtată, un corp de armată similar făcea același lucru. Alt frate al meu?

Mă întrebam de câtă vreme dura lupta, atît cea din vale cît și cea de-aici. Destul de mult, bănuiam, ținînd seama de durata furtunii nefirești.

M-am deplasat spre dreapta, îndreptîndu-mi atenția către vest. Bătălia din vale continua neabătută. De la distanța asta era imposibil să distingi cine cu cine luptă, ca să nu mai vorbim despre cine învinge. Puteam vedea, totuși, că nu soseau noi întăriri dinspre vest în ajutorul atacatorilor.

Nu știam cum să-mi continuu mai bine acțiunile. Clar, nu-l puteam ataca pe Eric în timp ce era implicat în ceva atît de crucial ca apărarea Amberului însuși. Mai înțelept era să aștept să culeg roadele după. Cu toate acestea, deja simțeam cum dinții de șobolan ai îndoiei începe să roadă din această idee.

Chiar și fără întăririle pentru atacatori, rezultatul înfruntării nu era nicidecum limpede. Invadatorii erau puternici, numeroși. Habar n-aveam ce rezerve mai avea Eric. În clipa aceea, pentru mine era imposibil să judec dacă obligațiunile de război pentru Amber ar fi fost o bună investiție. Dacă Eric pierdea, atunci trebuia să-i înfrunt eu pe invadatori, după ce mare parte din efectivele Amberului ar fi fost distruse.

Dacă aș fi intervenit acum cu armele automate, nu exista în mintea mea mare îndoială că am fi putut zdrobi rapid călăreții pe balauri. În plus, unul sau mai mulți dintre frații mei trebuiau să se afle în vale. O cale pentru unii dintre soldații mei putea fi aranjată cu ajutorul Atuurilor. Toți cei de jos ar fi fost luați prin surprindere dacă s-ar fi trezit pe cap cu oameni înarmați.

Mi-am îndreptat din nou atenția către conflictul care se desfășura la o aruncătură de băț. Nu, treaba nu mergea bine. Făceam speculații cu privire la rezultatele intervenției mele. Cu siguranță Eric nu s-ar fi aflat în poziția de a mă refuza. Pe lîngă eventualele compătimiri pentru chinurile pe care le

suferisem din cauza lui, aş fi fost responsabil şi pentru că i-am scos castanele din foc. Chiar dacă ar fi fost recunoscător pentru ajutor, n-ar fi fost prea fericit de sentimentul general pe care acest lucru l-ar fi stîrnit. Nu, într-adevăr. Aş fi revenit în Amber cu un bodyguard personal şi letal şi cu un sentiment general de recunoştinţă faţă de mine. Un gînd interesant. Mi-ar fi asigurat un drum mult mai neted către obiectivul meu decît brutalul asalt frontal pe care-l aveam în minte, culminînd cu uciderea regelui.

Da.

Am zîmbit. Eram pe cale să devin un erou.

Totuşi, trebuie să recunosc că am un anume grad de mi-lostenie. Avînd de ales numai între un Amber cu Eric pe tron şi un Amber distrus, nu se pune problema că decizia mea ar fi fost aceeaşi, să atac. Lucrurile nu mergeau prea bine ca să fiu sigur, şi deşi ar fi fost în folosul meu să intervin, propriul meu avantaj nu era, în fond, esenţial. Nu te-aş putea urî atît de mult, Eric, dacă n-aş iubi Amberul şi mai mult.

M-am retras şi m-am grăbit în josul cîmpiei, sclipirile fulgerelor proiectîndu-mi umbra în toate direcţiile.

M-am oprit la periferia taberei mele. În capătul depărtat, Ganelon urla o conversaţie cu un călăreţ singuratic şi am recunoscut calul.

Am avansat şi, la un semn al călăreţului, calul a păşit înainte, croindu-şi drum printre soldaţi, îndreptîndu-se în direcţia mea. Ganelon clătină din cap şi-l urmă.

Călăreţul era Dara. De îndată ce s-a apropiat, i-am strigat: — Ce naiba faci aici?

Descălecă, zîbind, şi veni în faţa mea.

— Mi-am dorit să vin în Amber, spuse. Şi am venit.

— Cum ai ajuns aici?

— L-am urmărit pe bunicul, rosti. Am descoperit că e mai uşor să urmăreşti pe cineva prin Umbră decît s-o faci singur.

— Benedict e aici?

Încuviinţă.

— Acolo jos. Conduce armatele din vale. Și Julian e tot acolo.

Ganelon ajunse și rămase lângă ea.

— Spune că ne-a urmărit pînă aici sus, strigă. A fost în spatele nostru de două zile.

— E-adevărat? am întrebat.

Încuviință iar, încă zîmbind.

— Dar de ce-ai făcut-o?

— Ca să ajung în Amber, bineînțeles! Vreau să traversez Modelul! Acolo mergeți, nu?

— Firește. Numai că se-ntîmplă să fie un război în drum!

— Și ce-o să faci?

— O să-l cîștig, desigur!

— Bine. O să aștept.

Am blestemat cîteva clipe ca să-mi iau timp de gîndire, apoi:

— Unde erai cînd s-a-ntors Benedict? am întrebat.

Zîmbetul dispăru.

— Nu știu, spuse. Eram afară, călărind, după ce-ai plecat, și am stat departe toată ziua. Voiam să fiu singură ca să meditez. Cînd m-am întors seara, nu era acolo. A doua zi, am călărit iar. Am mers destul de mult și, cînd s-a întunecat, am hotărît să dorm acolo. Fac deseori asta. În după-amiaza următoare, pe cînd reveneam acasă, am ajuns în vîrfurile dealului și l-am văzut trecînd jos, îndreptîndu-se spre est. Am hotărît să-l urmăresc. Drumul străbătea Umbra, acum înțeleg asta — și aveai dreptate cînd ai spus că e mai simplu să mergi în urma cuiva. Nu știu cît a durat. Timpul s-a încălzit. A venit aici și am recunoscut locul din imaginea de pe una din cărțile de joc. S-a întîlnit cu Julian într-o pădure din nord și s-au întors împreună la bătălia de acolo de jos. Arată spre vale. Am rămas în pădure mai multe zile, neștiind ce să fac. Mi-era teamă să nu mă rătăcesc dacă aș fi încercat să mă întorc. Apoi am văzut trupele tale cătărîndu-se pe munți. Te-am văzut pe tine și pe Ganelon în frunte. Știam că Amber se află în direcția aceea și v-am urmărit. Am așteptat pînă acum ca să vin aici pentru

că voiam să te afli prea aproape de Amber ca să mă mai trimiți înapoi.

— Nu cred că-mi spui tot adevărul, dar n-am timp de asta. Acum o să ne continuăm drumul, și va fi război. Cel mai sigur lucru pentru tine ar fi să rămâi aici. O să-ți asigur doi bodyguarzi.

— Nu vreau așa ceva!

— Nu-mi pasă ce vrei. O să-i ai. Când se termină lupta, o să trimit după tine.

M-am răsucit și am ales doi oameni la întâmplare, ordonându-le să rămână în urmă și s-o păzească. Nu păreau a fi prea încântați de propunere.

— Ce arme cară oamenii tăi? întrebă Dara.

— Mai târziu, am spus. Sînt ocupat.

Am schițat un instructaj și am dat comenzi detașamentelor mele.

— Se pare că ai cam puțini oameni, spuse.

— Sînt suficienți, am răspuns. Ne vedem mai târziu.

Am lăsat-o acolo cu paznicii ei.

Ne-am întors pe drumul pe care-l alesesem eu. Tunetele încetară în timp ce avansam, iar tăcerea deveni pentru mine o chestiune de suspans mai degrabă decît de ușurare. Amurgul ne învălui iar, și eu transpiram sub pătura umedă a aerului.

Am hotărît un popas înainte de a atinge primul punct din care observasem lupta. Apoi m-am dus acolo, însoțit de Ganelon.

Călăreții pe balauri erau pretutuindeni și fiarele lor luptau alături de ei. Îi împingeau pe apărători înspre deal. Am căutat, dar nu l-am putut localiza pe Eric și nici strălucirea giuvaierului său.

— Care sînt inamicii? mă întrebă Ganelon.

— Călăreții pe fiare.

Acum aterizau cu toții, după ce artileria cerească renunțase. De îndată ce atingeau suprafața solidă, atacau. Am cercetat printre apărători, dar nu l-am mai văzut pe Gérard.

— Adu trupele, am spus, ridicînd arma. Spune-le să ucidă atît fiarele, cît și călăreții.

Ganelon se retrase, iar eu am țintit un balaur care cobora, am tras și am urmărit cum picajul lui se transformă într-o bruscă rafală de pene. Se izbi de sol și începu să bată din aripi. Am tras din nou.

Cînd își dădu sufletul, fiara începu să ardă. Curînd aveam trei focuri arzînde. M-am tîrît în cea de-a doua poziție dinainte. În siguranță, am țintit și am tras încă o dată.

Am mai doborît unul, dar deja unii dintre ei se îndreptau în direcția mea. Am tras tot restul muniției și m-am grăbit să încarc. Deja mai mulți balauri începuseră să se deplaseze spre mine. Erau destul de rapizi.

Am reușit să-i opresc și încărcam iar cînd sosi primul detașament de pușcași. Am început un șir de rafale și am început să înaintăm pe măsură ce soseau alții.

Totul s-a terminat în mai puțin de zece minute. În primele cinci se pare că realizaseră că n-aveau nici o șansă și începură să zboare înapoi către margini, lansîndu-se în spațiu, luînd din nou calea aerului. I-am împușcat cînd alergau și carnea arzîndă și oasele sfărîmate zăceau pretutindeni în jurul nostru.

Stîncă jilavă se înălța drept în stînga, cu vîrfurile pierdute în nori, astfel că părea a fi un turn fără capăt deasupra noastră. Vînturile încă biciuiau fumul și cețurile, iar stîncile erau împrôscate cu sînge. Cum deja avansasem, trăgînd încontinuu, trupele Amberului au priceput pe dată că reprezentam un ajutor și au început să înainteze din poziția de la baza dealului. Am văzut că erau sub comanda fratelui meu Caine. Pentru o clipă privirile ni s-au întîlnit de la distanță, după care se avîntă iar în încăierare.

Grupuri răzlete de oameni din Amber se uniră într-o a doua armată în timp ce atacatorii se retrăgeau. De fapt, au limitat raza noastră de acțiune cînd au atacat flancul îndepărtat al oamenilor-fiară zbîrciți și al balaurilor lor, dar eu n-aveam nici o posibilitate să comunic cu ei. Ne-am apropiat și tirul nostru a fost foarte precis.

O mînă de oameni au rămas la baza dealului. Am avut senzația că-l păzeau pe Eric și că e posibil să fi fost rănit, deoarece efectele furtunii încetaseră brusc. Mi-am croit drum încolo.

Tirul începuse deja să scadă în intensitate cînd m-am apropiat de grup și nu mi-am dat seama ce se întîmpla pînă cînd a fost prea tîrziu.

Ceva mare veni în goană din spatele meu și fu lîngă mine într-o clipită. M-am azvîrlit la pămînt și m-am rostogolit, ridicînd automat pușca în poziție de tragere. Totuși, degetul nu mi se crispă pe trăgaci. Era Dara, care tocmai zburase pe lîngă mine călare. Se întoarse și izbucni în rîs cînd i-am strigat:

— Vino înapoi! La naiba! O să fii ucisă!

— Ne vedem în Amber! strigă, și sări peste stîncă sinistră, intrînd pe drumul care se întindea dincolo de ea.

Eram furios. Dar, deocamdată, nu puteam face nimic. Mîrîind, m-am ridicat în picioare și am mers mai departe.

Pe măsură ce avansam spre grup, mi-am auzit numele pronunțat de mai multe ori. Capetele se întorceau în direcția mea. Oamenii se dădeau la o parte ca să mă lase să trec. I-am recunoscut pe mulți dintre ei, dar nu le-am dat atenție.

Cred că l-am văzut pe Gérard aproape cînd m-a văzut și el. Îngenunchease în mijlocul lor, dar acum se ridicase și aștepta. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

Pe măsură ce mă apropiam, am văzut exact ceea ce bănuisem. Îngenunchease ca să aibă grijă de un rănit căzut la pămînt. Era Eric.

Am înclinat capul spre Gérard cînd am ajuns lîngă el și l-am privit pe Eric. Sentimentele mele erau destul de amestecate. Sîngele din numeroasele răni din piept era foarte deschis la culoare și în mare cantitate. Giuvaierul Judecătii, care încă îi atîrna de un lanț la gît, era plin de sînge. Sinistru, își continua pulsațiile slabe, luminoase, ca o bătaie de inimă sub sîngele închegat. Eric avea ochii închiși, capul i se odihnea pe o mantie făcută sul. Respira cu dificultate.

Am îngenuncheat, incapabil să-mi iau ochii de pe acel chip pămîntiu. Am încercat să-mi domolesc ura doar un pic, deoarece

evident Eric era pe moarte, în așa fel încît să am o șansă mai mare de a-l înțelege pe acest bărbat care era fratele meu, măcar în ultimele sale clipe. Am constatat că pot simți chiar oarecare milă, avînd în vedere tot ce pierdea el o dată cu viața și întrebîndu-mă dacă nu cumva aș fi fost eu cel care ar fi zăcut acolo, dacă aș fi luat coroana acum cinci ani. Am încercat să găsesc ceva în favoarea lui și n-am izbutit decît cîteva cuvinte care sunau ca un epitaf: „A murit luptînd pentru Amber“. Era ceva totuși. Fraza continuă să-mi alerge prin minte.

Ochii i se contractară, clipiră, se deschiseră. Chipul îi rămase fără expresie cînd privirea i se concentrează asupra mea. M-am întrebat dacă măcar mă recunoscuse.

Dar îmi spuse numele, apoi:

— Știam că tu trebuie să fii. Se opri pentru a-și trage sufletul și continuă: Te-au scutit de o problemă, nu-i așa?

N-am spus nimic. Știa deja răspunsul.

— Într-o bună zi, va veni și rîndul tău, continuă. Atunci vom fi chit.

Chicoti și își dădu seama prea tîrziu că n-ar fi trebuit. Îl cuprinse un spasm neplăcut de tuse umedă. Cînd îi trecu, mă privi.

— Am simțit blestemul tău. Peste tot în jurul meu. Tot timpul. Nici măcar n-a trebuit să mori ca să ți se îndeplinească.

Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gîndurile, zîmbi slab și rosti:

— Nu, n-am de gînd să îți dau ție ultimul blestem. Am rezervat asta pentru dușmanii Amberului — acolo.

Arătă cu ochii. Apoi rosti blestemul în șoaptă și m-am cutremurat auzindu-l.

Își întoarse privirea spre mine și mă examinează o clipă. Apoi trase de lanțul de la gît.

— Giuvaierul... rosti. Ia-l cu tine în centrul Modelului. Ridică-l. Foarte aproape de ochi. Privește în el — și gîndește-te că e un tărîm. Încearcă să te proiectezi tu însuți — înăuntru. Nu vei ajunge. Dar e o experiență... La urma urmelor, tu știi cum să-l folosești...

— Cum...? am început, dar m-am oprit. Deja îmi spusese cum să-l acordez. De ce să-l mai întreb, ca să-și irosească respirația?

Numai că el prinse ideea și izbuti să articuleze:

— Însemnările lui Dworkin... sub șemineu... al meu...

Atunci îl cuprinse un alt acces de tuse și sîngele îi țîșni pe nas și pe gură. Inspiră adînc și se ridică în șezut rotindu-și sălbatic ochii.

— Fă-ți și tu datoria așa cum mi-am făcut-o eu, nenorocitul! rosti, după care mi se prăbuși în brațe, într-o respirație finală, gîlgîind de sînge.

L-am ținut cîteva clipe, apoi l-am lăsat din brațe în poziția dinainte. Avea ochii încă deschiși, am întins mîna și i-am închis. Aproape automat, i-am împreunat mîinile peste giuvaierul acum inert. Nu mă simțeam în stare să i-l iau chiar într-un moment ca ăsta. M-am ridicat, mi-am scos mantia și l-am acoperit cu ea.

Întorcîndu-mă, am văzut că mă priveau toți. Chipuri cunoscute, majoritatea. Amestecate cu altele străine. Multe dintre ele prezente acolo în noaptea în care venisem la cină în lanțuri...

Nu. Nu era momentul să mă gîndesc la asta. Mi-am izgonit gîndul din minte. Împușcăturile încetaseră și Ganelon chema trupele înapoi, ordonînd un fel de formație.

Am înaintat.

Am trecut printre amberiți. Am trecut printre cadavre. Am trecut pe lîngă soldații mei și m-am oprit pe buza dealului.

În depresiunea de sub mine lupta continua, cavaleria curgînd asemeni apelor tulburate, amestecîndu-se, involburîndu-se, retrăgîndu-se, iar infanteria încă învîlmășindu-se ca insectele.

Am dat la iveală cărțile pe care le luasem de la Benedict. Am extras-o din pachet chiar pe a lui. Tremură dinaintea mea și, după un timp, contactul se stabili.

Călărea același cal roșu și negru pe care mă urmărise. Era în mișcare și, în jurul lui, se dădeau lupte. Văzînd că se

confruntă cu un alt călăreț, am rămas nemișcat. Nu rosti decît un cuvînt.

— Așteaptă, spuse.

Își execută grăbit inamicul din două mișcări rapide ale spadei. Apoi își roti calul și începu să se retragă din învîlmășeală. Am văzut că hățurile fuseseră lungite și erau înfășurate și legate strîns de ceea ce îi mai rămăsese din brațul drept. Îi trebuiră peste zece minute ca să ajungă într-un loc relativ liniștit. Cînd ajunse, mă privi, și pot spune că și el studia panorama care se întindea în spatele meu.

— Da, sînt pe înălțimi, i-am spus. Am învins. Eric a murit în bătălie.

Continuă să privească, așteptînd să continuu. Pe chip nu i se citea nici o emoție.

— Am învins pentru că am adus pușcași, am spus. Am găsit, în sfîrșit, un agent exploziv care funcționează aici.

Ochii i se îngustară și încuviință. Am simțit că și-a dat seama imediat despre ce e vorba și de unde îl procurasem.

— Deși sînt multe lucruri pe care vreau să le discut cu tine, am continuat, aș vrea să mă ocup mai întîi de inamic. Dacă vei menține contactul, o să-ți trimit cîteva sute de soldați înarmați.

Zîmbi.

— Grăbește-te, spuse.

L-am strigat pe Ganelon și îmi răspunse de la doar cîteva pași distanță. I-am spus să alinieze trupele pe un singur rînd. Încuviință și plecă, urlînd comenzi.

Așteptînd, am spus:

— Benedict, Dara e aici. A reușit să te urmărească prin Umbră cînd ai venit din Avalon. Aș vrea...

Își dezveli dinții și urlă:

— Cine mama naibii e această Dara de care tot vorbești? N-am auzit niciodată de ea pînă să vii tu! Te rog, spune-mi! Chiar mi-ar plăcea să știu!

Am zîmbit ușor.

— N-are rost, am zis, clătinînd din cap. Știu totul despre ea, deși n-am spus nimănui că ai o nepoată nemaipomenită.

Buzele i se deschiseră involuntar și ochii îi deveniră goi dintr-o dată.

— Corwin, roști, ori ești nebun, ori ai fost înșelat. Nu știu să am un asemenea urmaș. Cît despre cineva care să mă fi urmărit prin Umbră, pot să-ți spun că am intrat datorită Atuului lui Julain.

Bineînțeles. Singura mea scuză că nu mă prinsesem imediat era că fusesem preocupat de conflict. Benedict ar fi fost anunțat prin intermediul Atuurilor. De ce să-și fi irosit el timpul călătorind, cînd avea la îndemînă un mijloc de transport imediat?

— La naiba! am spus. Acum trebuie să fie deja în Amber! Ascultă, Benedict! O să-i aduc pe Gérard sau pe Caine aici, să se ocupe de transferul trupelor la tine. Va veni și Ganelon. Dă-le ordine prin intermediul lui.

Am privit în jur, l-am văzut pe Gérard vorbind cu mai mulți nobili. Am strigat după el cu o grabă disperată. Întoarse rapid capul. Apoi începu să alerge spre mine.

— Corwin! Ce s-a-ntîmplat? Benedict urla.

— Nu știu. Dar ceva nu e deloc în ordine! Random e în palat?

— Da.

— Liber sau la pușcărie?

— Liber — mai mult sau mai puțin. Sînt ceva gărzi pe-acolo. Eric încă nu are — nu avea încredere în el.

M-am răsucit.

— Ganelon, am strigat. Să faci ce-ți spune Gérard. O să te trimită la Benedict — acolo jos. I-am arătat printr-un gest. Ai grijă ca oamenii să urmeze ordinele lui Benedict. Acum trebuie să intru în Amber.

— E-n ordine, răspunse.

Gérard se îndreptă spre el iar eu am cotrobăit iar printre Atuuri. L-am localizat pe cel al lui Random și am început să mă concentrez. În clipa aceea, începu, în sfîrșit, să plouă.

Am intrat în contact aproape imediat.

— Bună, Random, am spus, de îndată ce imaginea sa prinse viață. Mă mai ții minte?

— Unde ești? întrebă.

— În munți, i-am răspuns. Tocmai am câștigat această parte a luptei și îi trimit lui Benedict ajutorul de care are nevoie să curețe valea. Acum, totuși, am eu nevoie de ajutorul tău. Ia-mă la tine!

— Nu știu, Corwin. Eric...

— Eric e mort.

— Atunci, cine conduce?

— Tu cine crezi? Ia-mă la tine!

Încuviință rapid și întinse mâna. Am întins și eu mâna și i-am strâns-o. Am făcut un pas înainte. M-am trezit stînd lîngă el pe un balcon care dădea spre una din curțile interioare. Balustrada era din marmură albă și dedesubt nu erau prea multe flori. Eram la etajul doi.

M-am clătinat și m-a apucat de braț.

— Ești rănit! spuse.

Am clătinat din cap, abia atunci constatînd cît de obosit eram. Nu dormisem prea mult în ultimele nopți. Asta, și toate celelalte...

— Nu, am spus, aruncînd o privire spre zdreanța însîngerată care era cămașa mea. Doar obosit. Sîngele e al lui Eric.

Își trecu o mîină prin părul de culoarea paiului și strînse buzele.

— Așadar în cele din urmă chiar l-ai biruit... spuse moale.

Am clătinat iar din cap.

— Nu. Era deja pe moarte cînd am ajuns la el. Vino cu mine acum! Grăbește-te! E important!

— Unde? Despre ce-i vorba?

— La Model, am zis. De ce? Nu sînt sigur, dar știu că e important. Hai!

Am pătruns în palat, îndreptîndu-ne spre cea mai apropiată scară. La capătul ei se aflau două santinele, dar luară

poziția de drepti cînd ne-am apropiat și nu încercară să ne oprească trecerea.

— Mă bucur că e-adevărat ce s-a-ntîmplat cu ochii tăi, spuse Random cînd coboram. Acum vezi bine?

— Da. Am auzit că încă ești căsătorit.

— Da. Sînt.

Cînd am ajuns la parter, ne-am grăbit spre dreapta. La picioarele scării era o altă pereche de străjeri, dar nu încercară să ne oprească.

— Da, repetă, pe cînd ne îndreptam spre centrul palatului. Te surprinde, nu-i așa?

— Da. Credeam că o să lași să treacă anul și-o să te desparți.

— Așa am făcut, spuse. Numai că m-am îndrăgostit de ea. M-am îndrăgostit de-a binelea.

— S-au văzut și lucruri mai ciudate.

Am traversat sala de mese pavată cu marmură și am pătruns în coridorul lung și îngust care ducea în depărtare. prin umbre și praf. Mi-am stăpînit un fior cînd m-am gîndit la situația mea ultima dată cînd trecusem pe drumul ăsta.

— Ea mă iubește cu adevărat, spuse. Ca nimeni alta pînă acum.

— Mă bucur pentru tine.

Am ajuns la ușa care dădea pe platforma care ascundea lunga scară în spirală care cobora. Era deschisă. Am intrat și am început să coborîm.

— Eu nu, spuse, în timp ce parcurgeam în grabă spiralele. N-am vrut să mă îndrăgostesc. Nu atunci. În tot acest timp am fost prizonieri, doar știi. Cum se poate ea mîndri cu asta?

— Acum s-a terminat. Ai devenit prizonier pentru că m-ai urmat și ai încercat să-l ucizi pe Eric, nu-i așa?

— Da. Apoi ea mi s-a alăturat.

— Nu o să uit asta.

Ne grăbeam în continuare. Pînă jos era o distanță mare și lumina venea numai de la niște felinare plasate la fiecare zece metri sau cam așa ceva. Era o grotă imensă, naturală.

M-am întrebat dacă știe cineva câte tunele și coridoare conține. M-am simțit dintr-o dată copleșit de milă pentru sărmanii obidiți care putrezeau în beciurile ei, pentru cine știe ce motive. M-am gândit să-i eliberez pe toți sau să găesc altceva mai bun de făcut cu ei.

Trecură minute lungi. Zăream licărul torțelor și felinarelor de dedesubt.

— Există o fată, am zis, și numele ei e Dara. Mi-a spus că e nepoata lui Benedict și m-a făcut să o cred. I-am spus câte ceva legat de Umbră, realitate și Model. Posedă o anume putere asupra Umbrei și era nerăbdătoare să traverseze Modelul. Când am văzut-o ultima dată, venea înapoi. Acum Benedict jură că nu e nepoata lui. Dintr-o dată mi-e teamă. Nu vreau să între în Model. Vreau s-o interoghez.

— Ciudat, spuse. Foarte. Sînt de acord cu tine. Crezi că ar putea fi deja aici?

— Dacă nu e, atunci simt că va sosi curînd.

Am ajuns în sfîrșit jos și am început să rătăcesc printre umbre ca să găesc tunelul potrivit.

— Stai! strigă Random.

M-am oprit și m-am întors. Mi-a trebuit o clipă ca să-l localizez, pentru că era în spatele scărilor. M-am dus spre el.

Întrebarea mi-a înghețat pe buze. Am văzut că îngenunchease lîngă un bărbat solid, bărbos.

— Mort, spuse. O lamă foarte subțire. Lovitură de maestru. Foarte recentă.

— Hai!

Am alergat amîndoi spre tunel și l-am parcurs. Al șaptelea pasaj lateral al tunelului era cel pe care-l căutam. Apropiindu-ne, am tras din teacă Grayswandir, pentru că ușa imensă, neagră, țintuită cu metal era întredeschisă.

Am năvălit înăuntru. Random era exact în spatele meu. Podeaua acelei enorme încăperi e neagră și pare a fi netedă ca sticla, deși nu e alunecoasă. Modelul arde pe ea, în ea, un labirint din linii curbe, complicat, pîlpitor, lung de aproape o sută cincizeci de metri. Ne-am oprit în capăt, privind.

Ceva se afla acolo, traversându-l. Tremurînd, am simțit vechiul fior pe care Modelul mi-l provoacă întotdeauna atunci cînd îl văd. Să fi fost Dara? Mi-era dificil să disting silueta printre fîntîinile de scînteii care sclipeau constant în jurul ei. Indiferent cine ar fi fost, trebuie să fi avut sînge regesc, pentru că se știa că oricare altul ar fi fost distrus de către Model, pe cînd cel care-l traversa acum trecuse deja de Marea Curbă și parcurgea complicata serie de arce care duc spre Vălul Final.

Silueta de licurici părea că-și schimbă forma în timpul deplasării. Pentru un timp, simțurile mele reușiră să respingă ușoarele străfulgerări subliminale care probabil că mă invadeau. Am auzit icnetul lui Random lîngă mine și păru că dărîmă barajul subconștientului meu. O hoardă de imagini îmi inundă mintea.

Părea că se înalță gigantic în încăperea aceea întotdeauna aparent imaterială. Apoi se topește, cade, se transformă în nimic. Păru o femeie subțire pentru o clipă — poate Dara, cu părul iluminat de strălucirea din jur, vălurind, pîrîind din cauza electricității statice. Apoi nu mai era părul, ci coarnele imense, curbate, pornind din fruntea lată al cărei proprietar cu picioare strîmbe se chinuia să își tîrșie copitele de-a lungul căii luminoase. Apoi altceva... O pisică enormă... O femeie fără chip... O creatură cu aripi albe de o frumusețe indescritibilă... Un turn de cenușă...

— Dara! am urlat. Tu ești?

Îmi răspunse doar ecoul, și asta a fost tot. Cineva/ceva se lupta acum cu Vălul Final. Mușchii mi se încordară, parcă împărtășind, fără să vreau, efortul.

În cele din urmă, reuși.

Da, era Dara! Puternică și magnifică acum. Frumoasă și cumva oribilă în același timp. Imaginea ei sfîșie eșafodajul minții mele. Ridicase brațele, jubilînd, și un rîs neomenesc îi răsună pe buze. Voiam să privesc în altă parte, dar nu puteam să mă mișc. Chiar o ținusem în brațe, o dezmiertasem, făcusem dragoste cu... cu asta? Mă simțeam respins și, în același timp,

atras cum nu mai fusesem înainte. Nu puteam să înțeleg această ambivalență copleșitoare.

În clipa aceea privi spre mine.

Rîsul încetă. Vocea ei răgușită răsună:

— Lord Corwin, ești rege al Amberului acum?

De undeva am reușit să îngaim un răspuns.

— Din toate punctele de vedere!

— Bun! Atunci așteaptă-te la răzbunare!

— Cine ești? Ce ești?

— Nu vei afla niciodată, spuse. Acum e mult prea târziu.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

— Amber va fi distrus.

Și dispăru.

— Ce naiba a fost asta? spuse Random

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Chiar nu știu. Și simt că cel mai important lucru din lume este să aflăm.

Mă înșfăcă de brăț.

— Corwin, spuse. Ea — ăla — a vorbit serios. Și e posibil, să știi.

Am încuviințat.

— Știu.

— Ce-o să facem acum?

Am băgat Grayswandir la loc în teacă și m-am întors către ușă.

— Să punem lucrurile în ordine. Acum am ceea ce mi-am dorit întotdeauna și trebuie să-l păzesc. Și nu pot să aștept ceea ce trebuie să se întâmple. Trebuie s-o găsesc și s-o opresc înainte de a mai ajunge vreodată în Amber.

— Știi unde s-o cauți? întrebă.

Ne-am întors spre tunel.

— Cred că în celălalt capăt al drumului negru, am rostit.

Ne-am îndreptat prin cavernă către scările unde zăcea bărbatul ucis și am mers în spirală deasupra lui în întuneric.

ROGER ZELAZNY

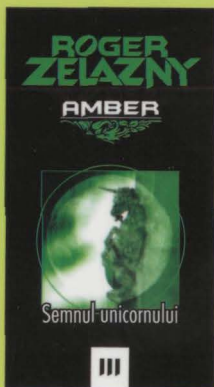
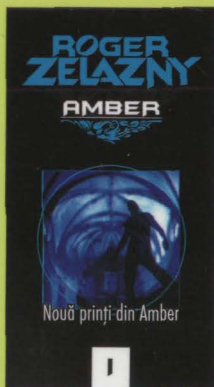
Armele din Avalon

Poveștile sale sînt scufundate adînc în maturitate și înțelepciune, în scriitură curajoasă care a încălcat reguli a căror existență mulți scriitori doar o bănuiesc. Conceptele sale sînt proaspete, abordările sale, îndrăznețe, deznodămintele, în general tranșante. Toate acestea ne duc implacabil la concluzia că Roger Zelazny e încarnarea lui Geoffrey Chaucer.

Harlan Ellison

Cred că Roger ieșea în evidență datorită vocii sale unice - era familiară și americană și fără exagerări. Era un poet care știa cînd să nu folosească cuvinte.

Walter Jon Williams

ISBN 978-973-733-122-9

9 789737 331229

t...
TRITONIC

fiction.ro